

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JAMES
PATTERSON

VE MAXINE PAETRO

7.

Kadınlar
Cinayet Kulübü
yine işbaşında...

CENNET

İNKILÂP

Eclips_e

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

7. CENNET

Kadınlar Cinayet Kulübü heyecan ve gerilim dolu yeni macerasında iki gizemli olayın peşinde:
“Kırık Kalpli Çocuk”un katili kim?
İnsanları diri diri yakan canı kundakçının amacı ne?

MICHAEL CAMPION’I KİM ÖLDÜRDÜ?

Kaliforniya Valisi’nin genç oğlu Michael Campion kalp hastasıdır. Rahatsızlığının tedavisi bulunamadığı için “Kırık Kalpli Çocuk” olarak tanınan genç adam, gizemli bir biçimde ortadan kaybolur. Halkın sevgilisi Michael’in başına neler geldiğini araştıran Dedektif Lindsay’in omuzlarındaki yük oldukça ağırdır. Sonunda bir ipucu bulur...

SIR DOLU, VAHŞİ KUNDAKLAMALAR

Lindsay ve ortağı Rich’in çözmesi gereken tek konu Campion davası değildir. Kimliği ve amacı bilinmeyen bir canı San Francisco’nun en güzel evlerini ateşe vererek sahiplerini diri diri yakmaktadır. Lindsay arkasında çok az ipucu bırakan kundakçıyı yakalamaya çalışırken, kendi evi de alevlerin arasında kalır.

Bir yanda çözülmesi gereken cinayetler, bir yanda duygusal gelgitler; bu durumdan sıyrılmak için Lindsay her türlü çareye başvuracaktır.



Eclips_e

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

7. Cennet / T* Heaven

© 2008, James Patterson

Linda Michaels Ltd. International Literary Agents ve

Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla

Türkiye 'de yayın hakkı:

©2010, inkılâp Kitabevi

Yayın Sanayi ve Ticaret A.Ş.

Sertifika No: 10614

Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince
inkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret A.Ş. ye aittir.

Sayfa tasarımı İsmet Sayar

Kapak uygulama Okan Koç

Düzeltili Ufukun Balkış

ISBN: 978-975-10-291 1 -9

10 11 12 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Baskı

INKILÂP KİTABEVİ BASKI TESİSLERİ

"V İNKILÂP

Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8

34196 Yenibosna - İstanbul

Tel:(0212)496 11 11 (Pbx)

Fax:(0212)496 11 12

posta@inkilap.com

www.inkilap.com

JAMES
PATTERSON

VE MAXINE PAETRO

7.

CENNET

ingilizceden çeviren

Mehmet Gürsel

/ ^ İNKILAP

James Patterson

İlk romanını 1976 yılında yayımlamış olan James Patterson, tüm zamanların en çok tanınan yazarlarından biridir. Dünya çapında şimdiye kadar 140 milyon kitabı satılan yazar geçmiş yıllarda aralarında *Alex Cross* ve *Kadınlar Cinayet Kulübü* polisiye dizilerinin de olduğu, listelerde bir numaraya yükselen birçok romanı kaleme almıştır. Gizem dünyasının en prestijlisi olarak bilinen *Edgar Ödülü'nü* kazanmış olan yazar, *Patterson PageTurner Ödülü* aracılığıyla kitap okuma zevkini aşılama üzere çeşitli birey ve gruplara yüz binlerce dolar bağışta bulunmaktadır.

Maxine Paetro

Hem yazar hem gazetecidir. 1975'ten 1987'ye kadar büyük reklam ajanslarında yaratıcı yönetmen olarak çalışmış olan Maxine Paetro, eşiyile birlikte NewYork'ta yaşamaktadır.

Mehmet Gürsel

1963 yılında İstanbul'da doğdu. Şişli Terakki Lisesi ve Marmara Üniversitesi İktisat Fakültesi'nden mezun oldu. Kırtan fazla kitabı Türkçeye kazandıran evli ve bir kız babası çevirmen, caz tarihi ile ilgili araştırmalar yapmaktadır.

Eşlerimize ve çocuklarımıza:
Susie ve Jack, John ve Brendan

Zamanını ve bilgisini bizden esirgemeyen, işinin ehli
Dr. Humphrey Germaniuk, Yüzbaşı Richard Conklin,
Chuck Hanni, Dr. Allen Ross, Philip R. Hoffman,
Melody Fujimori, Mickey Sherman ve Dr. Maria
Paige'e teşekkürlerimizi sunarız.

Ve harikulade araştırmacılarımız Ellie Shurtleff, Don
MacBain, Lynn Colomello ve Margaret Ross ile her
şeyi organize eden Mary Jordan'a özellikle teşekkür
ederiz.

GİRİŞ

NOEL ŞARKISI

Bir

Uzun çam ağacının üstünde ve pencerenin önünde minik ışıklar parıltıyordu. Oldukça güzel donatılmış oturma odasında Noel'e özgü yeşil malzemeler ve düzinelerce kart göze çarpıyor, şöminede yanan kütüklerin kokusu havaya yayılıyordu.

Bing Crosby'nin dijital bir kaynaktan çıkan sesi "Noel Şarkısı"nı mırıldanıyordu.

"Ocakta kestaneler kızarıyor. Jack Frost burnunu çim dikliyor... "

Henry Jablonsky, delikanlıları net olarak görememişti. İçlerinden Hawk¹ diye çağırılanı, gözlüğünü kaba bir hareketle kapmış ve uzaktaki şömine rafına koymuştu. Bu durumdan bir sonuç çıkaran Jablonsky, bunun iyi bir şey olduğuna kanaat getirmişti.

Bu, delikanlıların tanınmak istemedikleri, yani kendilerini serbest bırakmayı planladıkları anlamına geliyordu. *Tanrım, lütfen, lütfen yaşamamıza izin ver. Bundan sonra hayatımın sonuna kadar kulun kölen olayım.*

Jablonsky, iki suretin ağacın çevresinde dolaşmasını izlerken, silahın Hawk'm belindeki kemerde durduğunu biliyordu. Ambalaj kâğıtlarının yırtıldığını duydu, delikanlılardan Pidge² denilenin, yavru kedi için satın alınmış tası elinde sallandığını gördü.

Kendilerine zarar vermeyeceklerini söylemişlerdi.

¹ Hawk: Şahin (ç.n.)

² Pidge: Güvercin anlamına gelen Pigeon kelimesinin kısaltılmışı, (ç.n.)

Bunun sadece bir soygun olduğunu söylemişlerdi.

Jablonsky, delikanlıların yüzünü, daha sonra polis ressamına tarif edebilecek kadar aklına kazımıştı. Delikanlılar evlerinden çıkar çıkmaz polisi arayacak ve bunu gerçekten de yapacaktı zaten.

Her iki çocuk da Ralph Lauren reklamından fırlamış gibi görünüyordu.

Hawk... Temiz görünümlü, düzgün konuşan, sarı saçlarını yandan ayırmış bir çocuktü. Pidge ise ondan daha iri, muhtemelen bir doksan boylarındaydı. Uzun, kahverengi saçları vardı. Bir at gibi güçlü görünüyordu, elleri dolgundu. Her ikisinde de tipik bir sporcu havası vardı.

Belki içlerinde gerçekten biraz iyilik vardır.

Jablonsky çocukları izlerken Hawk, sarışın olanı kitap rafına doğru yürüdü, parmağını kitapların sırtında gezdirip yüksek sesle isimlerini okudu. Sesi bir aile dostuymuş gibi sıcak çıkıyordu.

"Vay canına Bay J, demek *Fahrenheit 451* var sizde. Bu bir klasiktir," dedi Henry Jablonsky'ye.

Hawk kitabı raftan alarak ilk sayfasını açtı. Sonra Jablonsky'nin elleri ve ayakları bağlanmış, ağzına bir çorap tıkıştırılmış halde durduğu yere gelerek eğildi.

"Giriş bölümü söz konusu olduğunda Brádbury'nin eline su dökemezsiniz," dedi Hawk. Ve sonra yüksek, net olarak anlaşılan dramatik bir sesle okumaya başladı.

" 'Yakmak başlı başına bir zevkti. Eşyaların yenilip yutulduğunu, karardığını ve *değişime uğradığını* görmek bambaşka bir keyifti."

Hawk okurken, Pidge çam ağacının altından iri bir paket aldı. Bu yaldızlı kâğıda sarılmış, altın renkli bir kurdeleyle bağlanmış bir kutuydu. Peggy'nin her zaman arzu ettiği ve yıllardır beklediği bir şeydi.

Pidge hediyenin etiketini okudu. "Noel Baba'dan Peggy'ye." Elindeki bıçakla paketi açtı.

Elinde bir bıçak vardı!

Pidge kutuyu açtı, içindeki ince kâğıdı sıyırdı.

"Bir Birkin çanta, Peggy. Noel Baba sana dokuz bin dolarlık bir para çantası getirmiş! Ben olsam reddederdim, Peg. Kesinlikle reddederdim."

Pidge bir başka hediye kutusuna uzandı, Hawk dikkatini Peggy'den Jablonsky'ye yöneltirken, kutuyu eline alıp salladı. Peggy, Hawk'a yalvardı, bu esnada sözcükler ağzındaki çorap yüzünden boğuk çıktı. Gözleriyle iletişim kurmak için ne denli büyük bir çaba harcadığını gören Henry kendini kötü hissetti.

Hawk uzanıp Peggy'nin bebek sarısı saçlarını okşadı. Sonra ıslak yanağına hafifçe vurdu. "Şimdi bütün hediyelerinizi açacağız, Bayan J. Sizinkileri de, Bay J., " dedi. "Sonra yaşayıp yaşamayacağınıza karar vereceğiz."

İki

Henry Jablonsky'nin midesi kalkmıştı. Ağzındaki çorabın kalın yününe ögürdü, ellerini ve ayaklarını bağlayan ipleri çekiştirirken, burnuna ekşi sidik kokusu çarptı. Tanrım. Pantolonunu ıslatmıştı. Ama bir şey fark etmezdi. Önemli olan tek şey, bu işten sağ salim kurtulmaktı.

Hareket edemiyordu. Konuşamıyordu. Ama sonuç çıkarabiliyordu.

Ne yapabilirdi?

Jablonsky yattığı yerden çevreye bakındı, şömine maşasının sadece birkaç metre ileride olduğunu gördü. Gözlerini maşaya odakladı.

Pidge, "Bayan J.," diye seslendi Peggy'ye, elindeki küçük, turkuvaz renkli kutuyu sallarken. "Bu Henry'den. Bir Peretti kolye. Çok hoş. Ne? Bir şey mi söylemek istiyorsunuz?"

Pidge, Peggy Jablonsky'nin yanına gidip çorabı ağzından çıkardı.

Peggy, "Dougie'yi gerçekten bilmiyorsun, değil mi?" dedi.

"Dougie de kim?" diye güldü Pidge.

"Bize zarar vermeyin..."

Pidge, "Hayır, hayır Bayan J.," dedi, çorabı esir aldığı kadının ağzına tıktırırken. "Yapmayın etmeyin diye bir şey yok. Bu bizim oyunumuz. Kuralları biz koyarız."

Hediyeler açılırken yavru kedi, biriken hediye ambalajların-

dan oluşan yığının üstüne atladı. Elmas küpeler, bir Hermes kravat, Jensen salata maşası... Jablonsky, çocukların hediyeleri alıp gitmeleri için dua ediyordu. Sonra Pidge'in Hawk'la konuştuğunu duydu, sesi öncesine göre daha yumuşak çıkıyordu. Öylesine ki, Jablonsky kulaklarında küt küt öten kalp atışının sesi yüzünden onu duymakta zorlandı.

Pidge, "Eee? Suçlu mu, suçsuz mu?" diye sordu.

Hawk'ın sesi düşünceliydi. "J. ailesi oldukça iyi bir hayat sürüyor. En iyi intikam bu olacaksa..."

"Dalga geçme ahbap. Yeme beni."

Pidge, içi Jablonsky'nin kasasından çıkanlarla dolu yastık kılıfının üstünden atladı. Bradbury kitabını açarak sehpanın üstüne bıraktı, sonra eline bir kalem aldı, ilk sayfaya dikkatle bir şeyler yazdı.

Pidge yazdıklarını okudu. "*Sic erat in fatis*, oğlum. Kader böyleymiş. Kediciği alıp çıkarım buradan."

Hawk eğilip, "Üzgünüm ahbap. Bayan Ahbap," dedi. Çorabı Jablonsky'nin ağzından çıkardı. "Peggy'ye veda et."

Henry Jablonsky'nin akli karışmıştı. *Ne? Neler oluyor?* Ve sonra fark etti. Konuşabiliyordu! Avazı çıktığı kadar "*Peggyyyy!*" diye bağırırken, Noel ağacının parlak, sarı bir alev aldığı- nı ve sonra birden tamamen tutuştuğunu gördü.

VUUUUUUM.

Sıcaklık yükselmiş ve Henry Jablonsky'nin yanakları kâğıt gibi kurumuştu. Duman, iri alevlerin içinde yayılmaya ve tavanda yassılaşp ışığı içine çekmeye başlamıştı.

"*Bizi burada bırakmayın!*"

Henry alevler perdelere tırmanıp sevgili aşkı boğuk çığlıklar atarken ön kapının kapandığını gördü.

Birinci Bölüm

MAVİ AY

1

San Francisco'nun kuzeyine bir saatlik mesafedeki, harikula-
de Point Reyes Ulusal Sahili'nin yanındaki kiralık yazlık evimizin
arka tarafında bir çukur açmış, yanan ateşin çevresinde bir daire
oluşturmuş halde oturuyorduk.

Cindy, "Lindsay, kadehini uzat," dedi.

Margaritanın tadına baktım, fena değildi. Yuki, ızgaradaki
tavukları çevirdi. Bu esnada koli cinsi köpeğim Tatlı Martha içini
çekip patilerini önünde kavuşturdu. Güneş, Pasifik'in üstünde ba-
tarken, ateşin ışığı yüzlerimizde titrek ve parlak desenler meydana
getiriyordu.

Claire, "Bu, ofiste üstlendiğim ilk davalardan biriydi," diyor-
du. "Ve ben de davayla bütünleştim. Samanlığın üstüne çıkmak
için, her an düşecekmiş gibi duran merdivenleri sadece elimdeki
fenerle tırmanmak durumunda olan bendim. "

Tekila nefes borusundan aşağıya akarken Yuki öksürdü, ben
Cindy ile birlikte ona aynı anda, "Yudum yudum iç!" diye bağır-
ırken, nefes nefese kaldı.

Claire, Yuki'nin sırtına vurup devam etti.

"Çevremde telaşla sağa sola kaçışan, fısıldaşan yaratıklarla,
zifiri karanlıkta koca kışımı o merdivenlerden yukarıya atmak
yeterince kötüyken, bir de fenerimle ölü adamı bulmayayım mı?

"Adamın ayakları samanlığın üstünde sallanıp duruyordu.
Fenerimi iyice yaklaştırdığımda, yemin ederim ki vücudu sanki ha-

vaya yükselmiş gibi görünüyordu. Gözleri ve dili tıpkı *gulyabani* gibi dışarı fırlamıştı."

Yuki, "Yok artık," diyerek güldü. Pijama altı ve eşofman üstü giymiş, saçlarını at kuyruğu yapmıştı, içtiği tek bir kadeh margari-tayla sarhoş olmuş haliyle, otuzlu yaşlarına merdiven dayamış bir kadından çok üniversite öğrencisine benziyordu.

Claire, "Karanlıkta çiftliğe doğru seslendim," diye devam etti, "İki iri, yaşlı adam yardıma geldi ve adamı çatı kirişinden alıp ceset torbasına koydular."

Claire sözlerinin etkisini arttırmak için bir an duralamıştı ki, cep telefonum çalmaya başladı.

"Lindsay, *hayır*," diye yalvardı Claire. "Telefona cevap verme."

Kimin aradığını anlamak için ekrana bakarken, erkek arkadaşım Joe'nun numarasını görmeyi bekliyordum. Eve yeni geldiğini ve nerde olduğumu sormak için aradığını sanmıştım, ama arayan eski ortağım, şimdiki patronum Teğmen Warren Jacobi'ydi.

"Jacobi?"

Yuki, "Sakin durma, Claire. Lindsay bütün gece konuşabiliyor!" diye bağırdı.

Claire, "Lindsay? Tamam, anlaşıldı," dedi ve anlatmaya devam etti. "Ceset torbasının fermuarını açmıştım ki, ölü adamın elbisesinin içinden bir yarasa fırladı. Korkudan pantolonuma işedim," diye ciyakladı arkamdan. "Gerçekten işedim!"

Jacobi huysuz bir sesle, "Boxer? Orada mısın?" dedi.

"Şu anda tatildeyim," diye gürledim telefona. "Bugün cumartesi, bilmiyor muydun?"

"Bu işi üstlenmek isteyeceksin. İstemezsen söyle, Cappy ile Chi'ye devrederim."

"Neymiş bakalım?"

"Dünyanın en önemli olayı, Boxer. Delikanlı Michael Cam-pion ile ilgili."

2

Michael Campion'ın adını duyduğumda kalbim durdu adeta.

Michael Campion sıradan bir çocuk değildi. John Fitzgerald Kennedy Amerikan halkı için ne ifade ediyorsa, Michael da Kaliforniyalılar için aynı şeyi ifade ediyordu. Eski valimiz Connor Hume Campion ile karısı Valentina'nın tek çocuğu olan Michael, müthiş bir zenginlik içinde ve aynı zamanda tedavisi mümkün olmayan bir kalp rahatsızlığı ile doğmuş, hayatı boyunca her an tetikte yaşamıştı.

Fotoğrafları ve hakkında yapılan haberler sayesinde Michael, hayatımızın bir parçası haline gelmişti. Sevimli bir bebek, güzel, yetenekli bir çocuk ve hem eğlenceli, hem zeki, yakışıklı bir delikanlı olmuştu. Babası Amerikan Kalp Vakfı'nın sözcüsü olurken, Michael da vakfın çok sevilen poster yüzü olmuştu. Kamuoyu Michael'ı pek ender görse de onu hep sevmiş, bir gün gerçekleşecek olan tıp devrimi sayesinde Kaliforniya'nın "Kırık Kalpli Çocuğu"nun birçok insana bahşedilen dolu dolu ve sağlıklı bir yaşama kavuşmasını ümit etmişlerdi.

Sonra, bu yılın ocak ayında, Michael bir akşam anne ve babasına iyi geceler demiş, ertesi sabah yatağında bulunamamıştı. Bir fidye notuna rastlanmamıştı. Kaçırıldığına dair herhangi bir iz yoktu. Ancak arka kapının kilidi açılmış ve Michael ortadan yok olmuştu.

Michael'in kaybolması bir çocuk kaçırma olayı olarak değerlendirilmiş ve FBI ülke çapında bir araştırma başlatmıştı. Bölge polisi de kendi soruşturmasını yürütmüş, aile üyelerini ve hizmetlileri, Michael'in öğretmen ve okul arkadaşlarını, internette sohbet ettiği sanal arkadaşlarını sorguya çekmişti.

Michael'in doğumundan günümüze kadar çekilmiş fotoğrafları *Chronicle* baş sayfasında ve tüm ülkede dağıtımı yapılan dergilerde yayımlandıktan sonra, onun adına açılan telefon hattına yüzlerce ihbar gelmişti. Televizyon kanalları Michael Campion'ın talihsiz yaşamı hakkında özel belgeseller yayımlamıştı.

İpuçlarından bir sonuç alınamamış, aylar sonra, kaçırılardan bir haber çıkmadığı ve Michael'in nerede olduğuna dair hiçbir ize rastlanmadığı dönemde yaşanan terör saldırıları, yangınlar, politik gelişmeler ve yeni şiddet suçları, Michael Campion'ın hikâyesinin gazetelerin ön sayfasından kalkmasına neden olmuştu.

Dava hâlâ sürüyordu, ama herkesin ortak düşüncesi, olabilecek en kötü sonla bittiği şeklindeydi. İnsanlar, çocuğun kaçırılması olayının korkunç bir biçimde ters gittiğine, Michael'in kaçırılma esnasında öldüğüne ve çocuğu kaçıranların cesedi gömmek Dodge'dan ayrıldığına inanmaya başlamıştı. San Francisco sakinleri Michael'in ünlü ve sevilen ailesi ile birlikte yas tutmuş, halk onu asla unutmayacak olsa da, ailesi bu defteri kapatmıştı.

Şimdi Jacobi bu korkunç gizemin bir şekilde çözülebileceğine dair bana bir umut veriyordu.

"Michael'in cesedi bulundu mu?" diye sordum ona.

"Hayır, ama itibar edebileceğimiz bir ipucu ele geçirdik. Niçin hayet... "

Telefonu kulağıma sıkıca bastırdım. Hayalet hikâyelerini ve ilk yılını geride bırakan Kadınlar Cinayet Kulübü toplantısını unutmuştum bile.

"Bu işin içinde olmak istiyorsan Boxer, benimle Adalet Sarayı'nda buluş... "

"Bir saate kalmaz oradayım."

3

Adalet Sarayı'na olan bir saatlik yolu kırk beş dakikada aldım, lobinin merdivenlerini tırmanıp üçüncü kata çıktım ve Jacobi'yi bulmak üzere hızlı adımlarla ekip odasına daldım.

On ikiye on iki metre büyüklüğündeki açık alan, tavandaki floresan tüplerle aydınlanıyor, masalarının üzerlerine eğilmiş akşam vardiyası çalışanlarının, biraz önce mezarlarından sürünerek dışarıya çıkmış gibi görünmelerine neden oluyordu. Ben Jacobi'nin 280 numaralı çevre yoluna çıkan rampa manzaralı, köşedeki camlı bürosuna doğru yürürken birkaç kıdemli başlarını kaldırıp, "Nasıl gidiyor, Çavuş?" diye sordu.

Ortağım Richard Conklin büroya gelmişti bile. Otuz yaşında, bir seksen altı boyunda, Amerikan irisi ortağım, uzun bacaklarından birini Jacobi'nin karmakarışık masasının kenarına uzatmıştı.

Ben de diğer iskemleyi çektim, bu esnada dizimi şiddetli biçimde vurunca yüksek sesle ve kuvvetli bir vurguyla küfrettim. Jacobi alaycı bir gülümsemeyle, "Çok güzel konuştun Boxer," dedi. İskemleme oturdum, Jacobi'nin bürosu, bir zamanlar benim büromken ne kadar işlevsel bir çalışma alanı olduğunu düşündüm. Başımdan beyzbol kasketini çıkarıp saçlarımı açarken, adamların nefesimdeki Tekila kokusunu almamalarını umdum.

Söze, "Ne tür bir ipucu ele geçirdin?" diye sorarak girdim.

Jacobi, "Kontrol edilmesi gereken türden bir ipucu," dedi. "Kimliği bilinmeyen biri arayıp; yerinin tespit edilmesi mümkün

olmayan kontörlü bir telefonla tabii; Campion'ı, kayb olduğu akşam Rus Tepesi'ne girerken gördüğünü söylemiş. Burası fahişeler — rin yoğun olarak iş tuttıkları bir bölgede genelevdir."

Jacobi masasında fahişelerin suç dosyaları için yer açarken, ben, kayb olduğu dönemde Michael Campion'ın nasıl bir hayat sürdüğünü düşündüm.

Michael için kızlarla çıkmak, partilere katılmak, spor yapmak diye bir şey söz konusu değildi. Günleri özel şoförü ile evden Newkirk Üniversite Hazırlık Okulu'na gitmek ve eve geri dönmek için yaptığı yolculuklarla sınırlıydı. Yani bir fahişeyi ziyaret etmiş olması tam bir çılgınlıkmış gibi gelmiyordu kulağa. Muhtemelen, şoförüne para verip, ailesinin sevgisi ve sundukları lüks yaşamdan oluşan hapisneden bir iki saatliğine kaçmış olmalıydı.

Ancak ondan sonra neler olmuştu?

Michael'ın başına neler gelmişti?

"Neden bu ipucuna itibar edilebileceğini düşünüyorsun?" diye sordum Jacobi'ye.

"Adam, Michael'ın, Noel'de aldığı ve o akşam üstünde olan, bir kolu kırmızı çizgili, su mavisi, kayak montunu tarifetti. Basında çıkan haberlerde ceketten hiç söz edilmemişti."

"İyi de neden bu bilgiyi vermek için üç ay beklemiş?" diye sordum.

"Sana ancak onun *söylediklerini* aktarabilirim. Adam genelevden çıkarken Michael Campion'ın içeri girdiğini görmüş. Bir karısı ve çocuğu olduğu için şu ana dek baklayı ağzından çıkarmamış. İsminin böyle bir yerle birlikte anılmasını istemiyormuş, ama vicdanı onu rahat bırakmamış. Sonunda vicdanına yenik düşmüş sanırım."

"Rus Tepesi fahişeler için hoş bir yerdir," dedi Conklin.

Gerçekten de öyleydi. Fransız Mahallesi'yle Güney Plajı'nın karışımı bir yerdi. Ayrıca Newkirk Okulu'na yürüyüş mesafesindeydi. Çantamdan bir not defteri çıkardım.

"Fahişenin adı neymiş?"

Jacobi, "Gerçek ismi Myrtle Bays," dedi, kadının dosyasını bana uzatırken. Dosyaya iliştirilmiş fotoğraf, kısa sarı saçlı ve iri gözleriyle bir kızı andıran genç bir kadına aitti. Doğum tarihine göre yirmi iki yaşında olmalıydı.

Jacobi, "Birkaç yıl önce ismini kanuni yollardan değiştirmiş," dedi. "Şimdi Junie Moon olarak biliniyor."

"Yani Michael Campion bir fahişeyle birlikte olmuş," dedim, dosyayı masasına koyarken. "Ne düşünüyorsun?"

"Çocuğun suçüstü halindeyken, yani 'iş üzerindeyken' öldüğünü... Bu ipucu doğruysa, eski ismiyle Bayan Myrtle Bays, şimdiki ismiyle Junie Moon, Michael'ı öldürmüş ve sonra cesedini ortadan kaldırmış olabilir."

4

Yirmili yaşlarda, siyah renkte spor bir ceket giymiş, keskin sarı saçlı genç bir adam, Junie Moon'un ön kapısından uzaklaşırken ıslık çalıyordu. Conklin'le birlikte ekip arabasında oturmuş, adamın son model BMWsinin kilidini uzaktan kumandayla açmasını izledik.

Adam köşeyi dönüp arabasının arka ışıkları görünmez hale gelince, Conklin'le birlikte arabamızdan indik, yolu yürüyüp Boyalı Hanım adı verilen evin ön kapısına vardık. Burası pastel renklere boyanmış, gösterişle dekore edilmiş, Viktorya tarzı bir evdi. Evin soyulmaya başlamış dış cephesinin tamire ihtiyacı vardı. Zile bastım. Bir süre bekledikten sonra, yine bastım.

Sonra kapı açıldı ve biz, Junie Moon'un *boyasız* yüzüyle karşı karşıya geldik.

Daha ilk andan itibaren, Junie'nin sıradan bir fahişe olmadığını anlamıştım.

Onda, daha önce hiçbir çalışan bir kızda görmediğim bir tazelik vardı. Saçları duştan yeni çıktığı için ıslaktı, önceden maviye boyandığı anlaşılan sarı buklelerinin bir kısmını örgü şeklinde arkada toplamıştı. Derin gözleri duman grisiydi, yay şeklindeki üst dudağında ince bir yara izi vardı.

Junie Moon gerçekten güzeldi, ama beni en çok savunmasız, çocuksu görüntüsü etkilemişti. Ortağım rozetini gösterir ve isimlerimizi söylerken, Junie altın renkli, ipek sabahlığını dar beline

sımsıkı sardı. "Cinayet masasından geliyoruz, içeri girebilir mi—yız?" dedi Conklin.

Junie, "Cinayet masası mı? Buraya *beni* görmeye mi gel—diniz?" diye sordu. Görüntüsüyle uyumlu tatlı sesi sadece genç değil, aynı zamanda masum da çıkıyordu.

Rich en etkileyici gülümsemesiyle, "Kaybolan bir şahısla ilgili birkaç sorumuz olacak," dedi.

Junie Moon bizi içeriye davet etti.

Odaya lavanta ve yasemin kokusunu andıran tatlı, çiçeğimsi bir koku hakimdi. İpek kumaş kaplama abajurların altındaki düşük vatl ampullerle sağlanan ışıklandırma hafifti. Conklin'le kadife kaplı, yumuşak bir kanepeye oturduk, Julie ise divana yerleşip ellerini dizlerinin çevresinde birleştirdi. Ayakları çıplaktı, tırnaklarına deniz kabuğu, içi solgun, mercan rengi oje sürmüştü.

"Hoş bir yer," dedi Conklin.

"Teşekkür ederim. Kiraladım ve döşedim," dedi Junie.

Ona Michael Champion'ın fotoğrafını göstererek, "Bu genci daha önce hiç gördünüz mü?" diye sordum.

"Yani kanlı canlı olarak mı? Bu Michael Champion, değil mi?"

"Doğru."

Junie Moon'un gri gözleri şimdi daha da irileşmişti. "Michael Champion'ı hayatım boyunca bir kez bile görmedim."

"Peki, Bayan Moon," dedim. "Karakolda size sormak istediğimiz bazı sorular olacak."

b

Junie Moon gri seramik kaplı, birbirinin aynı dört iskemlesi, metal bir masası ve tavana monte edilmiş bir video kamerası bulunan, üç buçuğa üç buçuk metre ebatlarındaki, İki Numaralı Sorgu odasında, tam karşımızda oturuyordu.

Emin olmak için iki kez kontrol etmiştim. Kamera çalışıyor ve görüşmeyi kaydediyordu.

Junie pembe bir hırka ve içine dantelli bir gömlekle, kot pantolon giymişti. Ayağında spor ayakkabı vardı ve makyaj yapmamıştı. Bu haliyle, abartmıyorum, tam bir lise öğrencisine benziyordu.

Conklin, Junie Moon'a haklarını okuyarak sorguya başladı. Bunu yaparken, "önemsiz bir ayrıntı"ymış havalarında, saygılı bir tavır sergilemişti. Junie hakları konusunda bilgilendirildiğini hiç sızlanmadan kabul etti, ama ben kendimi huzursuz hissediyordum. Böylesi bir sorgulama için ona bu uygulamayı yapmamız gerekli değildi ve Conklin'in bu uyarısı, ondan acilen öğrenmemiz gereken şeyi söylemesine engel olabilirdi. Ama ok yaydan çıkmıştı bir kere.

Ben sabıka dosyasını incelerken Junie, sorgulama öncesi istediği kahveyi plastik bardağından yudumluyordu. Ona fahişelikten dolayı üç kez tutuklandığını hatırlatınca bana, ismini değiştirdiğinden beri herhangi bir nedenle hiç tutuklanmadığını söyledi.

"Kendimi yeni bir insan gibi hissediyorum," dedi.

Junie'nin kollarında, görebildiğim kadarıyla uyuşturucu kullanıldığına dair bir iz, yara, bere yoktu ve bu durumu daha da anlaşılmas kılıyordu. Bu kızın hikâyesi neydi?

Junie gibi güzel bir kız neden profesyonel bir fahişe olmuştu?

"İsmimi Liza Minelli'nin eski bir filminden aldım," diyordu Conklin'e. "Filmin adı *Beni Sevdığını Söyle, Junie Moon* idi. Birçok müşterim ismimin nerden geldiğini sorar bana," diye ekledi, yüzünde dalgın bir gülümsemeyle.

Conklin şeytani, kahverengi gözlerinin üstüne düşen parlak saçlarını eliyle geriye attı. Onun, bu filmi görmediğine veya kitabı okumadığına adım gibi emindim. "Öyle mi?" dedi. "Çok hoş."

"Evet, Junie," dedim, "Demek müşterilerinden çoğu hazırlık okulunda okuyan çocuklar, öyle mi?"

"Bana gerçeği söyleyin Çavuş Boxer. Kendime bir avukat tutmalı mıyım? Çünkü anladığım kadarıyla, siz kanunen yası tutmayan çocuklarla seks yaptığımı söylemeye çalışıyorsunuz ve bu doğru değil."

"Pantolonlarını indirmeden önce sürücü ehliyetlerini mi göstermelerini istiyorsun yoksa?"

Conklin araya girerek, "Senin, eee... Sosyal faaliyetlerinle ilgilenmiyoruz Junie," dedi. "Sadece Michael Campion ile ilgileniyoruz."

Junie, "Size söyledim," derken, sesi hafifçe titremişti. "Onunla hiç karşılaşmadım, öyle olsaydı *bilirdim* muhakkak."

"Anlıyorum," dedim. "Seni herhangi bir şeyle ilgili olarak suçlamıyoruz. Michael'in hasta olduğunu biliyoruz. Belki seninle birlikteyken kalbi teklemiş falan olabilir..."

Junie, "O hiçbir zaman müşterim olmadı," diye ısrarla tekrarlardı. "Olsaydı, bundan onur duyardım, ama böyle bir şey olmadı."

Conklin göz kamaştırıcı gülümsemesini bir kenara bırakarak, "Junie. Bizimle işbirliği yap, biz de sana ve yaptığın işe bulaşmayalım. Bize zorluk çıkarmak senin aleyhine olur."

Kitapta yazan her türlü yasal tekniği kullanarak, yaklaşık iki saat boyunca Junie'yle köşe kapmaca oynadık. Kendini güvende hissetmesini sağladık. Ona arka çıktık, yalan söyledik, teskin ettik, tehdit ettik. Ve tüm bunlardan sonra Junie, Michael Champion'ı tanıdığını inkâr etti. Nihayet ben elimizde kalan son kozu oynamaya karar verdim.

"Peki ya sana, ocak ayının yirmi birinde, Michael Champion'ı senin evine girerken gören bir şahitten söz etsem ve bu yönde ifade vermeye hazır olduğunu söylesem? Ve bu şahit Michael'ı evine götürmek üzere dışarıda bekleyen biriye?

"Ama böyle bir şey hiç olmadı Junie, çünkü *Michael senin evinden hiç ayrılmadı.*"

"Bir şahit mi? Ama bu *mümkün değil,*" dedi genç kadın. "Bir hata olmalı."

Bu ipucundan bir şeyler çıkarmak için çaresizce çaba sarf ediyor, ama bir türlü sonuç alamıyordum. Jacobi'nin isimsiz ihbarcısı sahte bir muhbirden başka bir şey değildi ve ben, Jacobi'yi ikaz edip fırçalamayı ciddi ciddi düşünmeye başlamıştım ki, Junie bakışlarını masanın altına yöneltti. Gözleri dolmuştu, yüzü üzüntüden değişime uğramış, acıyla kasılmış gibiydi.

"Haklısınız, *haklısınız,* bunu daha fazla kaldıramayacağım. Şu şeyi kapatın da, size neler olduğunu anlatayım."

Conklin'le bakiştık. İkimiz de irkilmiştik. Sonra ben kendime geldim. Video kameraya uzanıp kapattım. "Bize gerçeği söylersen, doğruyu yapmış olursun," dedim, kalbim küt küt atarken.

Öne doğru eğildim ve ellerimi masanın üstünde birleştirdim. Ve Junie, bize her şeyi anlatmaya başladı.

6

"Aynen sizin dediğiniz gibi oldu," dedi Junie. Korku ve acı olarak yorumladığım bir yüz ifadesiyle bize bakıyordu.

"Michael öldü mü?" diye sordum ona. "Gerçekten öldü mü?"

Junie, "En baştan başlayabilir miyim?" diye sordu Conklin'e.

"Elbette," dedi Rich. "Acele etmene gerek yok."

"Başta onun kim olduğunu bilmiyordum," dedi Junie. "Michael buluşmak için beni aradığında sahte bir isim vermişti. Kapı çalınip da açtığımda, aman Tanrım, o çocuk karşımda duruyordu işte. O meşhur çocuk, *beni* görmeye gelmişti!"

"Sonra ne oldu?" diye sordum.

Junie, "Gerçekten çok heyecanlıydı," dedi. "Ağırlığını bir ayağından diğerine veriyor, sanki biri onu izliyormuş gibi sürekli pencereden dışarıya bakıyordu. Ona içki ikram ettim ama istemedi, her şeyi hatırlamak istiyordu. Bana bakir olduğunu söyledi."

Junie başını eğdi, gözlerinden boşalan yaşlar masaya düşüyordu. Conklin ona kâğıt mendil kutusunu uzattı. Kızın tekrar konuşmasını beklerken şok geçiriyor halde birbirimize baktık.

"Bana geldiklerinde çoğu çocuk bakirdir," dedi sonunda. "Bazen bir kızla çıkıyormuş gibi davranmaktan hoşlanırlar ve ben de o güne dek tanıdıkları en hoş kızla çıkıyorlarmış gibi hissetmelerini sağlarım."

Conklin, "Bundan eminim," diye mırıldandı. "Yani Michael'la da böyle mi oldu? Bir kızla çıkıyormuş gibi mi davrandı?"

"Evet," dedi Junie. "Ve yatak odasına geçer geçmez bana gerçek ismini söyledi. Ben de kendi ismimi söyledim ona!"

"Bundan çok etkilendi ve bana hayatından söz etmeye başladı. İnternette satranç şampiyonuymuş, biliyor muydunuz? Ayrıca ünlü bir insanmış gibi davranmıyordu. Çok hoş biriydi. Ben de kendimi gerçekten onunla çıkıyormuş gibi hissetmeye başlamıştım."

"Onunla seks yapmak üzere birlikteydiniz ama, değil mi Junie?" diye sordum.

Junie, "Eh, tabii. Parayı masanın üstüne koydu, ben de elbiselerini çıkardım. Sonra bilirsiniz işte, tam başlamıştım ki, durmak zorunda kaldı. Çok acı çektiğini söyledi bana," dedi, elini göğsüne koyarak. "Ben sorunun kalbiyle ilgili olduğunu biliyordum tabii, ama geçer diye ümit ettim."

Ve sonra Junie adeta yıkıldı. Kollarını masanın üstüne koydu, başını ellerinin arasına alarak Michael'ın durumuna gerçekten üzölmüş gibi hüngür hüngür ağlamaya başladı.

"Sonra kötüleşti," diye inledi. "Bana, 'Babama haber ver,' diyordu, ama ben *kılımı kıpırdatamıyordum*. Babasını nasıl arayacağımı bilmiyordum. Arasaydım da ne diyecektim? Bir fahişe olduğumu mu? Babası *Vali Champion'du*. İstese beni sonsuza dek hapse tıkabilirdi.

"Ben de Michael'ı kollarıma alıp ona şarkı söyledim," dedi Junie. "Kendisini daha iyi hissedeceğini ümit ediyordum," diye eklerken, yaşla dolan yüzünü kaldırdı. "Ama durumu gittikçe kötüleşti."

7

Conklin'in, Junie'nin itiraflarından benim kadar etkilendiğini gösteren tek harici belirti, çene kaslarının seğiriyor olmasıydı.

"Michael ne kadar sürede öldü?" diye sordu Junie Moon'a.

Junie, "Bilmiyorum. Belki birkaç dakika, belki biraz daha uzun. Korkunçtu, *korkunç*" dedi, başını iki yana sallarken. "Ben de hemen arkasından erkek arkadaşımı aradım."

"*Erkek arkadaşım mı aradın?*" diye bağırdım. "Erkek arkadaşın *doktor mu?*"

"Hayır. Ama ona ihtiyacım vardı. Böylece Ricky bana geldi. Michael, o gelene kadar ölmüştü. Onu küvete koyduk. Sonra Ricky'le birlikte ne yapacağımıza karar vermek üzere uzun uzun konuştuk."

Çılgılık atmak geliyordu içimden. *Seni salak şey!Onu kurtarabilirdin! Michael Champion yaşayabilirdi.* Onu sarstım, bebek yüzüne bir tane patlatmak istiyordum. Ama kendimi tuttum, geriye yaslanıp Conklin'in sorguyu sürdürmesine izin verdim.

"Peki cesedi ne yaptınız Junie? Michael şimdi nerede?"

"Bilmiyorum."

"Ne demek, bilmiyorum?" dedim, iskemlemden kalkıp. Masanın çevresinde bir, iki tur attım.

Junie hızlı hızlı konuşmaya başladı. Sanki hızlı konuşursa hikâyesinin sonunu çabuk getirecek ve her şey sona erecekti.

"Birkaç saat sonra Ricky cesedi bıçakla parçalamaya karar

verdi. Bu hayal edebileceğim en korkunç şeydi, ki ben çiftlikte büyüdüm! Sürekli kusuyor ve ağlıyordum," dedi Junie. Sanki şimdi de aynı tepkiyi verecekmiş gibi görünüyordu.

Tekrar iskemleme otururken, söyledikleriyle beni şoke ediyor olsa da, bu minik fahişeyi hiçbir şekilde korkutmamaya kararlıydım.

Junie, "Ama kesmeye başladığımızda geri dönüş söz konusu değildi," dedi, Conklin'e yalvarırcasına bakarken. "Michael'in cesedini sekiz çöp torbasına doldururken Ricky'ye yardım ettim, sonra torbaları Ricky'nin kamyonetine yükledik. Saat sabahın beşi gibiydi ve etrafta kimse yoktu."

Ona, hayal edilemezi hayal ediyormuşçasma diktim gözlerimi: Bu çocuk görünümlü yaratığın elleri kanlıydı. Michael Champion'ın cesedi kanlar içinde parçalara ayrılmıştı.

Conklin'in, "Devam et Junie. Yanındayız. İçini dök ve rahatla," dediğini duydum.

Junie, "Kamyonu sahil boyunca birkaç saat sürdük," dedi. Şimdi hikâyeyi, bir rüyayı hatırlıyormuşçasına anlatıyordu. "Ben uykuya dalmıştım, uyandığımda Ricky, 'Yolun sonuna geldik,' dedi. Bir McDonald's'ın arka tarafına park etmiştik ve orada çöp kutuları vardı.

"Torbaları işte orada bıraktık."

"Hangi kasabaydı, biliyor musun?" diye sordum.

"Hayır."

"Düşün," diye atıldım.

"Tamam, *denerim.*"

Junie bize erkek arkadaşının adını ve adresini verdi, ben söylediklerini bir yere not ettim. Rich ona bir kâğıt parçası uzatarak, ifadesini resmileştirmek isteyip istemediğini sordu.

Junie, "Hayır, düşünmüyorum," derken, bitkin görünüyordu. "Peki... Beni eve bırakacak mısınız?"

"Hayır, düşünmüyoruz," diye tekrarladım ben. "Ayağa kalk ve ellerini arkada birleştir."

"Beni tutukluyor musunuz?"

"Evet, tutukluyoruz."

Kelepçeleri en sıkı konuma getirmiş olmama rağmen, bilekle—
rinde oldukça gevşek duruyordu hâlâ.

"Ama... Ben size gerçeği anlattım!"

"Ve biz de bu davranışını takdir ediyoruz," dedim. "Bunun için sana çok teşekkür ediyoruz. Şu anda delilleri karartmak ve bir polis soruşturmasını engellemek suçlarından seni tutukluyoruz. Bu suçlamalar şimdilik seni burada tutmaya yeter."

Junie yine ağlamaya başlamıştı, Conklin'e ne kadar üzgün olduğunu, olanlarda suçu bulunmadığını söylüyordu. Bu esnada ben gözümün önüne haritayı getirmiş, sahil boyunca hangi kasabaların yer aldığını hatırlamaya çalışıyordum. Kuzey Kaliforniya'da altı yüz kadar McDonald's vardı.

Bir taraftan da, Michael Campion'dan geriye kalanları bulmak gibi bir şansımızın olup olmayacağının merakı içindeydim.

O

Gece yarısını biraz geçmişti, ben mutfak taburesinin üstüne oturmuş, Joe'nun kâseyi makarnayla doldurmasını izliyordum. Joe iri yarı, harika bir adamdı. Bir doksanın üzerinde boyu, koyu saçları, parlak mavi gözleri vardı ve şimdi üstünde mavi boksör şortu olduğu halde ocağın başında duruyordu. Saçları dağılmış, güzel yüzü uykusuzluktan kırıkmıştı. Sanki kocam gibiydi ve beni seviyordu.

Ben de onu seviyordum.

Joe Washington'dan San Francisco'ya, uzun mesafeli ve düzensiz ilişkimizi sona erdirip, yeni ve belki de sürekli bir ilişkiyi başlatmak adına taşınmıştı. Lake Cadde'sinde harika bir daire kiralamış olsa da, taşınmasından bir ay sonra bakır kaplama yemek pişirme takımlarını evime getirmiş ve haftanın beş günü yatağım—da uyumaya başlamıştı. Şansıma, daha ferah bir yaşama alanına sahip olmamız için binanın üçüncü katına taşınabilmiştim.

İlişkimiz aradan zaman geçtikçe, tam da umduğum gibi daha da çok sevgi ve mutluluk dolu bir ilişki halini almıştı.

Ben de kendime şu soruyu sormak zorundaydım: Öyleyse Joe'nun bana verdiği nişan yüzüğü neden hâlâ kadife siyah kutusunun içinde duruyor, elmaslar karanlıkta parıldıyordu?

Neden ona bir türlü 'evet' diyemiyordum?

"Cindy sana ne dedi?" diye sordum ona.

"Kelimesi kelimesine mi bilmek istersin? Dedi ki, *"Martha*

burada. Lindsay *Campion* davasında bir ipucu buldu ve şimdi onun üstünde *çalışıyor*. Ona söyle, *hafta sonumuzu* mahvetti, ben de sabah onu bana bilgi aktarması için arıyorum. *Dişe dokunur* bir şeyler söylese iyi eder."

Joe'nun Cindy'i taklit etmesine güldüm. Cindy sadece dostum değil, *Chronicle'n* suç masasının en önemli muhabiriydi.

"Ona ya her şeyi söylerim," dedim, "Ya da hiçbir şey söylemem. Şimdilik hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Öyleyse beni bilgilendir sarışın hanım, ne de olsa can kulağıyla seni dinliyorum."

Derin bir nefes alıp Joe'ya Junie Moon'la ilgili her şeyi anlattım; bizden kamerayı kapatmasını istemedenden önce iki saat boyunca her şeyi nasıl inkâr ettiğini, sonra Michael'a olan 'randevusunu' ve Michael'ın geçirdiği kalp krizini, kalbi durmak ve ölmek üzereyken polisi aramak yerine Michael *Campion*'a nasil ninni okuduğunu anlattım.

"Oh, Tanrı aşkına."

Joe'nun *tortellini* in *brodö*'yu kepçeyle kâseme koymasını, kendisi için aynı büyüklükte bir kâseyi dondurmayla doldurmasını—nı acıkmış bir halde izledim.

Joe bir tabura çekip yanıma otururken, "Ceset nerede?" diye sordu.

"Altmış milyon dolarlık soru bu işte," dedim, *Campion*'ların kamuoyunun bildiği servetine gönderme yaparak. Sonra Joe'ya diğer bildiklerimi aktardım: Junie'nin Michael *Campion*'ın cesedi—nin parçalara ayrılması hakkında hayret verici konuşmasını, sonra erkek arkadaşıyla sahil boyunca yaptığı yolculuğu ve sonunda cesede ait parçaların *bir yerlerdeki* bir restoranın arka tarafına atılmasını...

"Junie'yi sorgulamak için karakola getirdiğimizde, Conklin ona haklarını okudu," diye mırıldandım. "Ve ben buna çok kızdım."

"Junie göz altında değildi ve başına gelecekleri bilseydi, ko-

nuşmayacaktı. Açıkçası, başta söylediklerine, Michael Campion hakkında bildiği her şeyi *People* dergisinde okuduğuna inandım. Ona yol vermeye hazırdım, ama Conklin doğru düğmeye basınca, bildiği her şeyi öttü. Conklin ona haklarını okumuş olmakla iyi bir şey yapmıştı."

Düşünürken başımı iki yana sallıyordum. "Rich'in, henüz çok genç bir polis olmasına rağmen, kendine çok güveni var, kadınları nasıl etkilediğinden hiç söz etmiyorum bile," diyerek konuyu ısıttım. "Sadece yakışıklı değil, saygı da uyandırıyor. Çok da zeki. Kadınlar ona her şeyi anlatıveriyorlar..."

Joe boş kâseme uzanıp aniden ayağa kalktı.

"Ne oldu tatlım?"

Joe, "Bu adamı tanıyormuş gibi hissediyorum," dedi, lavabo—ya akmakta olan suyun sesini bastırarak. "Bir ara onunla tanışmak isterim.

"Tabii... "

"Yatağa gidelim mi Lindsay?" dedi, sözümü keserek. "Uzun bir akşam oldu."

9

Sabah saat sekiz sularında Ricky Malcolm'ı, anahtarını Mission Caddesi'ndeki eski püskü apartmanının ön kapısının kilidine sokmaya çalışırken bulduk. Polis olduğumuzu anlayıp bizi atlatmaya çalışınca, kaldırımında biraz itiştik ve sonunda karakola gelmesi için ikna ettik.

"Tutuklu değilsin," dedim ona, arabamıza doğru eşlik ederken. "Hikâyeyi bir de senden duymak istiyoruz."

Ricky şimdi kapana kısılmıştı, parlayan, esrarengiz, iri, yeşil gözleriyle bana bakıyordu, dövmele kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Yüzü, yıllardır güneş ışığı görmemiş biri gibi solgundu.

Malcolm'ın dövmeyle kaplı sağ kolunda, üstünde *RM* harfleri olan kırmızı bir kalp vardı. Kalp, yarım ayın sivri ucuna tutturulmuştu. Malcolm'ın vahşi, saldırgan bir görüntüsü vardı ve ben Junie'nin, Michael Champion'ın ölümü hakkında anlattığı hikâyenin doğru olup olmadığını merak ediyordum.

Champion gerçekten doğal sebeplerden mi ölmüştü?

Yoksa, bu ucube Michael ve Junieyi basmış, sonra Michael'ı öldürmüş müydü?

Malcolm'ın sabıka dosyası üç kez tutuklandığını söylüyordu, bunlardan birinde mahkûm olmuştu. Dosyasına bakıp kapağını kapattım.

"Michael Champion hakkında bize ne söyleyebilirsiniz?" diye sordum ona.

"Gazetelerde okuduğum kadarını," diye cevap verdi.

Sorgulama birkaç saat boyunca bu minvalde devam etti. Conklin'in cazibesi Ricky Malcolm'ın üstünde sökmediği için dizginleri ben ele almıştım. Ona daha sonra yüzüne vuracağımız bir yalan da olsa, herhangi bir şeyi söyletmeye çalışıyordum, ama Ricky ya çok inatçı, ya çok kurnaz, ya da her ikisiydi. Michael Champion'ı ölü veya diri gördüğüne dair herhangi bir bilgiyi tamamen inkâr ediyordu.

"Galiba neler olduğunu şimdi anladım, Ricky," dedim. "Kız arkadaşının başı büyük beladaydı, sen de ona yardım etmek zorundaydım. Bu oldukça anlaşılabilir bir durum."

"Sen neden söz ediyorsun?"

"Cesetten Ricky. Michael Champion'ın Junie'nin yatağında öldüğü zaman, hani."

Malcolm homurdandı. "Size böyle olduğunu mu söyledi? Benim böyle bir işe bulaştığımı mı söyledi size?"

"Junie *itirafetti*, anlıyor musun?" dedi Conklin. "Neler olduğunu biliyoruz. Sen eve vardığında çocuk *ölmüştü*. Bu senin suçun değildi ve niyetimiz suçu senin üstüne atmak değil."

"Şaka yapıyorsunuz, değil mi?" dedi Malcolm. "Çünkü neden söz ettiğinizi kesinlikle bilmiyorum."

"Masumsan, bize yardım et," dedim. "Ocak ayının yirmi birinde gece yarısından ertesi sabah saat sekize kadar neredeydin?"

"Sen neredeydin peki?" diye atıldı Malcolm. "Uç ay önce nerede olduğumu hatırlayacağımı mı sanıyorsun? Sana şunu söyleyebilirim. Nalları dikmiş biriyle ilgili olarak Junie'ye yardım etmiyordum. Siz beni yoldan çıkarmaya çalışıyorsunuz," diye devam etti, alaycı bir tavırla. "Junie'nin sizinle oyun oynadığının farkında değil misiniz?"

"Bu doğru mu?" dedim.

"Ya! O çok *romantiktir*. Tıpkı 'Bunun Tereyağı Olduğuna İnanmıyorum' reklamındaki kız gibidir. Junie, Michael Champion nalları dikmeden önce onunla seviştiğine *inanmak* istiyor..."

Ondan duymayı beklediğim şeyleri söylemeye başlamıştı.

Malcolm, "Size ne anlattığı umurumda değil. Ben kimseyi kesmedim. Birilerinin vücut parçalarını bir yerlere atmadım. Junie dikkat çekmekten hoşlanır, oğlum. Bir fahişenin yalan söyleyip söylemediğini şimdiye dek anlıyor olmanız gerekirdi. Beni bir şeyle suçlayacaksanız suçlayın, yoksa gidiyorum buradan," diyordu Conklin'e.

Kapıyı açıp Yuki'nin elinden evrakları aldım. Kapıyı kapatmadan önce birbirimize bakıp sırttık. "Bay Malcolm, sizi delilleri karartmak ve polis soruşturmasını engellemekten dolayı tutukluyorum," dedim.

Masanın üstünde arama iznini buldum. "Yarın bu saate kadar, gizli saklı hiçbir şeyin kalmayacak oğlum."

10

Ricky Malcolm 850 Bryant'ın onuncu katındaki hücresinde uyurken, ben onun Mission'daki Shangai Çin Lokantası'nın ikinci katında bulunan tek odalı dairesinin kapısını açmaktaydım. Sonra Conklin, McNeil, Chi ile birlikte içeri girdik. Kapı eşiğinden geçer geçmez burnuma çürük et kokusu çaldı.

"Kokuyu sen de duydun mu?" diye sordum Cappy McNeil'e. Cappy yirmi beş yıldır teşkilattaydı ve fazlasıyla ceset görmüştü.

Başını salladı. "Vücut parçalarını koyduğu o torbalardan birini burada mı bıraktı dersin?"

"Belki sadece hatıra olsun diye bir parmak veya bir kulak saklamıştır."

McNeil ve ortağı, güvenilir ve becerikli Paul Chi mutfağa yönelirken, Conklin'le ben yatak odasına gittik.

Bir pencerede çekilir-açılır perdelerden vardı. İpin ucuna asılınca perde gürültülü bir sesle toplandı ve Ricky Malcolm'ın yatak odasının içine loş sabah ışığının dolmasını sağladı. Odayı pislik götürüyordu. Çarşafklar kirli şiltenin üstünde bir tarafta toplanmıştı, komodinin üstünde duran kahve fincanının içinde sigara izmaritleri yüzüyordu. Şifonyer ve televizyonun her iki yanına yemek tabakları dizilmiş, Malcolm'ın son bir, iki hafta içinde yediği şeylerden geriye kalanlar tabakların içinde donmuştu.

Komodin çekmecesini açtığımda esralı birkaç tane sigara, birkaç kutu ilaç, bir Rough Riders şeridi buldum. McNeil odaya

girdi, çevresine bakınarak, "Burayı kullanım şekli hoşuma gitti," dedi.

"Bir şey buldun mu?"

"Hayır. Ricky Champion'ı patates soyma bıçağıyla doğramadıysa, bıçaklar mutfakta değil. Bu arada, içeri girerken duyduğumuz o koku bu noktada oldukça keskinleşiyor."

Conklin dolabı açmış, cepleri ve ayakkabıları araştırıyordu. Sonra giysilerin durduğu dolaba gitti. Tişört ve porno dergilerini alt üst etti, ama kapının arkasındaki iş çizmesinin altındaki ölü fareyi bulan ben oldum.

"Vay canına. Onu bulduk galiba."

"Büyük ödül sana," diye viyaktı McNeil.

Aradan dört saat geçmiş, Malcolm'ın dairesinde kokmuş haldeki her türlü ıvr zıvrı elden geçirmiştik. Conklin sonunda hayal kırıklığıyla içini çekti.

"Burada silah namına hiçbir şey yok."

"Peki öyleyse," dedim. "Sanırım burada işimiz bitti."

Eviden dışarı çıkmıştık ki, kaldırıma bir kamyonun yanaşmakta olduğunu gördük. Olay Yeri İnceleme, Malcolm'ın 97 model Ford kamyonetini çekerek, suç laboratuvarına götürmek üzere tepeyi gürültülü bir şekilde tırmanırken biz de kaldırımın kenarında bekledik. Sonra McNeil ve Chi ekip arabasına binerken, biz de kendi ekip arabamıza yerleştik.

Conklin, "İster akşam yemeğine, ister yüz papeline seninle iddiaya girerim ki," diye söze girerken, onun kadınları kendine bir mıknaş gibi çeken gülümsemesi karşısında kendimi gülmekten alamadım.

"Michael Champion'ın DNA'sı o kamyonun bir yerinden ortaya çıkacak."

"İddiaya girmek istemiyorum," diye karşılık verdim. "Haklı çıkmanı istiyorum."

Junie Moon'un Boyalı Hanım'ı, gökyüzünün karardığı ve şehri sıkı bir yağmurun götürdüğü o öğleden sonrası bezgin ve kasvetli görünüyordu. Conklin, Junie'nin ön kapısına bağlanmış suç mahalli bandını kaldırınca eğilip altından geçtim ve gerekli imzayı atarak, alımlı fahişeyi Conklin'le birlikte bir gece önce sorguya çektiğimiz odaya girdim.

Bu kez elimizde arama izni vardı.

Seramik çinilerin üzerine inen çekiçlerin çıkardığı ses, bizi OYİ'nin¹ küvetin boru tesisatına ulaşmak için zemini ve duvarları kırmakta olduğu ikinci kattaki banyoya götürdü. Ekibin başındaki Charlie Clapper banyo kapısının dışında, koridorda ayakta durmaktaydı. Üzerinde, birbirinin neredeyse tıpatıp aynı, çapraz dikişli iki düzine ceketinden biri vardı. Saçları özenle taranmıştı, kırışık yüzüne canı sıkılmış bir ifade hâkimdi.

"Beklenti çitanı fazla yüksek tutma Lindsay. Bu genelevde, laboratuvarı bir yıl boyunca uğraştıracak kadar menî var."

"Ama bize tek bir kıl bile yeter," dedim. "Veya Michael Champion'a ait bir damla kan."

"Ben de sulara gömülmeden önce Venedik'i görmek istiyorum. Ama burada işimiz biraz şansa kalmış."

OYİ küvetin arkasını ve altını parçalara ayırırken rahatsız

¹ OYİ: OlayYeri İnceleme.

edici bir ses çıkıyordu. Teknisyenler boru tesisatını ortaya çıkarırlarken, Conklin'le ben Junie'nin yatak odasına geri döndük.

Burası Ricky Malcolm'ın domuz ağılı gibi değildi, ama Junie de çok derli toplu sayılmazdı. Mobilyaların altında bir karış toz vardı, aynalı duvarlara leke bulaşmıştı, gür, gri halının yağlı bir görüntüsü vardı.

Bir OYİ teknisyeni hazır olup olmadığını sordu, sonra perdeleri kapatıp tepe lambasını söndürdü. Omnikrom 1000 çubuğunun ucunu yatak örtüsü, halı ve duvarların üzerinde sağdan sola gezdirirken, ortaya çıkan soluk mavi lekeler, üzerlerindeki meni izlerini işaret ediyordu. Bana bakarak, "Çocuklar bu manzarayı görmüş olsalar, bu kızın evinde asla soyunmazlar," dedi.

Conklin'le birlikte elektrikli süpürge sesinin kaynağına doğru, aşağıya indik. OYİ ekibinin çalışmasını izlerken Conklin gürültüden sesini duyurmak için bağırarak, "Olayın üstünden üç ay geçtikten sonra ne bulmayı bekliyoruz? 'Michael Campion burada ölmüştür' şeklinde bir tabela görmeyi mi?" dedi bana.

O anda elektrikli süpürge hortumuna çarpan metalin madeni sesini duyduk. OYİ teknisyeni motoru kapattı, öne doğru eğildi, geçen akşam Conklin'le üstünde oturduğumuz kadife kaplı kanepenin eteğinin altından bir biftek bıçağı çıkardı.

Müfettiş tırtıklı, keskin bıçağın üzerindeki pas renkli lekeyi görebilmem için eldivenli elindeki biftek bıçağını havaya kaldırdı.

12

Cep telefonum çalarken, bıçağın keşfinin verdiği mutluluğun tadını çıkarıyordum hâlâ. Arayan ŞefAnthony Tracchio idi ve sesi normalden çok fazla yüksek çıkıyordu.

"Ne oldu Tony?"

"İkinizin ofisime gelmenizi istiyorum, *pronto*."

Kaçamak birkaç kelime ettikten sonra telefonu kapattı.

On beş dakika sonra Conklin'le birlikte Tracchio'nun ahşap panelli odasına girdik ve deri koltuklarda oturmakta olan tanınmış iki kişiyi gördük. Eski vali Connor Hume Campion'ın yüzü öfkeden şişmiş gibi görünüyordu, kendisinden çok daha genç karısı Valentina'nın ise sakin bir hali vardı.

Pazar günü *Chronicle*'nin ön sayfası Tracchio'nun masasının üstünde duruyordu. Üç metre uzaktayken bile manşeti tersten okuyabiliyordum: KAYIP CAMPION DAVASINDA ŞÜPHELİ SOR-GUYA ÇEKİLDİ.

Cindy benden bilgi almak için beklememişti, kahretsin.

Peki haberde ne yazmıştı?

Conklin'le çaktığımız iskemleleri Tracchio'nun büyük masasına yaklaştırmak, o bizi kayıp çocuğun annesi ve babasıyla tanıştırdı. Connor Campion bizi sert bir yüz ifadesiyle karşıladı. "Bunları *gazeteden* okumak durumunda mı kalmalıydım?" dedi bana. "Oğlumun bir *genelevde* öldüğünü gazeteden mi öğrenmeliydim?"

Yüzüm kızarmıştı. "Kesin bir şey öğrenmiş olsaydık Bay Champion, bunu ilk bilen siz olurdunuz. Ancak elimizdeki tek şey, oğlunuzun bir fahişeyi ziyaret ettiğini söyleyen, isimsiz bir ihbar. Çok sık sahte ihbar alıyoruz. Bu ihbar da tamamen asılsız çıkabilir," dedim.

"Çıkabilir mi? Demek gazetede yazılanlar doğru"

"Haber okumadım Bay Champion, ama sizi bilgilendiririm."

Tracchio purosunu yakarken, ben son on sekiz saattir yaşadıklarımız konusunda eski valiye bilgi verdim: Yaptığımız sorgulamayı, kanıt bulmak için giriştiğimiz nafile çabayı ve Michael'ın kollarında öldüğünü söyleyen Junie'yi, doğruluğu ispatlanmamış bu ifadesine dayanarak gözaltına aldığımızdan söz ettim. Sözlerimi bitirdiğimde Champion oturduğu yerden ayağa kalktı ve ben, bizler Michael'ın öldüğü kanısına varırken, Champion ailesinin umudunu yitirmediklerini fark ettim. Verdiğim yüzeysel bilgiler Champion'lara beklediklerinden daha fazla bir gerçeklik sunmuştu.

Ama duymak istedikleri şey bu değildi.

Champion kıpkırmızı kesilmiş yüzünü, ayırt edici bir yöneticilik kariyerine sahip olmadan polis şefliğine getirilmiş Tracchio'ya çevirerek, ona alev saçan gözlerle baktı.

"Ülkedeki bütün çöplüklerin elle aranması gerekse bile, oğlumun cesedinin bulunmasını istiyorum."

"Olmuş bilin," dedi Tracchio.

Champion bana döndüğünde öfkesinin yatıştığını gördüm. Gözleri yaşla dolmuştu. Koluna dokunup, "Elimizden geleni yapıyoruz efendim. Bütün zamanımızı bu işe ayırdık. Michael'ı bulana dek gözümüzü kırpmayacağız," dedim.

13

Junie Moon üstünde turuncu renkli hapisane tulumu ve genç yüzünde duyduğu endişeyi yansıtan yeni çizgiler olduğu halde sorgu odasına girdi.

Arkasından, jüri nasıl bir karar verirse versin, bu davayla ünlenecek savunma avukatı Melody Chado geldi. Chado siyah gömlek, pantolon giymiş, siyah bir kolye takmış haliyle tam bir iş kadını görüntüsündeydi. Müvekkilini bir iskemleye oturttu, siyah deri çantasını açtı ve biz onu beklerken birkaç kez saatine baktı. Küçük odada sadece dört iskemle vardı, yakın dostum Bölge Savcı Yardımcısı Yuki Castellano da kısa bir süre sonraya odaya girince, ona ancak ayakta durabilecek kadar bir yer kalmıştı.

Yuki çantasını yere bırakıp duvara yaslandı.

Bayan Chado hukuk fakültesini yeni bitirmiş gibi görünüyordu. Çok kırılğan görünen müvekkilinden muhtemelen sadece birkaç yaş daha büyüktü. O an Junie'ye acıdım, bu da kendime kızmama neden oldu.

"Müvekkilime hiçbir şekilde ifade vermemesini öğütledim," dedi Bayan Chado. Bunları söylerken genç yüzüne, ciddiye almak—ta zorlandığım çetin ceviz bir ifade vermeye çalışmıştı. "Bu sizin toplantınız Bayan Castellano."

Yuki, "Bölge Savcısı'yla konuştum," dedi. "Müvekkilinizi ikinci derece cinayetten suçluyoruz."

Chado, "Ya 'cesedin yasa dışı olarak yok edilmesi'ne ne oldu?" diye sordu.

"Bu yeterli olmayacaktı," diye atıldı Yuki. "Müvekkiliniz Michael Champion'ı sağ olarak gören son kişi. Bayan Moon ne acil tıbbi yardım istemiş, ne de polis çağırmış. Peki neden? Çünkü Champion'ın ölmesi veya hayatta kalması umurunda değilmiş. Sadece kendini düşünmüş."

"Cinayetten dava açamazsınız," dedi Chado. "Bu savınızda bir okyanusu dolduracak kadar makul şüphe var."

Yuki, "Beni dinle," dedi. "Michael'ın cesedinin bulunmasında bize yardım edin. Otopsi neticesinde,geçirdiği kalp krizinin hiçbir müdahaleye cevap vermeyecek şekilde kesinlikle ölümle sonuçlanacağına dair kanaat oluşursa, cinayet suçlamasından vazgeçer ve hayatınızdan çıkarız."

"Olmaz," dedi Chado. "Ya müvekkilim size yardım etse, sonra ceset ve kalbi tamamen çürümüş halde bulunsa? Bu durumda olayı doğrudan müvekkilime bağlayacak bir delil ele geçirmiş olursunuz, o da *ayvayı yemiş* olur."

Yuki'yle atışırken Melody Chado'ya yeniden alıcı gözüyle baktım. Chado ya çok iyi bir eğitim almış, ya avukatların bulunduğu bir ailede yetişmişti, ya da ikisi birdendi. Junie iskemlesine çökmüş, yaşadığı şoku yansıtan yüzünü nefes nefese kalmış avukatına doğru çevirmişti. Sanırım Chado'nun sözleri, Junie'nin Michael Champion'la ilgili hatıralarında kalan son romantizm parçalarını da yok etmiş olmalıydı.

Rich sorgulamayı elimizdeki tek kanıt parçasına doğru yönelterek, "Bıçak hakkında bilgi almak istiyorum, Junie," dedi.

Junie, "Bıçak mı?" diye sordu.

"Kanepenin altında bir bıçak bulduk. Üzerinde kan izleri vardı. DNA sonuçlarını öğrenmek birkaç günümüzü alır, ama bize yardım edersen, Bayan Castellano bunu işbirliğinin bir başka işareti olarak değerlendirecektir."

"Buna cevap verme," dedi Melody Chado. "Burada işimiz *bitmiştir.*"

Junie Rich'e baktı ve avukatının omzunun üstünden konuştu. "Bıçağın çöp torbalarından birinin içinde olduğunu sanıyordum," dedi ortağıma. "O yüzden bulduğunuz bıçağın ne olduğunu bilmiyorum. Ama durun bir dakika... Kasabanın ismi aklıma geldi şimdi."

"Junie, bu kadar yeter. Yeter!"

Junie, "Galiba Johnson'dı," dedi Rich'e. "Otoyoldan çıkarken bir tabela görmüştüm."

"Jackson mı?" diye sordum. "Jackson mıydı?"

"Evet, doğru."

"Bundan emin misin? Oysa bana arabayı sahile doğru sürdüğünüzü söylediğini hatırlıyorum."

Junie, "Oldukça eminim. Geç olmuş, aklım karışmıştı. Hatırlamaya çalışmıyordum," dedi bana, bakışlarını yere yöneltmiş halde. "Unutmaya çalışıyordum."

14

Jackson Kasabası kovboylara özgü piknikleri ve el sanatı fuarlarıyla tanınırdı. Aynı zamanda oldukça büyük bir çöplüğü vardı. Öğleden sonraydı ve çürük kokusu güneşin kokuyu yok etmeyi reddetmesiyle birlikte yükseliyordu. Martılar ve av kuşları, dağ bayırına kadar uzanan ve manzaramızı oluşturan çöp tepelerinin üzerinde daireler çiziyorlardı.

Şerif ören Braun kordon altına aldığı kare şeklindeki çöp arazisini işaret etti. Burası çöplerin tahmini olarak ocak ayı sonlarında boşaltıldığı bölümdü.

"Validen haber alır almaz, ekibimi bu işe koşturdum," dedi Braun bana ve Conklin'e. "Bana, 'Tereyağından kıl çeker gibi bulacaksınız' dedi."

Siyah plastik çöp torbalarından oluşan bir okyanus içinde, sekiz siyah plastik çöp torbası arıyorduk. Şerifin ofisinden bir düzine adam altı metre yüksekliğinde üç bin tonluk çöpün bulunduğu alanı yavaş yavaş elden geçiriyor, bu esnada çöplüğün ustabaşı, ceset bulmak konusunda eğitilmiş ve çöplükte gezinmekte olan iki köpeği yönlendiren bir adama yardımcı oluyordu.

Ben olumlu düşünmeye devam etmeye çalışıyordum, ama böylesi çetin bir işte bu oldukça zordu. "Burada üç ay kaldıktan sonra, Michael'ın cesedinden geriye ancak kemikleri ve kemik bağları kalmıştır," diye mırıldandım Rich'e.

Ve tam o anda telepati yoluyla harekete geçirmişim gibi, köpekler havlamaya başladı.

Conklin'le birlikte kendilerinden geçercesine havlayan köpek—lerin yanındaki şerife katıldık.

Köpekleri yönlendiren adam, "Bu torbada bir şey var," dedi.

Köpekler süper marketlerde kullanılan ince türden plastik bir alışveriş torbasının yerini belirlemişlerdi. Eğildiğimde torbanın parçalandığını, içindekilerin gazete kâğıdına sarılmış olduğunu gördüm. Gazete kâğıdını çıkardım ve yeni doğmuş bir bebeğin çürümekte olan kalıntılarını gördüm. Bebeğin cildi yumuşamış ve yeşile çalmıştı, yumuşak dokuları erkek veya kız olduğunu ayırt etmeyi olanaksız kılacak şekilde fareler tarafından yenmişti. Gazetenin tarihi sadece bir haftalıktı.

Birileri bu çocuğu istememişti. Bebek boğulmuş muydu, yoksa ölü mü doğmuştu? Çürümenin bu aşamasında adli tabibin bunu kesin olarak bilmesine olanak yoktu. Rich bebeğin kalıntılarının ardından kendi kendine bir şeyler mırıldanırken cep telefonum çaldı.

Telefona cevap verirken aşağıya doğru yürümeye başladım. Gözlerimi ölü çocuğun dehşet verici görüntüsünden uzaklaştırmaktan dolayı memnundum.

"Lütfen bana iyi haberler ver Yuki," diye yalvardım ona. "Lütfen."

"Kusura bakma Lindsay ama, Junie Moon ifadesini geri aldı."

"Hayır, olamaz! Michael kollarında *ölmemiş mi?*" Gardım düşmeye başlamıştı. O ana dek elimizdeki *tek şey* Junie'nin itiraftıydı.

İfadesini nasıl geri alırdı?

"Evet. Şimdi Michael Champion'ın ölümü ve kaybolmasıyla hiçbir ilgisinin bulunmadığını, ifadesini baskı altında verdiğini söylüyor."

Hâlâ anlamamıştım, "Baskı altında mı? Kim baskı yapmış ona?" diye sordum.

"Sen ve Conklin. Polislerin asla gerçekleşmemiş bir şeyle ilgili olarak kendisini itirafta bulunmaya zorladığını söylüyor."

15

Susie'nin kafesi Cheers'la, St. Lucia sahilindeki bir kulübe barın karışımı bir yerdi. Yiyecekler baharatlı, margaritalar birinci sınıftı, canlı müzik vardı ve garsonlar sadece ismimizi bilmiyor, şu anda Cindy'le birlikte olduğumuz gibi derin bir sohbete daldığımız zamanlarda bizi yalnız bırakmaları gerektiğini bilecek kadar bizi iyi tanıyorlardı.

Arka odadaki bölmemizdeydik, önümdeki bira bardağının üstünden Cindy'ye öfke saçan gözlerle bakıyordum.

"Anlıyor musun? Seninle kayıt dışı konuşmak 'sızıntı' anlamına geliyor. Champion davasıyla ilgili olarak yeni bir *ipucu* üstünde çalıştığımı sana söyledim diye az kalsın başım belaya giriyordu!"

"Lindsay, yemin ederim, bana söylediklerini haberde kullanmadım. Senden bilgi almak ihtiyacını duymadım, çünkü hikâye *yukarıdan* geldi."

"Bu nasıl olabilir?"

Cindy, "Müdüriyetin bir haber kaynağı var. Ben bu kaynakla bir röportaj yaptım, ama sana *kim* olduğunu söylemiyorum," dedi, bira bardağını sertçe masaya koyarken. "Ama önemli olan şey şu ki, başını dik tutabilirsin, çünkü sen bana hiçbir şey söylemedin. Tamam mı? *Gerçek* bu."

Cindy'den birkaç yaş büyüktüm ve o birkaç yıl önce suç mahallinde ortaya çıkıp davayı çözmemde bana yardımcı olduğundan beri aramızda abla, kardeş ilişkisine benzer bir ilişki var.

Polisseniz muhabirlerle dostluk kurmak oldukça zordur. Muhabirlerin 'kamuoyunun öğrenme hakkı' bahanesi kötü adamların eline koz verir, mahkemede jürinin aklını karıştırır.

Muhabirlere hiçbir zaman tam anlamıyla güvenemezsiniz.

Diğer yandan, Cindy'yi çok severim ve ona yüzde doksan dokuz güvenirim. Kar beyazı ipek süveterini giymiş, şilte yayına benzer sarı bukleli haline eşlik eden ve hatlarını daha da sevimli kılan üst üste gelmiş iki ön dişyle, şimdi karşımda daha da hoş görünüyordu. Suçlamalarım karşısında tamamen masummuş gibi bir hali vardı ve kendini savunuyordu.

"Peki," dedim, sıkıttığım dişlerimin arasından.

"Peki ve üzgünüm mü?"

"Peki. Üzgünüm."

"Güzel. Affedildin. Şimdi bana davayla ilgili ne gibi gelişmeler olduğunu anlatabilirsin."

"Sen komik bir kızsın Cindy," dedim gülerek. Bu sırada bizi görebilmeleri için kapıdan içeriye girmekte olan Yuki ve Claire'e el salladım.

Claire'in hamileliği oturduğumuz bölmeye sığmasına olanak vermeyecek kadar ileri bir safhaya gelmişti. Yuki Cindy'nin yanına kayarken, ayağa kalkıp Claire için masanın başına bir iskemle çektim. Lorraine siparişlerimizi aldı, yanımızdan ayrılır ayrılmaz Yuki, "Ne söylersem söyleyeyim, kamusal alanda bile olsak, *kayıt dışıdır*" dedi Cindy'ye.

Claire ve ben gülüştük.

Cindy dramatik bir tavırla içini çekerken, "Ne karın ağrısı ama. Duyan da sizi tanımanın bir *avantaj* olduğunu sanır," dedi.

"Junie Moon'un itirafının önlenmesi duruşması mı? Çok iyi gitti," dedi Yuki. "Junie itirafını yapmadan önce kendisine haklan okunmuş olduğundan dolayı, yargıç ifadenin kabul edilebilir olduğunu söyledi."

"Harika," dedim, nefesimi verirken. "İyi adamlar için güzel bir sayı."

"Yuki, kızı cinayetle suçluyorsun, ama elinde bir ceset yok, öyle mi?" diye sordu Cindy.

Yuki, "Bu ikinci dereceden bir dava, ama ikinci dereceden davalar hep zaferle sonuçlanır," dedi. "Bakın, elimizde somut bir delil olsaydı, daha mutlu olurdu. Ricky Malcolm, Junie'ninkini herhangi bir şekilde destekleyecek bir ifade vermiş olsaydı yine daha mutlu olurdu."

"Ama üzerlerindeki baskı gittikçe artıyor. Davayı kazanabiliriz."

Yuki birasından birkaç yudum alarak devam etti.

"Jüri, Junie'nin itirafına inanacak. Ona inanacak ve onu Michael Champion'ın ölümünden sorumlu tutacak."

16

Ertesi gün öğleden sonra Rich üzerine çöp kokusu sinmiş halde ekip odasına girdiğinde, ben masamda çalışıyordum.

"Jackson'da zorlu bir sabah mı geçirdin?"

"Evet, ama federaller araştırma işini üstlenmeden önce şerif olayı sonlandırmak istiyor. Her şey kontrolü altında."

Rich iskemlesini çekti, bacaklarını masasının altına koyup kahve bardağının kapağını açarken parmaklarımla burnumu sıktım.

"Telefon kayıtları Junie'nin Michael'ın kaybolduğu akşam saat 11.21'de Malcolm'ı aradığını doğruluyor. Onu *her* akşam hemen hemen aynı saatte ararmış."

"Kızlar erkek arkadaşlarıyla hep irtibat halindedirler."

"Bu arada Clapper aradı," dedim ortağıma. "Bıçağın üzerindeki parmak izleri Malcolm'a aitmiş."

"Öyle mi? Harika bir haber bu!"

"Ama kan, hayvan kanıymış," dedim.

"O bir biftek bıçağıydı. Biftek yiyormuş işte."

"Evet. Durum kötüleşiyor."

"Bir dakika." Rich kahvesine iki şeker atıp karıştırdı. "Tammam, şimdi anlat bakalım."

"Banyo küvetinde ne kan, ne doku bulundu. Yolladığımız kıla ait bir eşleşme de bulunamadı. Dahası, birilerinin kanı ortadan kaldırmak istediğine dair bir işaret de yok. Etraf temizlenmiş."

Ortağım kaşlarını çatarak, "Harika," dedi. "Nedir bu? Kuşursuz cinayet mi?"

"Dahası var. Hem de daha kötüsü... Malcolm'ın aracının içinde veya üstünde kan izine rastlanmadı. Michael'ınkilere uyan bir saç veya kıl da bulunamadı."

"Demek araç hakkında yanılmışım. Benimle iddiaya girmeliy—din Lindsay. Bu akşam seninle yemeğe çıkardık ve ben ismarlıyor olurdum."

Gülümseyerek, "Önce duş alırdın ama," dedim.

Ruh halim kolay kolay kötüleşmezdi. Champion'ları araya—cak, onlara elimizde hâlâ fiziki bir kanıt bulunmadığını, Junie Moon'un itirafını geri aldığını ve bu aşamada Ricky Malcolm'ın üzerine gitmemiz gerektiğini söyledim.

"Malcolm'ı arayıp kamyonunu geri alabileceğini söylemek ister misin?"

Rich ahizeyi kaldırıp Malcolm'ın numarasını çevirdi. Cevap yoktu.

Arabaya binip Naval Yard'daki Hunter's Point'te bulunan suç laboratuvarına gittik. Yol boyunca arabanın pencerelerini açık tutarak ortağımın giysilerini havalandırdık. Laboratuvarda kamyonun teslim edilebileceğine dair evrakı imzaladım. Ricky Malcolm'ı üç kez daha arayıp bir cevap alamayınca dairesine git—meye karar verdik.

Rich, "Polis!" diye bağırdı ve aşağıdaki restorandan ufak tefek bir Çinli gelinceye dek Malcolm'ın kapısına gürültülü bir biçimde vurdu.

Adam, "Bay Malcolm gitti. Kirasını ödedi ve motosikletle buradan ayrıldı. Yukarıdaki çöplüğü görmek ister misiniz?" diye bağırdı bize.

"Daha önce gördük, teşekkürler."

Ekip arabasına girerken, "Malcolm gitmiş," diye mırıldandım Conklin'e. "Ricky Malcolm... Bakımsız, kılıksız, motosiklet düş—künü, manyak bir suçlu . . . Pek yakında kasabanızda."

17

Sevgilimin kollarında gördüğüm rüyadan, Jacobi'nin, "Hemen giyin Boxer. Conklin evinin beş sokak uzağında. Seni almaya geliyor," diyen sesiyle uyandım.

Jacobi bana detayları vermeden telefonu kapattı, ama bana bu kadarı da yeterdi: Biri ölmüştü.

Conklin ekip arabamızı Presidio Heights, Clay Caddesi'nde için için yanmakta olan evin bahçesine sokarken, saat gece yarısını biraz geçmişti. Biz geldiğimizde dört itfaiye arabasının yanı sıra, aynı sayıda devriye arabası Greek Revival'ın önüne park etmişti bile. Rüzgâr, evin içindeki köşeden yükselen dumanı bir kasırgaya dönüştürmüştü. Korkudan afallamış halde sokakta biriken insanlar, bu nezih çevrede bir zamanlar harika bir ev olan, ama şimdi yanarak kömür haline gelmiş yapıdan geriye kalanları söndürmeye çalışan itfaiyecileri seyrediyorlardı.

Kot ceketimin fermuarını çektim, ön bahçedeki jeneratör devreye girerken başımı eğip itfaiye hortumundan fışkıran suyun altından geçtim. Ön basamakları tırmanırken Conklin bir adım önümdeydi. Kapıda bekleyen polise rozetini gösterdi ve birlikte, evin kavrulmuş iskeletinden içeri girdik.

Memur Pat Noonan, "İki kurban var Çavuş," dedi. "Sağınız-daki ilk kapı. Cesetler hemen orada."

"Adli tabip çağrıldı mı?" diye sordum.

"Yolda."

Evin içi, dışarısından daha karanlıktı. Noonan'm işaret ettiği oda geniş bir çalışma veya oturma odasıydı. El fenerimi mobilyalar, kitap rafları ve geniş ekran bir televizyonun üzerinde gezdirdim. Sonra fenerim yerde yatmakta olan bir çift bacağa rastladı.

Bacaklar bir bedene bağlı değildi.

"Noonan! Noonan! Bu kahrolası şey de nedir?" diyerek çılgılık attım. Fenerin ışığını çevrede gezdirdiğimde, kapı ağzının hemen iç kısmında, ilk gövdenin birkaç metre ilersinde ikinci bir beden gördüm.

Noonan arkasında bir itfaiyeci ile birlikte odaya girdi. Bu, özel giysileri içinde Mackey adında bir genç adamdı.

"Çavuş," dedi Mackey. "Bunun sorumlusu benim. Hortumu toparlamaya çalışıyordum, ama bir şeye takıldı o an. Cesedi işte böyle keşfettim."

"Yani cesedi sürükledin, öyle mi?"

Mackey, "Eee, cesedi bacaklarından tuttuğumu bilmiyordum, parçalandı," derken, sesi soluduğu duman ve muhtemelen duyduğu korku yüzünden çatlak çıkıyordu.

"Kurbanı tamamen mi yerinden oynattın Mackey, yoksa sadece bacaklarını mı? Ceset nerede yatıyordu?"

"O... Kapı ağzındaydı Çavuş. Özür dilerim."

Mackey odadan dışarıya çıktı. Benden bir an evvel uzaklaşmakta haklıydı. Yangının yok edemediğini su ve itfaiyeciler yok etmişti. Burada neler olduğunu anlayabileceğimiz konusunda ciddi şüpheye düşmüştüm. Birinin bana seslendiği duydum. Tutamaçlı bir fenerden gelen parlaklık bana yaklaşırken, sesin sahibini tanıdım.

Kundakçılık müfettişleri arasında en iyilerinden biri olan Chuck Hanni'ydı bu. Onunla ilk kez birkaç yıl önceki bir yangına, katıldığı Rotary Kulüp yemeğinden çıkıp geldiğinde tanışmıştım.

O zaman üzerinde soluk renkli bir üniforma vardı ve du-manlar çıkan evin içinde en son yanan odadan, yangının çıkış noktasına yürümüştü. O gece bana bir yangın vakasında olayı

aydınlatmak adına neler yapılması gerektiği konusunda çok şey öğretilmişti, ama üniformasını temiz tutmayı nasıl başardığını hâlâ bilmiyordum.

Hanni, "Hey Lindsay," diye seslendi bana. Üstünde ceket ve kravat vardı. Gür, siyah saçlarında tarak izleri, sağ başparmağın—dan koluna kadar ise yanık izleri belli oluyordu. "Bu çiftin kimliğini tespit etmem gerek."

Ortağım kurbanlardan birinin yanında çömeldiği yerden ayağa kalktı.

"İsimleri Patty ve Bert Malone," dedi Conklin, sesinde anlam veremediğim bir ifadeyle. Cesetler öylesine yanmıştı ki, hatları bile belli olmuyordu. Conklin gözlerindeki soru dolu ifadeyi gördü.

"Daha önce bu evde bulunmuştum," dedi Conklin. "Bu insanları tanırdım."

18

Odanın tavanından korlar düşüyordu, duman tüten ahşabın üzerine sıkılan suyun sesi telsizin cızırtısı ve itfaiyecilerin bağırışlarıyla rekabet ederken, gözlerimi ortağıma diktim.

"Lisedeyken kızlarıyla çok yakındım," dedi Conklin. "Kelly Malone... Anne ve babası bana çok iyi davranırlardı."

"Çok üzgünüm Rich."

Conklin, "Kelly Colorado Üniversitesi'ne gittiğinden beri onları görmemiştım," dedi. "Bu haber Kelly'yi müthiş sarsacak."

Elimi omzuna koyarken, Malone'ların ölümüne, aksi ispatlanmadığı sürece cinayet gözüyle bakacağımızı biliyordum. Yukarı katta itfaiyeciler molozları temizleyerek etrafı kontrol ediyorlar, ikinci kat tavanını sökerek saçağın altındaki spotları devre dışı bırakıyorlardı.

Yanımıza gelen Hanni, "Alarm sistemi kapalıydı," dedi. "İtfaiye ihbarı bir komşudan almış. Yangın bu odadan başlamış," diye eklerken, yerle bir olacak derecede yanmış mobilyayı işaret ediyordu.

Alçı ve moloz yığınından oluşan odada gezdirdi gözlerini. "Burayı iyice inceledikten sonra bir şey bulursam sizi haberdar ederim, ama parmak izi bulma ümidiyle şimdiden vedalaşabilirsiniz."

"Ama yine de elinizden geleni yapacaksınız, değil mi?" diye sordu Conklin.

"Öyle dedim ya zaten, Rich."

İhtiyacımız olan son şey, Conklin'in bir kavgaya bulaşmasıydı. Ona Malone'ların nasıl insanlar olduklarını sordum.

Rich, "Kelly babasının boktan bir herif olduğunu söylemişti," dedi, "ama o zamanlar on sekiz yaşındaydı ve babası saat on birden sonra benimle birlikte olmasına izin vermediği için böyle konuşması normaldi."

"Başka ne hatırlıyorsun?"

"Bert lüks arabalar satardı. Patty ev kadınıydı. Paraları vardı tabii. Çok eğlenceli tiplerdi. Dostları, düzenli görüştükleri insanlar iyi insanlardı."

"Bu tür insanların sonradan sapkın tipler olduklarının anlaşılması, ilk kez görülen bir şey olmaz," diye mırıldandı Hanni.

Bir araba farının ışığı, bakışlarımı kırık pencere camına yöneltmemeye neden oldu. Adli tabibin minibüsü, sokakta birikmiş polis ve itfaiye arabalarından oluşan konvoyla katılıyordu.

Noonan bana seslendi. "İkinci kattaki yatak odasını kontrol ettim Çavuş. Dolapta bir kasa var. Kilit ve kasa hâlâ sağlam, ama kasanın kapısı açılmış ve içi boş."

19

Claire yardımcısıyla birlikte odaya girerken, Conklin, "Ne yani, *bu* olayın nedeni soygun mu?" diye bağıırıyordu.

Claire, "Ölen kim?" diye sormadan yanına gelip ona sarıldım ve, "Conklin kurbanları tanıyormuş," diye fısıldadım kulağına.

"Anlaşıldı," dedi.

Claire malzeme çantasını açarken, ona itilip kakılmış cesetten söz ettim. Sonra eski model Minolta'sıyla her iki cesedin fotoğraflarını çekmesi için önünden çekildim. Claire her açıdan ikişer fotoğraf aldı.

Kamerasının flaşı patlarken, "Bu odaya açılan iki kapı var," dedi. "Chuck, bu odanın yangının çıkış noktası olduğunu söyledin. Ama kurbanlar burada kalmış. Neden?"

Hanni, "Hiç beklemedikleri bir sürprizle karşılaşmış olabilirler," dedi. Halıdan numune almak üzere parçalar kesiyor, lifleri özel torbaya koyuyordu.

"İçki içip uykuya dalmışlarsa, belki kanepenin üstüne sigara düşmüştür."

Hanni inanması hâlâ çok güç olan bir şeyi izah ediyordu: Yangının bu büyüklükteki bir odayı bir dakikadan daha az bir sürede dumanla dolduracağını, uykuya dalan insanların öksürerek uyanacağını ve etrafı göremeyerek ne yapacaklarını şaşırması olabileceklerini söylüyordu.

Chuck, "Biri 'Buradan çıkalım,' derken, diğeri 'Hayır, şura-
dan çıkalım,' der. Belki biri yere düşmüştür. Duman solumaktan
etkilenmiş, yere kapaklanmışlar ve bayılmışlardır. Bu iki insanın
birkaç dakika içinde ölmüş olduğunu söyleyebilirim."

Conklin odaya girdiğinde eldivenli elinde bir kitap vardı. "*Su-
da Yanmak, Ateşte Boğulmak...* Charles Bukowski. Bu şiir mi?"

Kitabın ilk sayfasını açtığımda, tükenmez kalemle yazılmış
yazıyı gördüm.

"Latince yazılmış," dedim ortağıma. "Annuït Coeptis."

"*Çeptus* diye telaffuz edilir," dedi Conklin. "Dolar bank-
notlarda, gözü olan piramit sembolünün üstünde yazan veciz bir
sözdür. Annuït Coeptis. 'Eylemlerimiz, ilahi takdirin lütfudur.'"

"Sen Latince biliyor musun?"

Conklin omuzlarını silkti. "Katolik okuluna gitmiştim."

"Peki ne düşünüyorsun Rich?" diye sordum. "Kundakçı bize
bir mesaj vermek mi istiyor? Tanrı'nın bu eyleme karşı çıkmadı-
ğını mı söylüyor?"

Conklin harap olmuş çevreye bakınarak, "Eğer öyleyse, be-
nim inandığım Tanrı'dan söz etmiyor belli ki," dedi.

20

O sabah saat üçte Hanni, Conklin ve ben, itfaiyecilerin Malone'ların evinin pencerelerine tahta çakıp, ön kapıya kilit asmalarını izledik. Sokakta toplanan insanlar yataklarına geri dönmüştü, çekiç sesi haricinde mahalle sessizdi. "Buradaki yangın, dört ay kadar önce Palo Alto'da çıkan yangını hatırlatıyor bana," dedi Hanni.

"Nasıl?"

"O da büyük, pahalı bir evdi. Alarm kapatılmıştı. Oturma odasında iki insan ölmüştü ve aklımda aynı soru vardı: O insanlar odayı neden terk etmediler?"

"Dediğin gibi panik, kendini kaybetme yüzündendir."

"Evet bunlar olur tabii. Ama danışman olarak çağrılmam yangının ancak birkaç gün sonrasına sarktığından, olayın nasıl geliştiğine dair kesin bir fikre sahip olamamıştım. İtfaiye teşkilatı kundakçılık olup olmadığını araştırarak bir müfettiş olmaksızın yangının kazara çıktığına dair karar verince de deliye döndüm. Neyse, bana haber verildiğinde cesetler bir cenaze evinde yakılmıştı zaten."

Conklin, "Sen yangının şüpheli bir olay olduğunu mu düşünüyordun?" diye sordu.

Hanni başını salladı. "Hâlâ da öyle düşünüyorum. Kurbanlar iyi insanlardı ve paraları vardı. Ama Henry ve Peggy Jablonsky intikam, sigorta sahtekârlığı, hatta husumet gibi bir nedenle öldü-

rülecek tipler değildi. İçimde kötü bir hisle oradan ayrılırken, yangının bir kundaklama sonucunda mı, yoksa şömineden fırlayan bir kıvılcımın Noel ağacını tutuşturmasından mı kaynaklandığını öğrenmenin bir yolu yoktu."

"Evin içinde Latince bir şeyler yazan bir kitap bulmamışsındır sanırım," dedim.

"Ben oraya vardığımda, 'delilleri kökünden kazıma ekibi' sırlısıklam olmuş ev eşyalarını tepeleme ön bahçeye yığmıştı. Sanırım o an özellikle bir kitap aramıyordum."

Hanni cebinden araba anahtarını çıkardı. "Peki çocuklar, benim işim bitti. Birkaç saat sonra görüşürüz."

Kundakçılık olaylarını araştıran müfettiş aracına binip uzaklaşırken, Rich ve ben minibüsünün arkasında kaldırımda ayakta duruyorduk.

"Kelly'ye ulaşabilecek misin?" diye sordum ortağıma.

"Telesekreterine mesaj bıraktım. Ne diyeceğimi bilemiyordum." Conklin başını iki yana salladı. "Sonunda, 'Benim, Rich. Rich Conklin. Aradan çok zaman geçtiğini biliyorum Kelly. Ama... Şey... Beni ilk fırsatta arar mısın?' diyebildim."

"Tamam, iyi yapmışsın."

"Bilmiyorum. Aradan on iki yıl geçtikten sonra, merhaba demek için onu sabahın birinde aradığımdan bana sapık gözüyle bakacak herhalde. Eğer polis olduğumu biliyorsa, o zaman da kızın ödünü kopardım demektir."

21

Adli tabibin ofisi, lobinin arka kapısının dışındaki üstü kapalı bir geçitle Adalet Sarayı'na bağlanan bir binadaydı. O sabah saat 9.30'da oraya vardığımda, Claire tüyler ürpertici gri otopsi odasında çalışmaya başlamıştı bile. Bisturiyi Patty Malone'un göğüs kemiğinden leğenine doğru çekerken başını kaldırmadan, "Hoş geldin," dedi. Ölü kadının elleri birbirine kenetlenmiş, bacaksız vücudu kömürleşmişti.

"İnsan olduğu bile zor belli oluyor," dedim.

Claire, "İnsan vücudu bir mum gibi yanar, biliyorsun," dedi. "Yangının içinde bir körük olurlar." Elindeki aletle yanmış doku—ya bastırdı.

"Laboratuvardan kan testlerinin sonucu geldi mi?"

"Evet, yaklaşık on dakika önce. Bayan Malone birkaç kadeh içki içmiş. Bay Malone'un kanında da antistamine rastlandı. Bu onu uyuklatmış olabilir."

Chuck Hanni kabul odasından içeriye girip başında dikildi—ğimiz masaya yaklaşırken, ben, "Peki ya karbon monoksit?" diye soruyordum.

Hanni, "Malone'ların dış kayıtlarını aldım Claire," dedi. "Ofisine bırakırım."

Claire başını sallayarak, "Ben de Lindsay'e, Malone'ların karbon monoksit alacak kadar uzun yaşadıklarını, duman tenef—füs ettiklerini söylemek üzereydim. Vücut röntgeninde kurşun

veya kırık kemik izine rastlanmadı. Ama ilginizi çekecek bir şey gördüm."

Claire sürekli kalmlaşan belini zar zor kapayan plastik önlü—
ğünü düzelterek arkasındaki masaya döndü. Patricia Malone'un
bacaklarını örten örtüyü kaldırdı ve eldivenli eliyle kadının ayak
bileklerinden birinin çevresindeki zar zor fark edilebilen ince,
pembe bir çizgiye dokundu.

Claire, "Buradaki yanmamış cildi görüyor musunuz?" dedi.
"Aynı şey Bay Malone'un el bileklerinde de var. Cilt yangın esna—
sında *korunmuş.*"

"İple bağlanmış gibi mi?" diye sordum.

"Evet hanımefendi. Bu iz sadece ayak bileklerinde olsaydı, o
zaman Bayan Malone'un çorap giymiş olduğunu söyledim belki,
ama aynı izin kocasının el bileklerinde de olması... Bence bunlar
yangında yanıp kül olmuş iplerin izi. Ve bu nedenle ölüme yol
açan şeyin, duman solumaktan dolayı boğulma olduğunu söylü—
yorum," dedi Claire. "Bu bir cinayet vakası."

Patty Malone'un yangınla kavrulmuş cesedine bakakaldım.

Kadın dün sabah kocasını öpmüş, saçlarını taramış, kahval—
tısını etmiş, belki bir arkadaşıyla telefonda sohbet edip gülmüştü.
O akşam o ve otuz iki yıllık kocasının elleri kolları bağlanmış
ve yangında ölüme terk edilmişlerdi. Malone'lar belli bir süre,
belki birkaç saat boyunca her an öleceklerinin bilincinde olarak
yaşamışlardı. Buna psikik dehşet adı verilirdi. Katilleri, korkunç
bir şekilde ölmeden önce karı kocanın o korkuyu hissetmelerini
istemişlerdi.

Peki böylesine gaddarca bir cinayeti kim, hangi nedenle işle—
mişti?

22

Conklin, Malone'ları tanımıyor olsaydı bile, Jacobi ve ben karı kocanın ölümüyle yine yakından ilgileniyor olacaktık. Conklin'in onlarla bir zamanlar yakın olduğu gerçeği, bizim de onları tanıyormuş gibi hissetmemize yol açıyordu.

Bugünkü ortağım Jacobi idi. Kelly Malone'u havaalanında karşılayacak olan Conklin'in yerini almıştı. Malone'ların buldozer bekleyen evinin sadece birkaç yüz metre uzağında, Laurel Heights'taki Cape Cod'un eşiğinde bekliyorduk. Zili çaldığımda kapıyı kırklı yaşların başlarında, eşofman üstü ve kot pantolon giymiş bir adam açtı. Bana, burada bulunma nedenimizi ben söylemeden biliyormuş gibi bakıyordu.

Jacobi beni adamla tanıştıtararak, "Ronald Grayson evde mi?" diye sordu.

Kapıyı açan adam, "Çağırayım," dedi.

"İçeri girmemizde bir sakınca var mı?"

Grayson'ın babası, "Hayır, buyurun," dedi. "Yangınla ilgili olarak geldiniz, değil mi?" Bizi şöminenin üzerinde geniş ekran bir plazma televizyon ve rahat mobilyaların bulunduğu güzel döşenmiş bir oturma odasına aldı. "Ronnie, polisler geldi," diye seslendi.

O anda arka kapının güçlü bir yayla çekilmişçesine hızla kapandığını duydum.

"Kahretsin. Yardım çağır," dedim.

Jacobi'yi oturma odasında bırakarak mutfığa koştum, oradan da arka kapıdan dışarı çıktım. Tek basmaydım. Jacobi o ciğerlerle ve teğmenliğe terfi ettiğinden beri aldığı on kiloyla artık koşacak durumda değildi.

Önümdeki delikanlının peşine takıldım, eviyle, yandaki ev arasındaki alçak çalılığın üstünden sıçradığını gördüm. Ronald Grayson bir sporcu değildi, ama uzun bacaklara sahipti ve çevreyi iyi tanıyordu. Hemen arkadaki müstakil garajın yanında hızla dönerken aramızdaki mesafe açılıyordu.

"Olduğun yerde kal ve ellerini havaya kaldır!" diye bağırdım, ama o koşmaya devam etti.

İki arada bir derede kalmıştım. Ona ateş etmek istemiyordum, ama delikanlının kaçmasının bir nedeni vardı belli ki. Yangını o mu çıkarmıştı?

Bu delikanlı bir katil miydi?

Yerimi telsizle bildirdikten sonra koşmaya devam ettim. Garajın köşesini tam dönmüştüm ki, genç Grayson'ın Arguello Bulvarı'nı geçtikten sonra bir devriye arabasının kaputuna hızla çarptığını gördüm. Grayson kaldırırma düştü. Devriye arabasından üniformalı iki polis çıkarken, ikinci bir devriye arabası kenara yanaşıyordu. Polislerden biri çocuğu tişörtünün arkasından yakalayarak kaputun üstüne attı, diğer polis ise çocuğun bacaklarını yana iterek üstünü aramaya başladı.

İşte o an Ronald Grayson'ın yüzünün morardığını gördüm.

"Oh, Tanrım!" diye bağırdım.

Grayson'ı arabadan uzaklaştırıp üzerine eğildim. Çocuğu arkadan sıkıca tutup, sol elimle sağ elimi kavradım, göğüs kafesinin altındaki noktayı tespit ederek, üç kez sertçe vurdum. Çocuk öksürdü ve hemen ardından, ağzından üç küçük poşet asfalta düştü. Poşetlerde kokain vardı.

Ben de çıkarıyordum. Ve çok öfkelenmişim. Çocuğun ellerine kelepçeyi sert biçimde geçirdim ve onu satmak amaçlı uyuşturucu bulundurmaktan tutukladım. Ona haklarını okudum.

"Seni *aptal*," dedim, nefes nefese. "Elimde *silah* vardı. Anlıyor musun? Seni vurabilirdim."

"Canın cehenneme."

"Aslında 'teşekkür ederim' demek istiyorsun, değil mi pislik?" dedi, polislerden biri. "Çavuş beş para etmez canını bağışladı çünkü."

23

Jacobi ve ben, Ronald Grayson hakkında şimdiden iki şey biliyorduk: Birincisi; ben onu tutuklarken üzerinde uyuşturucu vardı, ikincisi; Malone'lann evinin yakıldığını ihbar etmişti...

O yangını da bu çocuk mu *çıkarmıştı*?

Sorgu odasında Ronald Grayson'ın karşısında otururken, aklıma bir başka delikanlı, Scott Dyleski gelmişti. Dyleski, Lafayette'te bir kadının evine zorla girdiğinde on altı yaşındaydı. O sapkın akıyla kadını, uyuşturucu malzemesini kendisinden alıp sakladığını hayal ettiğinden, düzinelerce kez bıçaklamış ve doğramıştı. Dyleski yanılıyordu, ruhsal bozukluğu olan biriydi ve cinayet asla işlenmemeliydi.

Ama işlenmişti.

Ve şimdi ben sanki zamanını boşa harcıyormuşuz gibi parmaklarıyla masanın üstünde sinirli bir tavırla tempo tutmakta olan, açık renk cildi ve koyu renk saçlarıyla on beş yaşındaki Ronald Grayson'a bakarken, onun uyuşturucu satın almak üzere Pat ve Bert Malone'un eşyalarını çalıp, karı kocayı korkunç bir ölüme mahkûm edip etmediğini merak ediyordum. Sabrımı zorlayıp dostça bir ses tonuyla hitap ettim ona.

"Ron, neler olduğunu bize neden anlatmıyorsun?"

"Söyleyecek hiçbir şeyim yok."

Jacobi, "Bu senin hakkın," diye söylendi, tehditkâr bir biçimde.

Jacobi kaslı, yamru yumru hatları olan, gri gözlü, gri saçlı ve altın gibi parlayan bir rozete sahip, bir doksan üç boyunda, doksan kilodan daha ağır bir adamdı. Delikanlının ondan korkacağını veya daha uyumlu davranmaya çalışacağını sanırdım, ama haşin teğmenimiz karşısında soğukkanlılığını korumayı başarmıştı.

Jacobi, "Seninle kokain hakkında konuşmak istemiyorum, küçük pislik," dedi, Grayson'ın yüzüne doğru. "Şurada erkek erkeğe konuşuyoruz, sen bize yangın hakkında bildiklerini anlat, biz de kokain bulundurmaktan dolayı alacağın ceza konusunda bir şeyler yapalım. Beni anlıyor musun? Sana *yardım etmeye* çalışıyorum."

Grayson, "Beni rahat bırak, şişko serseri," dedi.

Jacobi delikanlının sırtına bir tane yapıştırmaya hazırlanıyordu ki babası Vincent Grayson ve avukatı odaya hızla girdiler. Kan Grayson'ın beynine sıçramış gibiydi. "Ronnie sakın bir şey söyleyeyim deme."

"Söylemedim zaten baba."

Grayson yüzünü Jacobi'ye çevirdi. "Ben onunla birlikte olmadığım sürece oğlumla konuşamazsın. Kanundan haberim var."

Jacobi, "Bildığınızı kendinize saklayın Bay Grayson," diye gürlledi. "Geri zekâlı oğlunuz uyuşturucu kullanmak ve satmaktan tutukludur ve ben uyuşturucu konusunda onunla tek bir kelime bile etmedim."

Avukatın ismi Sam Farber'dı. Adamın kartından, bir ortaklığa bağlı olmaksızın tek başına vasiyet ve gayrimenkul işleri ile ilgilendiği anlaşılıyordu.

"*Size, size ve size* söylüyorum," dedi Jacobi, parmağıyla delikanlıyı, babasını ve avukatı işaret ederek. "Ronald bize yangın olayında yardım ettiği takdirde, onun adına, uyuşturucu ile ilgili olarak bir iyilik yapması için bölge savcısı ile konuşacağım. Şu an onu sadece yangınla ilgili sorguluyorum."

Farber bir iskemle çekti, deri çantasını açmadan önce masanın kenarıyla düzeltti ve, "Müvekkilim iyi niyetli ve fedakâr bir

insandır," dedi. "Polisi ararken, babası onunla birlikteydi. Yangınla ilgili tek bağlantısı budur."

"Bay Farber, hepimiz biliyoruz ki, yangını ihbar eden kişi, yangını çıkarmak suçundan aklanmak zorundadır," dedim. "Ama Ronald yangınla hiçbir ilgisi olmadığına dair bizi ikna edemedi."

"Devam et Ron," dedi Farber.

Ron Grayson'ın gözleri gözlerime, oradan da odanın köşesindeki kameraya kaydı. "Babamla birlikte arabadaydım. Burnuma duman kokusu geldi. Babama ne yöne gideceğini söyledim. Sonra evden alevlerin çıktığını gördüm. Cep telefonumdan polisini numarasını çevirerek yangını ihbar ettim. Hepsi bu," diye mırıldandı.

"Bunlar olurken saat kaçtı?"

"On buçuk."

"Bay Grayson, soruyu oğlunuza sordum."

"Bakın. Oğlum arabada yanımda oturuyordu! Benzin istasyonundaki adam Ronnie'ye kefil olur. Arabanın camını birlikte temizlediler."

"Ronnie, Malone'ları tanır mıydın?" diye sordum.

"Kimleri?"

"O evde yaşayan insanları."

"İsimlerini daha önce hiç duymadım."

"Evden ayrılan birilerini gördün mü?"

"Hayır."

"Daha önce hiç Palo Alto'da bulundun mu?"

"Meksika'ya hiç gitmedim."

"Müfettiş, yetmedi mi?" dedi Farber. "Müvekkilim sizinle tam bir işbirliği yaptı."

"Odasını görmek istiyorum," dedim.

Psikologlar kundakçılık eyleminin, erkeksi cinsel bir metafor olduğunu söylerler; yangın çıkarmak tahrik olma safhasıdır, alevler cinsel birleşmenin yaşanması, yangını söndüren hortumlar ise boşalmadır. Bu doğru olabilir, çünkü kundakçıların çok büyük bir bölümü erkek ve bunların yarısı da delikanlıdır.

Jacobi ve ben, Ronnie Grayson'ı hapse atıp babası ile birlikte evlerine geri döndük. Arabayı küçük evin park yoluna park ettik, ayaklarımızı 'hoş geldiniz' yazan paspasın üstünde silip korkmuş ve her an yalvaracakmış gibi görünen Grayson'ın annesiyle merhabalaştık. Kahve teklifini reddederek, Ronald Grayson'ın odasını adam akıllı araştırmak üzere izin istedik.

Aklımdan birkaç nesne geçiyordu, özellikle olta ipi, yangın çıkarmakta katalizör rolü oynayacak bir şey ve Malone'lara aitmiş gibi görünen herhangi bir şey.

Ronnie'nin şifoniyeri elden düşmeydi: Çentilmiş ahşaptan yapılmıştı, dört büyük, iki küçük çekmecesine vardı. En üstte bir lamba, birkaç tane içi bozuk para dolu yerfıstığı kavanozu, kazınmış piyango biletlerinden oluşan bir yığın, bir araba dergisi ve çocuğun dış telinin muhafaza edildiği kırmızı bir plastik kutu duruyordu. Kapının yanında fişi prize sokulmuş halde gece ışığı vardı.

Jacobi yatağı çevirirken homurdandı, sonra çekmeceleri şifoniyerden alıp, içlerini Ronnie'nin şiltesinin üstüne sistematik bir biçimde boşalttı. Yapılan araştırma, yarım düzine erkek dergisi,

küçük bir paket dolusu esrar ve bir piponun bulunmasıyla sonuçlandı. Sonra Ronnie'nin dolabını açtık ve bir sepet kirli çamaşırı baş aşağı ettik.

Dar külotları, kot pantolonları ve kirli çorapları araştırdık. Hepsinde ter ve gençliğin kokusu vardı, ama benzin veya duman kokusu alamadık. Başımı kaldırıp baktığımda, Vincent Grayson'ın kapının ağzında durmuş bizi izlediğini gördüm.

Gülümseyerek, "İşimiz bitmek üzere Bay Grayson," dedim. "Bir de Ronnie'nin el yazısı örneğine ihtiyacımız olacak."

Grayson sehpanın üzerinde durmakta olan kitap yığını arasından spiralli bir not defteri çıkartarak, "İşte," dedi.

Not defterini açtım, defteri el yazısı uzmanına teslim etmeden, Ron Grayson'ın özenli, gösterişli el yazısının Malone'ların basmaklarında bırakılmış şiir kitabının başındaki boş sayfaya yazılmış Latin harflerine hiç benzemediğini anlamıştım bile. Ron Grayson'ın sağlam bir tanığı vardı ve bize doğruyu söylediğini, istemeden de olsa kabul etmek zorundaydım. Ama delikanlı ile ilgili olarak beni rahatsız eden şey, uyuşturucu alışkanlığına sahip, çok bilmiş biri olmasından çok, Malone'lar hakkında hiç soru sormamış olmasıydı.

Bunun nedeni, onları tanımadığına dair yalan söylüyor olması mıydı?

Yoksa, umurunda değil miydi?

"Ya oğluma ne olacak?"

Jacobi evden çıkarken tel kapıyı sertçe çekerek, omzunun üstünden, "Oğlunuz sizindir," dedi.

"Ron kokain bulundurmak suçuyla ilgili olarak suçlanana dek sizin nezaretinizde olacak. Daha önce söylediğimiz gibi, bölge savcısıyla onun adına konuşacağız."

"Ama yerinizde olsam Ronnie'nin hep yakınlarda bir yerde olmasını sağlardım Bay Grayson. O kanuna karşı geldi ve suçlularla iş yaptı. Ronnie benim oğlum olsaydı, bir dakikalığına bile olsa onu gözümün önünden ayırmazdım."

25

Sonraki dört saat boyunca, Jacobi ile birlikte Malone'ların komşularının kapılarını çalıp, karşımıza çıkan birbirinden zengin insanlara rozetimizi göstererek, sorduğumuz sorularla akıllarını başlarından aldık. Örneğin Malone'ların kapı komşusu olan Rachel Savino Akdeniz tarzı oldukça büyük bir evde yaşıyordu. Kırk yaşlarında, esmer, çekici bir kadındı, dar bir pantolon, dar bir bluz giymişti, yüzük parmağındaki cilt rengine göre daha açık yuvarlak iz, onun yeni boşanmış olduğunu söylüyordu.

Kadın bizi içeri almadı.

Savino gözlerini tozlanmış mavi pantolonuma, erkeksi göm—leğime ve ceketime dikti, omzumdaki meşin silah kılıfını fark edinceye kadar bir süre geçmesi gerekti. Jacobi'yi kabullenmekte bile zorlanıyordu. Sanırım Presidio Heights sakinlerine pek benzermiyorduk. Böylece kadının kısa bacaklı köpeklerinden oluşan bir sürü etrafımızda havlayıp dururken, Jacobi ile birlikte basamak—larda durarak onunla konuştuk.

Ona Ronald Grayson'ın vesikalık bir fotoğrafını göstererek, "Bu delikanlıyı daha önce hiç gördünüz mü?" diye sordum.

"Hayır, sanmıyorum."

"Bu mahalle dışından gelmiş gibi görünen insanların çevrede yayan veya arabayla dolaştıklarına şahit oldunuz mu?" diye sordu Jacobi.

"Darwin! Kes sesini! Sanmıyorum, hayır."

"Buraya ait olmayan çocuklar veya arabalar gördünüz mü?"

Mahalle dışından birileri hiç zilinizi çaldı mı? Şüpheli herhangi bir telefon veya paket teslim aldınız mı?"

Hayır, hayır, hayır...

Ve şimdi kadın soru soruyordu. Malone'ların evindeki yangınla ilgili ne tür bir gelişme vardı? Yangın, tahmin ettiği gibi kazara mı çıkmıştı? Polis olarak, yangının kasten çıkarıldığını mı düşünüyorduk?

Malone'lar cinayete mi kurban gitmişlerdi?

Jacobi, "Sadece bir soruşturma yapıyoruz Bayan Savino. Sizin bu tür şeylerle," derken, sözünü kestim. "Ya köpekleriniz bayan?" diye sordum. "Dün akşam saat on buçuk sularında evi ayağa kaldırdılar mı?"

"İtfaiye arabaları yüzünden çılgına döndüler, ama öncesinde, hayır."

"Malone'ların güvenlik sistemini kurmamış olmaları sizce sıra dışı bir durum mu?" diye sordum.

"*Kapılarını* kilitlediklerini bile sanmıyorum," dedi. Ve bu, kadının son sözleriydi. Kapıyı açtı, köpek sürüsünün içeriye girmesini bekledi, sonra arkasından sıkıca kapatıp kilitleri ve sürgüleri çekti.

Aradan geçen dört saat ve yapılan bir düzine görüşmenin ardından Jacobi ve ben, Malone'ların düzenli olarak kiliseye giden, sevilen, cömert, dost canlısı insanlar olduklarını, herkesle iyi geçindiklerini ve onlara düşmanlık besleyecek birilerinin olmadığını öğrendik. Mükemmel bir çifttiler. Öyleyse onları kim ve hangi sebeple öldürmüştü?

Jacobi ağrıyan bacağı yüzünden sızlanırken cep telefonum çaldı. Conklin arabasından arıyordu.

"Dolar banknotun üzerindeki piramit sembolünü araştırdım," dedi. "Sembol, geçmişi 1700'lü yıllara kadar uzanan, gizli bir topluluk olan masonlarla alakalı. George Washington bir masonmuş. Benjamin Franklin de."

"Tamam da, ya Bert Malone? O da mı masonmuş?"

"Kelly bunun olanaksız olduğunu söylüyor. Şu anda benim yanımda, Lindsay. Anne ve babasının evine gidiyoruz."

Malone'ların evinin önündeki kaldırıma Conklin'le aynı anda yanaştık. Arabası tam olarak durmadan, yolcu tarafında—ki kapı ardına kadar açıldı ve genç bir kadın dışarı fırlayarak Malone'ların evinin kalıntısına doğru hızla koştu.

Conklin kadına seslendi, ama kadın durmadı. Bir an için arabanın farlarına doğru dönünce yüzünü net olarak görebildim. Otuz yaşında, ince, uzun bir kadındı. Dar bir bluz, kısa bir etek ve kahverengi deri ceket giymişti. Arkadan örgü yaptığı ve neredeyse üstüne oturabilecek kadar uzun olan saçları bakır kıızıydı. Örgü—sünden bir tutam saç fırlamış, arabanın farları altında yüzünde bir hale görüntüsü oluşturmuştu. Hale, bu görüntüyü anlatmak için doğru kelimeydi.

Kelly Malone'da Meryem Ana'nın yüzü vardı.

Conklin onu yakalamak için arkasından koşmuştu. Jacobi ile birlikte onlara yetiştiğimiz anda, Conklin itfaiyecilerin ön kapıya astıkları kilidi açıyordu. Göçmüş tavandan loş bir ışık sızarken, Kelly Malone'la birlikte ailesinin iskelet haline gelmiş evinin içinde yürümeye başladık. Bu, yürek burkan bir gezintiydi. Kelly, "Aman *Tanrım*, aman *Tanrım*. Richie, onlardan böylesine nefret edecek kimse olamaz. Buna inanamıyorum," derken, Conklin onun hemen yanında duruyordu.

Kelly, anne ve babasının ölü bulunduğu kütüphaneden uzak durmaya çalıştı ve yukarıya, dumanlı ışık huzmesine doğru yü-

rüdü. Kelly yatak odası enkazının kapı ağzından içeriye girerken Conklin de yanındaydı. Tavan, yangın kancası darbeleri yüzünden delinmiş; is, kurum ve su, mobilyaları, halıları ve duvardaki fotoğrafları mahvetmişti.

Kelly yerden anne ve babasının düğün fotoğrafını alarak koluyla sildi. Fotoğrafın camı kırılmamış, ama kenarlarından su sızmıştı.

"Bunu tamir edebilirim herhalde," dedi, ağlamaklı bir sesle.

"Tabii, tabii, edebilirsin," dedi Conklin.

Conklin, Kelly'ye dolaptaki açık kasayı gösterdi, anne ve babasının orada ne sakladığını bilip bilmediğini sordu.

"Anneme annesinden kalan antika parçalar vardı. Sigorta şirketinde bu parçaların bir listesi vardır sanırım."

Jacobi, "Bayan Malone, anne ve babanıza karşı kin besleyebilecek birilerini tanıyor musunuz?" diye sordu.

"On sekiz yaşımdan beri burada yaşamıyorum," dedi Kelly. "Babam ticaret yaparken birilerini gücendirmiş olabilir, ama ciddi bir tehdit almış olsalardı annem bana söylerdi.

"Bunun bir kaza olmadığına emin misiniz?" diye sordu, ortığıma yalvaran gözlerle bakarak.

Conklin, "Çok üzgünüm Kelly. Bu bir kaza değildi," dedi.

Kolunu Kelly'ye doladı, kız da onun göğsüne kapanıp ağlamaya başladı. Yaşadığı acı bana da çok dokunuyordu. Ama yine de sormalıyım. "Kelly, anne ve babanın ölümünden en çok çıkarı olacak insanlar kimlerdir?"

Genç kadın ona vurmuşum gibi irkildi.

"Benimi" diye bağırdı. "En çok çıkarı olan benim. Ve erkek kardeşim. Evet, bizi yakaladınız. Anne ve babamı öldürsün ve evi ateşe versin, böylece biz de onların parasına konalım diye bir kiralık katil tuttuk."

"Kelly, üzgünüm. Olanlarla bir ilgin olduğuna dair herhangi bir şey ima etmek istemedim," dedim." Ama Kelly bundan sonra yalnız Conklin'le konuşmaya başladı.

Aşağıda Jacobi ile beklerken, Rich'in Kelly'ye, kitabın boş sayfasına Latince yazılmış kelimelerden söz ettiğini duyduk.

"Latince mi? Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Annem veya babam Latince herhangi bir şey yazmış olsalar, bu ilk ve son kez olurdu herhalde," dedi Kelly Malone.

27

Hawk hamamböceğini, odasındaki çalışma masasının üstünde baş aşağı ettiği su bardağının içine hapsetmişti. Bu, Palo Alto'daki gösterişli evlerin genellikle hemen hepsinde görülen, *Blatta orientalis* cinsi, iki buçuk santim uzunluğunda, parlak siyah bir böcekti.

Ancak hamamböceği sıradan da olsa, Hawk için oldukça özeldi.

Hawk, "Çok iyi gidiyorsun Maço," dedi hamamböceğine. "İtiraf etmeliyim ki, pek de hamamböceği tarzı bir hayat değil seninki. Sen kayda değer bir yaratıksın."

Hawk'in arkasında Pidge, Hawk'in yatağına uzanmış, yakında okulda uygulayacakları projenin zeminini oluşturacak materyallerle ilgili bir kitap okuyordu: Bu, muhtemelen *Uzay Yolu* dizisindeki 'ışınla beni Scotty' türü bir teknolojiden esinlenilmiş ve şimdi kendisini gerçek dünyada gösterecek üç boyutlu bir fakstı.

Çalışma şekline gelince; bir makine A noktasındaki bir nesneyi tarıyor ve aynı objenin birebir kopyası lazerin kesici gücüyle Z noktasındaki başka bir materyalde yaratılıyordu. Ama Pidge zaten tüm bunları biliyordu. Projenin tanıtımını görmüştü. Yani o an yaptığı, Hawk'in tembel kıcını hareketlendirmesini beklerken, zaman öldürmek için amaçsızca oyalanmaktan başka bir şey değildi.

"Diyalogların gerisindesin," diye sızlandı Pidge. "O hamam-

böceğiyle çene çalacağına, o aptal anne ve baban eve gelemeden diyalogları bitirmeliydin."

Hawk, "Neden Maço'dan hoşlanmıyorsun?" diye sordu. "On altı gündür sadece masanın üstündeki vücut yağı kalıntıları ve havayla yaşıyor. Öyle değil mi Maço? Bu gerçekten takdir edilmesi gereken bir şey Pidge. Çok ciddiylim. "

"Sen gerçekten hıyarın tekisin oğlum, ben de çok ciddiylim."

Hawk hiç tepki vermeksizin, "Deneyin asaletini anlamıyorsunuz," diye devam etti. "Böcek soyundan gelen ve dünya yaratıldığından beri varlığını sürdüren bir yaratık. Maço sadece *hava* soluyarak yaşıyor. Dört gün daha yaşayabilirse, onu serbest bırakacağım. Onunla anlaşmamız böyle. Onu nasıl ödüllendireceğimi düşünmeye başladım bile.

"Maço," dedi Hawk, tutsağını daha yakından incelemek için eğilirken. Bardağa hafifçe vurunca hamamböceğinin antenleri ona doğru döndü. "Ödül olarak sana çikolatalı kek almayı düşünüyorum ahabap."

Pidge yataktan kalktı, masaya doğru yürüdü ve Hawk'in omzunun üstünden uzanıp bardağı kaldırdı ve yumruğunu böceğin üzerine indirip, onu formika masanın üzerinde dümdüz etti. Maço'nun bacaklarından biri refleksle hareket etti.

"Hey! Neden böyle bir şey yaptın? Neden..."

"Ars longa, vita brevis. Sanat uzun, hayat kısadır ahabap. O kahrolası bölüm için diyalogları yaz böcek adam, yoksa ben buradan üzüyorum."

Conklin'le birlikte, Patricia Malone'un mücevherlerinden birini bulabilmek umuduyla gün boyu rehineci dükkânlarını dolaştık. Başarılı olsaydık, belki işe yarar bir ipucu ele geçirmiş olacaktık. Listemizdeki son dükkân, Mission Caddesi'ndeki iki barın arasında yer alan bir delik, Treasure Coop'tu.

Conklin'le birlikte içeri girdiğimizde dükkân sahibinin zili duyup duymadığından emin değildim, ama duvarda asılı düzinelerce aynalardan birinde yansımamızı görmüş ve dükkânın arka taraflarından bir yerden çıkagelmişti. Adamın adı Ernie Cooper'dı. Vietnam savaşı devrine ait, kütük gibi bir adamdı ve tüm dükkânı kaplıyor gibiydi. Gri bir at kuyruğu ve gömlek cebinde bir iPod vardı, kulaklarından kablolar sarkıyor, ceketinin altındaki silahın şişkinliği göze çarpıyordu.

Conklin, Cooper'a, sigorta şirketinin Patricia Malone'un Viktorya tarzı mücevherine ait fotoğrafını gösterirken, ben de sayısız ödül, gitar, modası geçmiş bilgisayar ve bir saksının üzerine tünemiş, sırtından bir lamba çıkan, içi doldurulmuş maymuna bakıyordum. Alyans, saat, askeri madalya ve altın zincirle kaplı dört tezgâhtan birinin üstüne domuz ceninlerinden oluşan bir koleksiyon dizilmişti.

Ernie Cooper fotoğrafı gördüğünde ıslık çaldı.

"Bunun değeri nedir, birkaç yüz dolar mı?"

"Onun gibi bir şey," dedi Conklin.

"Kimse bu tür şeyler getirmez bana, ama sonuçta nasıl bir tipin peşindesiniz?"

"Belki bu," dedi, Ronald Grayson'ın vesikalık fotoğrafını tezgâhın üstüne koyarken.

Cooper, "Bu bende kalabilir mi?" diye sordu.

"Tabii, kartımı da vereyim," dedi Rich.

"Cinayet masası."

"Doğru."

"Öyleyse, olay neydi? Silahlı soygun mu?"

Conklin gülümsedi. "Çocuk buraya gelirse, veya bu fotoğraf—taki mücevherlerden birini getiren *biri* olursa, bilmek isteriz."

O an kasaya yapıştırılmış siyah beyaz bir fotoğraf dikkatimi çekti. Bu Adliye Binası'nın merdivenlerinden aşağıya inmekte olan Ernie Cooper'ın, San Francisco Polis Teşkilatı üniformalı bir fotoğrafıydı. Cooper fotoğrafa baktığımı görünce, "Rozetinizde Boxer yazdığını gördüm. Aynı isimde bir adamla birlikte çalışmış—tım," dedi.

"Marty Boxer mı?"

"Evet, ta kendisi."

"O benim babam."

"Şaka yapmıyorsunuz ya? Gücenmeyin ama, ona pek tahammül edemezdim."

"Gücenmedim," dedim.

Cooper başını salladı, kasada 'satış yok' düğmesine bastı ve Grayson'ın resmi ile Malone'un mücevher resminin fotokopilerini, içinde Conklin'in kartı olduğu halde kasaya, bölmenin altına koydu.

Ernie Cooper, "İçgüdülerim halen, belki görevdeyken sahip olduğumdan daha iyi durumda. Bir şey duyarsam size haber vereceğim," dedi, kasanın çekmecisini iterken. "Sizinle iletişimi kaybetmeyeceğim. Söz."

29

Conklin'le birlikte Ernie Cooper'ın dükkânındayken gökyüzü grilemişti. Yirmi birinci caddeye doğru yürürken şimşek sessizce gürliyordu ve biz arabaya vardığımızda yağmurun ilk damlaları ön cama düşmeye başlamıştı bile. Pencereyi araladım, örümcek ağını başparmağım ve işaret parmağımla aldım. "Kahretsın!" diye bağırdım, gereğinden fazla bir öfkeyle.

Hayal kırıklığına uğramıştım. Rich de öyle. Uzun çalışma günü sonunda elimize hiçbir şey geçmemişti. Rich kaşları çatılmış halde anahtarla oyalanıyordu, bitkinlik üzerine ağır bir palto gibi çökmüştü.

"Benim kullanmamı ister misin?"

Ortağım kontağı kapattı ve içini çekerek koltuğuna gömüldü.

"Sorun değil," dedim. "Anahtarları ver."

"Ben kullanabilirim. Sorun o değil."

"Öyleyse nedir?"

"Sensin."

Ben mi? Yoksa Rich, Kelly'yi sorguya çektiğim için bana kızmış mıydı?

"Ben ne yapmışım?"

"Sadece *sensin* işte."

Ooo, olamaz. Konuyu değiştirmesi için ona gözlerimle yalvarırken, bir yandan da, *Lütfen o topraklara hiç ayak basma Richie,*

diye geçiriyordum içimden. Ama Los Angeles'ta geç saatlere kadar süren bir çalışma gününün, bir otel odasının yatağında pervasız, ateşli bir kenetlenmeyle sonuçlanmasına dair bir dizi görüntü hızla gözümün önünden geçiyordu. Vücudum evet, evet, evet diye haykırırken, durumu daha sağlıklı değerlendirebilen mantığım frenlere basıyordu... Ve Rich'e hayır dedim.

Altı ay sonra geçmişte kalmış bu olayın hatırası köhne Crown Victoria'nın içinde hâlâ bizimle birlikteydi ve yağmur yağarken düşen bir yıldırım gibi çatırdıyordu. Richie yüzümdeki telaşlı ifa—deyi görmüştü.

"Hiçbir şey *yapmak* niyetinde değilim," diye ısrarla belirtti. "Asla bir şey yapmam... Sadece hislerimi saklamakta başarılı değilim, o kadar Lindsay. Joe'yla birlikte olduğunu biliyorum. Durumu anlıyorum. O okun kalbimi deldiğini bilmeni istiyorum sadece. Ve senin için her şeyi yaparım."

"Rich, ben... Yapamam," derken gözlerinin içine baktığım—da, acıyı gördüm ve olayı nasıl toparlayacağımı bilemedim.

Rich, "Oh, Tanrım," diye inledi ve elleriyle yüzünü kapatarak, "Aaaaaahh!" diye bağırdı. Sonra anahtara uzanıp kontağı çevirmeden önce direksiyonu birkaç kez yumrukladı.

Elimi bileğine koyarak, "Rich, başka bir ortak ister misin?" diye sordum.

Güldü ve, "Yaşanan şu son kırk iki saniyeyi aklından sil, tamam mı Lindsay? Ben bir aptalım ve senden özür diliyorum," dedi.

"Çok ciddiylim."

"Unut bunu. Aklına bile getirme."

Rich dikiz aynasını kontrol etti ve sonra trafiğe daldı. Yüzünde zoraki bir gülümsemeyle, "Sana sadece şunu hatırlatmak isterim ki," dedi, "Jacobi ile birlikte çalışırken, böyle bir şey asla olmadı."

Kaliforniya'daki Colma'nın nüfusu hızla ölümlerin lehine de—
ğişiyordu. Toprağın altında yatanlarla, soluk alanların oranı on
ikiye birdi. Annem Colma'daki Selvi Bahçesi'nde gömülüydü,
Yuki'nin annesi de. Şimdi Kelly Malone ve kardeşi Eric de anne
ve babalarını burada toprağa veriyorlardı.

O an sıradan bir gözlemcinin gözüne yalnız görünebilirdim.

Üstünde, tanımadığım iki insan, 'Benjamin ve Heidi Rob—
son' yazan pembe granit taşın altına çiçekleri bıraktım. Sonra,
çim kokulu esinti Malone'ların cenaze töreninin devam etmekte
olduğu çadırın eteklerini şişirirken, otuz metre uzakta bir banka
oturdum.

Glock tabancam mavi ceketimin altındaki kılıftaydı ve göm—
leğimin içindeki mikrofon beni mezarlığın girişindeki devriye
arabalarına bağlıyordu. Pis işlere bulaşmış Ronald Grayson veya
oraya aitmiş gibi görünmeyen, işkenceye ve cinayete eğimli bir
yabancı, herhangi birini arıyordum. Her zaman olmazdı ama, ba—
zı katiller gösterinin sonunu izlemek, kendilerini ruhsal anlamda
alkışlatmak isterlerdi.

O an şanslı olmayı umuyordum.

Etrafa bakınırken Kelly Malone'u gördüm. Genç kadın sırtı
bir çift tabuta dönük halde elli kişilik grubun önünde durmuş—
tu. Sonra Richie'yi gördüm. Gözleri konuşma yapmakta olan
Kelly'nin üstündeydi. Söylenenlerin hiçbirini duymuyordum, ku—

lağıma yalnızca uzaklardaki çim biçme makinesinin sesi geliyordu. Hemen ardından tabutları toprağı indiren vincin gıcirtısı duyuldu. Kelly ve kardeşı, anne ve babalarının mezarlarına birer avuç toprak atıp oradan uzaklaştılar.

Kelly, Richie'nin kollarına atılınca, Rich de ona sarıldı.

Kelly ve Richie'nin birbirlerine uyumlu görüntüsünde, sanki bir çiftmişlercesine dokunaklı ve aşına bir şey vardı. O an boğazıma bir şeylerin düğümlendiğini hissettim. Kelly ve Rich çadırdan ayrılıp rahiple birlikte bana doğru yürümeye başladıklarında, gözlerimi görece kadar »yakına gelmeden arkamı döndüm.

Yakamdaki mikrofona doğru konuşup, "Ben Boxer. Giriyorum," dedim.

31

İki sokak ötede, Adalet Sarayı'nın karşısındaki caddede yer alan MacBain's Beers O'the World Pub, peçete büyüklüğünde bir masada oturmayı ve yanındakine sesini duyurabilmek için bağırmayı kendine dert etmeyen insanlar, avukatlar ve polislerin yemek yemek için tercih ettikleri bir yerdi.

Cindy ve Yuki pencerenin yanında bir masaya oturmuşlardı. Yuki sırtını kapı dikmesine yaslamıştı, Cindy'nin iskemlesi, arkasındaki adam ne zaman kışını oynatsa sallanıyordu. Cindy, Yuki'nin konuşma esnasında sürekli olarak ellerini hareket ettirmesinden büyülenmiş gibiydi. Yuki'nin yemek yiyip geri dönmesi için yirmi dakikası vardı ve zamanı değerlendirmek adına sözlerini her zamanki gibi makineli tüfeği andırıcasına ardı ardına sıralıyordu.

"Bu dava için yalvardım," dedi Yuki, Cindy'nin kızarmış patateslerinden birini ağzına tıkarken. Ona daha önce defalarca anlattığı bir şeyden söz ediyordu. "Önümde sıra bekleyen üç kişi vardı ve Kızıl Köpek, Brinkley davası yüzünden yolumu açıyor."

Kızıl Köpek, Yuki'nin kızıl saçlı, Ali kıran baş kesen efsanevi patronu Leonard Parisi'ydi. Brinkley de 'Feribot Nişancısı' Alfred Brinkley... 'Feribot Nişancısı', Yuki'nin Bölge Savcılığı'ndaki ilk büyük davasıydı. Brinkley duruşması iyice ısınmıştı, kamuoyu akli dengesi yerinde olmayan silahlı adamın, bir cumartesi günü öğle-

den sonrası körfezde gezintiye çıkmış, feribotta eğlenmekte olan beş vatandaşı öldürmesinden dolayı öfke doluydu.

Yuki, "Çok ironik bir durum," dedi Cindy'ye. "Yani, Brinkley davasında elimde *delilden* fazla bir şey yoktu. Silah, itiraf, iki yüz kadar görgü tanığı, insanlar öldürülürken görüntülerin kaydedildiği video bandı... Ama Junie Moon davasında tam tersi..." Çok konuşmuş olmaktan dolayı ara verip, bardağın dibine dayadığı kamışla diyet kolasını höpürdetti.

"Bu davada elimizde *ne* cinayet silahı, *ne* ceset, *ne* de görgü tanığı var. Sadece yumurta haşlayabildiğine inanmakta bile zorluk çekeceğin kadar aptal görünen bir kız tarafından yapılmış ve sonradan geri alınmış bir itiraf... Bu davayı kaybetmeyi göze alamam Cindy."

"Acele etme tatlım. Nasılsa..."

"Olabilir, olabilir. Ama yapmayacağım. Şimdi de Junie'nin yeni bir avukatı var."

"Kim?"

"L. Diana Davis."

"Vah, vah, vah."

"Evet. Pastanın üstündeki çilek adeta. Anlayacağın, kemik kıran, ünlü bir feministle karşı karşıyayım. Oh! Az kalsın unuttuyordum. Şu yazar, Michael Champion hakkında bir kitap yazıyor. Bir haftadır peşimdeydi. İsmi Jason Twilly ve seninle konuşmak istiyor."

"Jason Twilly mi? Hani şu satış rekorları kıran suç romanlarının yazarı mı?"

"Evet, ta kendisi."

"Yuki, Jason Twilly gerçek bir dev. O bir yıldız!"

Yuki, "*Kendisi* öyle diyor," diyerek güldü. "Ona numaranı verdim. Benim geçmişimle ilgili biraz bilgi toplamak istiyor. Kafayı yediğimi söylemediğin sürece, ona ne anlattıysan anlat, umurunda değil."

"Sen malın gözüsün, biliyorsun değil mi?"

Yuki güldü. "Neyse, gitmem gerek," dedi, ekmek sepetinin altına yirmi dolarlık bir banknot koyarken.

"Kızıl Köpek'le bir randevum var," dedi Yuki. "Önümde sıra bekleyen üç kişi vardı Cindy. Biliyorsun, bu davayı benden başka birine verseydi, kendimi asla affetmezdim. Anlayacağın tek seçeneğim var. *Kazanmak* zorundayım."

Cindy SoMa bölgesinde Üçüncü Cadde'yle, Mission'ın köşe—sindeki St. Regis Oteli'nin içindeki bara girdi. Jason Twilly dava—nın gidişatı ile ilgili bilgi toplamak için gerçekten muhteşem bir yer olan o otelde kalıyordu.

Cindy masasına yaklaşırken Twilly ayağa kalktı. Uzun boy—lu, ince biriydi. Kırk üç yaşındaydı, ama çarpıcı hatlarıyla daha genç gösteriyordu. Cindy adamı kitaplarının kapağındaki resim—lerinden ve *Entertainment* dergisinde hakkında çıkan son tanıtım yazısından tanıdı.

Adam, "Jason Twilly," dedi, elini uzatarak.

"Selam, Cindy Thomas." Cindy, Twilly'nin tuttuğu koltuğa oturdu. "Kusura bakmayın, biraz geç kaldım."

"Sorun değil. Ben de bu arada biraz düşünme fırsatı bulmuş oldum."

Cindy toplantıdan önce Twilly hakkında araştırma yapmış, daha önce bildiklerinin de üzerine koyarak, adamın çok zeki, kur—naz, yetenekli ve biraz acımasız biri olduğunu öğrenmişti. Bir ga—zeteci Twilly'nin, Truman Capote'nin *Soğukkanlılıkla* adlı eseriyle bıraktığı yerden bayrağı devraldığını yazarak, onun, katillerin beynine sızma—daki yeteneğinden ve katillerin insani yönlerinden, okuyucuların onları arkadaşları gibi görmelerini sağlayacak bi—çimde ele aldığından bahsetmişti.

Cindy bulundukları ortamın ve Jason Twilly ile birlikte

olmanın tadını çıkarmak istiyordu, ama tamamen savunmasız yakalanmaya da niyeti yoktu. Yuki için endişeleniyor, Twilly'nin onu nasıl resmedeceğini ve Twilly'nin bir sonraki kitabının Mic—hael Champion hakkında olmasının, arkadaşı için hayırlı olup olmayacağını merak ediyordu. Yuki pek umursamaz gibi görünse de, Cindy Twilly'nin kendi çıkarı için, söyleyeceği her şeyi kullanacağını biliyordu.

Cindy, Twilly'nin çıkarıcı ortağıyla birlikte on kişiyi öldüren ve başkenti bir ay boyunca dehşet içinde bırakan nişancı katille ilgili son romanına gönderme yaparak, "*Mahvo'yu* yeni bitirdim," dedi.

Twilly, "Ne düşünüyorsun peki?" diye sordu gülümseyerek. Bu çekici, ama çarpık bir gülümseme idi. Ağzının sol tarafı seyrilmiş, göz kenarlarının kırışmasına neden olmuştu.

"Delikanlılara bambaşka bir gözle bakmamı sağladı."

"Bunu bir iltifat olarak alıyorum," dedi Twilly. "Sana içecek olarak ne ikram edebilirim?"

Twilly garsonu çağırdı ve Cindy için şarap, kendisi için mandalina sodası siparişi verdi. Sonra Cindy'ye dönerek, Yuki'nin Junie Moon'u dava edeceğinden, en yakın arkadaşı hakkında kendisinden bilgi almak istediğini söyledi.

Twilly, "Boalt Hukuk Fakültesi'nden ona ders vermiş bazı profesörlerle konuştum," dedi Cindy'ye. "Ayrıca Duffy ve Rogers'taki eski meslektaşlarıyla da görüştüm."

"Şirkette hızla ortaklık seviyesine gelmeyi başardı," dedi Cindy.

"Ben de öyle duydum. Yuki bana, annesinin Belediye Hastanesi'nde öldürülmesinden sonra sivil davalara karşı ilgisini yitirdiğini ve davacı tarafına geçtiğini söylemişti."

"Aynen öyle oldu."

"Peki yaşadığı bu olay onu nasıl biri yaptı? Öfkeli mi? İntikamcı mı?"

"Bana olta atıyorsun," dedi Cindy, gülerek. "Yuki sana intikamcı bir tip gibi mi göründü?"

Twilly, "Hiç de değil," derken, yüzünde yine o çekici gülümsemesi belirdi. "Eh, belki öfkeli kısmı doğrudur," dedi. "Brinkley olayında Yuki'yi iş başında görmüştüm."

Twilly, Cindy'ye, yayımcısıyla Michael Campion'ın biyografisi hakkında bir kitap yazmak için anlaşma yaptığını, ama sonra Michael'ın aniden ortadan kaybolduğundan söz etti.

"Polisler bir şüpheli ele geçirip Junie Moon'u suçlayınca da olay esrarı çözülmemiş olarak görünüyordu," dedi Twilly. "Yuki Castellano'nun Moon'u, Michael cinayeti ile ilgili olarak dava edeceğini duyduğum zaman, bundan daha iyisi olamaz diye düşündüm. Bu müthiş bir dava olacak sanırım. Yuki ile ilgili en çok hoşuma giden şey, onun ihtirash ve korkusuz olması."

Cindy aynı fikirde olduğunu belirtmek istercesine başını salladı. "L. Diana Davis en iyi performansını ortaya koysa iyi eder."

Twilly, "Bu çok ilginç," dedi. "Çünkü Yuki'nin senin gibi bir dostu olmasının çok iyi bir şey olduğunu düşünüyordum Cindy. Yani, Yuki'ye saygısızlık etmek istemem ama, bence Davis onu paramparça edecek."

İkinci Bölüm

MAHKEME TALEBİ

Yuki arabasını park eder etmez çevresini saran muhabirler ve kameramanlardan oluşan kalabalığı iterek ilerledi. El çantasını omzunda yukarı çekti, evrak çantasını sıkıca tutarak sokağa doğru ilerledi. Basın ordusu da onunla birlikte ilerliyor, bir yandan da bağırarak davanın gidişatı hakkında neler düşündüğünü ve halka bir mesaj verip vermek istemediğini soruyorlardı.

Yuki, "Şimdi olmaz," dedi. "Mahkemeyi bekletmek istemiyorum." Başını öne eğip kavşağa doğru ite kaka ilerlerken, gözüne uydu antenli minibüsler ve çekime hazırlanan kameralar çarptı. Yerel basın, kablolu televizyonda yayın yapan kanallar ve diğer birçok kanaldan görevliler, hepsi Junie Moon davasını haber yapmak üzere oradaydı.

Işık değişti ve Yuki kalabalık bir muhabir ordusuyla sarılmış sokağın karşısına geçti. Adalet Sarayı'na ve granit basamakların altında toplanmış daha da büyük bir kalabalığa doğru hareketlendi. Len Parisi ona medyayı belli bir yerde toplayacağını söylemiş, ama şu anda otobanda meydana gelen zincirleme kaza yüzünden trafiğe takılmıştı. Bir mazot kamyonu bütün şeritleri kaplayacak biçimde devrilmiş, arabalar ince mazot tabakası üstünde kayarak birbirlerine bindirmişlerdi.

Parisi mahkemeye ne zaman yetişeceğini bilmiyordu. Yuki de telefonda yarım saat boyunca onunla açış konuşmasının provasını yapmış, bu yüzden de zar zor yetişebilmişti. Gözleri ileride, Adalet

Saray'ının basmaklarını hızla tırmandı, ağır çelik ve cam ön kapiya birikmiş muhabir ordusuna, "Şu anda konuşamam, kusura bakmayın," dedi. Sonra kapıyı açmayı denediğinde *açılmadığım* görerek büyük bir hayal kırıklığına uğradı.

Bir KRON muhabiri ona kapıyı tuttu, ardından göz kırpıp, "Sonra görüşürüz Yuki," dedi.

Yuki evrak ve el çantasını güvenlik masasına attı, metal dedektörlerden bir sorun yaşamadan geçti, güvenlik görevlisinin, 'İrlandalı gibi şansın olsun' dileğini kabul etti ve basamaklara yönelip birer ikişer tırmanarak ikinci kata çıktı.

Altın meşe panellerle kaplı mahkeme salonu iğne atsan düşmeyecek kadar kalabalıktı. Yuki savcılık masasındaki yerini alarak Nicky Gaines'le bakiştı. İri gözlü ve terlemiş gibi görünen adam, kendisi gibi endişeliydi.

Nicky, "Kızıl Köpek nerede?" diye sordu.

"Trafığe takılmış."

Mübaşir, "Herkes ayağa," diyerek salondaki mırıltıyı kesti. Yargıç Bruce Bendinger bankın arkasındaki bir panelden geçerek salona girdi ve Amerikan bayrağı ile Kaliforniya eyalet bayrağı arasındaki yerine oturdu.

Bendinger altmış yaşında, gri saçlı bir adamdı ve geçirdiği diz ameliyatı sonrası yeni yeni toparlanıyordu. Cübbesinin üstündeki gömlek yakası pembe, çizgili saten kravatı ise açık, parlak mavi renkteydi. Yuki, Bendinger'in kırıışmış alnını fark edip, normalde uysal bir adam olan yargıcın, daha mahkeme başlamadan biraz yıpranmış gibi göründüğünü aklının bir kenarına not etti. Dizi ona büyük bir acı veriyor olmalıydı.

Yuki, Bendinger'in jüriye verdiği talimatları yarım kulakla dinledi. O anı Junie Moon'un zorlu avukatı L. Diana Davis'i yan gözle süzerek değerlendirdi.

Ellili yaşlarda olan Davis, çocukken tecavüz kurbanı olmuş, meslekteki tecrübesi yirmi yılı geçmiş bir kadındı. Bu sabah alâmetifarıkası olan kırmızı takım elbisesini giymiş, parlak ruj

sürmüş ve iri takılar takmıştı. Kısa saçları kıvrıkcık, gümüşü dalgalar şeklinde yapılmıştı. Davis akşam ana haber bülteni için hazır görünüyor, Yuki de onun her yere konuşlanmış televizyon kameraları ve mikrofonlardan oluşan büyük demetin önünde, haberlerde kendine kesin olarak yer bulacağından en ufak bir şüphe bile duymuyordu.

Yuki işte o an, kendisini korkutan şeyin sadece mahkeme bas-kısı ve medyanın yakıcı eleştirisi olmadığını fark etti; şimdi avukatının yanında oturmakta olan, krem renkli elbisesi ve dantelli yakasıyla neredeyse şeffaf bir görüntüye sahip, ceylanı andıran, kırılğan haliyle Junie Moon'du onu korkutan.

Yuki yargıcın, "Bayan Castellano hazır mısınız?" dediğini duydu.

Yuki, "Evet sayın yargıç," diye karşılık verdi. İskemlesini geriye itip kürsüye doğru yürüdü, tek düğmeli ceketinin ilikli olup olmadığını kontrol ederken, iki yüz çift gözün üstünde olduğunu hissederek hafifçe ürperdi. Salonun ortasına geldiğinde bir an duraladı.

Jüriye dönerek gülümsedi ve sonra kariyerinin en önemli açılış konuşmasına başladı.

Yuki, "Bayanlar ve baylar," dedi kürsüden. "Michael Champion'ın hayatına dair çok şey biliniyor. Ne yazık ki, bu mahkeme onun *ölümüyle* ilgili. Ocak ayının yirmi birinci gününün akşamı on sekiz yaşında bir delikanlı olan Michael Champion, davalının, Junie Moon'un evine gitmiş ve bir daha hiç ortaya çıkmamıştır.

"Bayan Moon bir fahişedir.

"Onun mesleğinden özellikle söz ediyorum, çünkü Bayan Moon, Michael Champion'a fahişe olduğu *için* bir araya gelmiştir. Savcılık makamı mahkemenin huzuruna, Michael'ın Bayan Moon'u ziyaret etmeyi uzun süredir planladığını, çünkü bakirliğini kaybetmek istediğini söyleyecek şahitler ve kurbanın sınıf arkadaşlarını çıkaracaktır. Ocak ayının yirmi birinde Michael Bayan Moon'u ziyaret etmiştir.

"Ve Michael Champion o gece yalnızca *bakirliğini* değil, *hayatını* da kaybetmiştir.

"Bu, olmaması gereken bir olaydı.

"Michael'ın ölmemesi gerekirdi. Davalı sorumluluk bilinciyle, bir insana yakışır biçimde hareket etseydi, Michael bugün aramızda olabilirdi.

"Bayan Moon'un evine girdikten sonra Michael Champion'ın başına gelenler, bizzat davalı tarafından bizlere en ince detayına kadar anlatılmıştır," diye devam etti Yuki, parmağıyla Junie

Moon'u işaret ederek. "Davalı bize olan biteni anlatmış, Michael Champion'ı ölüme terk ettiğini ve bedenine *çöp* muamelesi yaptığı—nı polise itiraf etmiştir."

Yuki jüriye Junie Moon'un suçunu kabul ettiğini, Michael Champion'ın ölümünü, vücudunun dehşet verici bir biçimde parçalara ayrılmasını ve bir çöplüğe atılmasını detaylı olarak anlat—tığından söz etti. Sonra sırtını davalıya döndü, notlarını kürsüde bıraktı ve jürinin bulunduğu bölme doğru düşünceli, hesaplı adımlarla yürüdü.

Kızıl Köpek'in yanında olmamasını veya salonun yarısının salyaları akan muhabirlerle dolu olmasını umursamıyordu artık. Junie Moon'un bir yaz düğünündeki çiçek kız gibi masum görü—nüyor olması da onu hiç ilgilendirmiyordu.

O an tamamen jüriye odaklanmıştı.

"Bayanlar, baylar," dedi. "Polis davalıyı ele geçirmesini sağ—layan ipucunu, Michael Champion'ın kaybolmasının üstünden üç ay geçtikten sonra elde etti. Aradan bunca uzun bir zaman geçti—ğinden Michael'ın kalıntılarına ulaşamadı."

Yuki, "Savunma size, 'Ortada ceset yok, dolayısıyla suç da yok,' diyecektir," diye devam etti. "Savunma size polisin, itirafını geri çektiği için Bayan Moon'dan zorla ifade aldığını söyleyecek—tir. Savunma, ortada bir dava olmadığını da söyleyecektir. *Bun—ların hiçbirisi doğru değil*. Elimizde fiziksel kanıtların bulunması gerekemiyor.

"Elimizde ikinci dereceden deliller var, hem de çok sayıda."

Yuki jürinin oturduğu bölmeyi boyu boyunca kat etti, elini bölmenin parmaklığına koyarken açılış konuşmasının gücünü ve akıcılığını hissetti adeta. Jüri onu sadece dinlemiyor, söylediği her kelimeye kulak kabartıyordu. O da onlara istedikleri her şeyi verecekti.

Yuki, "Bayan Moon delilleri karartmakla ve ikinci dereceden cinayetle suçlanmaktadır," dedi jüri üyelerine. "Cinayeti kanıtla—mak için, *taammüt* eylemini kanıtlamalıyız. Hukuk bunu emreder.

Taammüt, şahsın, 'ahlaksızca ve kötü kalplilikle' diye yorumlaya—
bileceğiniz bir şekilde hareket etmesi olarak ifade edilebilir. Bunu
iyice düşünün lütfen.

"Ahlaksızca ve kötü kalplilikle.

"Davalı bize Michael Champion'ın kendisinden yardım çağır—
masını istediğini, ama bunu yapmadığını, çünkü *kendisini* koru—
manın daha önemli olduğunu söylemiştir. Onu kurtarabilecek bir
pozisyondayken, ölmesine göz yummuştur. İşte bu, ahlaksızca ve
kötü kalplilikle hareket etmenin en net örneğidir. İşte bu yüzden
eyalet Junie Moon'u cinayetle suçluyor.

"Ve tabii biz, yine bu davayla Junie Moon'un hiç şüpheye yer
bırakmayacak şekilde suçlu olduğunu ispatlayacağız."

35

L. Diana Davis ellerini kürsünün her iki yanına dayadı ve jüri bölmesinin tam ortasına gelinceye dek sağa sola oynattı. Sonra başını kaldırıp jüri üyelerine baktı ve, "Günaydın. Savcılık makamına, açılış konuşmamı benim yerine yaptığı için teşekkür etmek istiyorum.

"Bu sayede hepimize zaman kazandırmış oldular," dedi.

Davis salonda yükselen kahkaha sesleriyle daha da morallenmiş, gülenler arasında bazı jüri üyelerinin de olduğunu görmekten dolayı özellikle memnun olmuştu. Bir elini kalçasına koydu, gülümsedi ve konuşmaya devam etti.

"Şu reklam sloganını hatırlıyor musunuz? 'Biftek nerede?' Benim bilmek istediğim de bu. Bunu siz de bilmek isteyeceksiniz. Bayanlar, baylar, savcılık makamının da sözünü ettiği gibi, aslında ortada bir davanın bile olmaması gerekir. Genç adam tanınmış biri olmasaydı, savcılık bu davayı mahkemeye taşıma cesaretini bulamazdı.

"Bayan Castellano ceset yoksa, suç da yoktur derken haklıydı.

"Bu davada ortada bir ceset olmadığı gibi, silah da yok. Adli tıp biliminin böylesine ilerlediği günümüzde, sözde suç mahalli olarak adlandırılan yerde en ufak bir kanıt kırıntısı bile bulunmamıştır. Ah, evet," dedi Davis, sanki aklına bir şey gelmiş gibi. "Polisin yaptığı *yoğun*, akıllara durgunluk veren sorgulama sonucunda müvekkilim işlemediği bir suçu itiraf etmiştir.

"Bir bilirkişi sahte itiraflar hakkında sizi bilgilendirecek, bunun Bayan Moon'un da yaşadığı duygusal bir müessir fiil olduğunu söyleyecektir. Ve Bayan Moon da size ocak ayının yirmi biri akşamı olanları anlatacaktır. Savcılığın size sunacağı tek şey, valinin oğlunun kaybolması olayını *birinin* üstüne yıkmak gibi belli bir amaç güden, saldırgan, motive cinayet masası dedektifleri tarafından sorguya çekilmiş, gözü korkmuş genç bir kadının sonradan geri çektiği itirafıdır.

"Polisler sonunda suçu atmak üzere Junie Moon'u seçmişlerdir.

"Önümüzdeki birkaç gün boyunca, müvekkilime karşı akıl almaz iddialar öne sürüldüğünü duyacaksınız. Ortada DNA kanıtı yoktur ve Henry Lee karşınıza bu sözde suçun nasıl işlendiğini açıklayacak, etrafa kan sıçramışken çekilen fotoğraflarla gelmeyecektir.

"Bayan Moon'un eski erkek arkadaşı Ricardo Malcolm bile savcılığın iddialarını destekleyecek bir ifade vermeyecektir, çünkü polise Junie Moon'un Michael Champion'la asla *bir araya gelmediğini* anlatmış, hiçbir şeyin olmadığını söylemiştir.

"Madem öyle, Michael Champion'ın başına neler gelmiştir?

"Hepimiz biliyoruz ki, Michael Champion'ın doğuştan çok ciddi, öldürücü bir kalp rahatsızlığı vardı ve günleri sayılıydı. Ocak ayının yirmi biri akşamı evinden ayrıldıktan sonra başına *bir şeyler* geldi. Bu bir şeyin ne olduğunu bilmiyoruz, ama bu konuda spekülasyon yapmak ne bizim, ne de sizin işiniz.

"Bu dava hakkında tüm yönleriyle bilgi sahibi olduğunuzda, savcılık sizden Bayan Moon'u hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde suçlu bulmanızı isteyecektir. Aklâselim ise size, Bayan Moon'un kendisine yöneltilen hiçbir iddiayla ilgili suçlu *olmadığını* söyleyecektir. Bayan Moon delilleri karartmak suçunu *işlememiştir*. Banyo küvetinde bir cesedi parçalarına *ayırmamış*, ceset parçalarını bir yerlere atmamıştır.

"Ve adım gibi emin olduğum bir başka şey de, Junie Moon'un *cinayet* iddiası karşısında tamamen *suçsuz* olduğudur."

36

Mübaşir adımı anons edince koridorda oturmakta olduğum bankodan ayağa kalktım, mahkeme salonuna açılan antrenin ağır, çift kapısını iterek içeri girdim. Tanık sandalyesine yaklaşırken bütün başlar bana dönmüştü. Junie Moon davasının gidişatının, büyük ölçüde vereceğim ifadeye bağlı olarak seyredeceğini o an bir kez daha anladım. Ve L. Diana Davis beni un ufak etmek için elinden geleni ardına koymayacaktı.

Gerçeği söyleyeceğime yemin ederek yerime geçtim. Sevgili dostum Yuki bana birkaç açılış sorusu sordu, polis memuru olarak rütbemi ve kaç yıldır bu meslekte olduğumu açıklamamı istedi.

Sonra, "Çavuş Boxer, nisan ayının on dokuzunda davalıyı sorguya çektiniz mi?" diye sordu.

"Evet. Dedektif Richard Conklin'le birlikte davalıyı ilk kez evinde ve daha sonra San Francisco Polis Teşkilatı'nın güney bölümünde, bu binanın üçüncü katında bir kez daha sorguladık."

"Korkmuş, endişeli veya sinmiş gibi bir görüntüsü var mıydı?"

"Aslında hayır. Oldukça rahat görünüyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, sorguya çekilmek için buraya gelmek konusunda kendisi de hemfikirdi."

"Ona o zaman Michael Campion'la ilgili sorular sordunuz mu?"

"Sorduk."

Yuki, "Peki ne karşılık verdi?" diye sordu.

"Başlangıçta, bize Michael Champion'la hiç tanışmadığını söyledi. Yaklaşık iki saat sonra bizden video kamerayı kapatmamızı istedi."

"Peki ondan sonra ne oldu?"

Yuki'nin bu sorusuna cevap olarak jüriye, Junie'nin bana ve Conklin'e, kurbanın son nefesini nasıl verdiğini, Ricky Malcolm'ı aradığını ve ikisinin Michael Champion'ın cesedine neler yaptıklarına dair verdiği ifadeyi aktardım.

Yuki, "Bu anlatılanlardan herhangi bir nedenle şüphe duymak için bir sebebiniz var mıydı?" diye sordu.

"Hayır. Söyledikleri kulağıma oldukça inandırıcı geldi."

"Davalıyı başka bir zaman sorguya çektiniz mi?"

"Evet. Bayan Moon'la birkaç gün sonra kadınlar hapisanesinde bir araya geldik. Bayan Moon'un, erkek arkadaşıyla birlikte Bay Champion'ın ceset parçalarını attıkları kasabanın adını hatırlamış olmasını umuyorduk."

"Peki hatırlamış mıydı?"

"Evet. Kasabanın üç buçuk saatlik uzaklıkta, kuzey doğuda, Amador County'deki Jackson kasabası olduğunu söyledi."

"İyice anlaşılması açısından bir kez daha soruyorum, bu onunla yaptığınız ikinci görüşme miydi?"

"Doğru."

"Davalı kendi istek ve düşüncelerine aykırı bir şey yapmaya zorlanmış mıydı?"

"*İtiraz ediyorum.* Spekülasyona yol açacak bir soru bu," diye araya girdi Davis.

Yargıç Bendinger, "Kabul edilmiştir," diye atıldı.

"Soruyu başka bir şekilde sorayım," dedi Yuki. "Davalıyı herhangi bir şekilde tehdit ettiniz mi? Yemesinden, içmesinden veya uykusundan mahrum bıraktınız mı?"

"Hayır."

"Size bu bilgiyi tamamen kendi iradesiyle mi verdi?"

"Evet."

Yuki, "Teşekkür ederim Çavuş," dedi bana. "Başka sorum yok."

Ve ardından, L. Diana Davis karşımdaydı.

L. Diana Davis beni şaşırtacak biçimde ufak, tefek ve narindi. O an, küçük ekrandaki yakın çekim fotoğraflarının ve ününün, gerçek halinden daha büyük görünmesine neden olduğunu düşündüm.

Davis, "Çavuş Boxer," dedi. "On yıldan daha uzun bir süredir cinayet dedektifliği yapıyorsunuz. Sayısız cinayet vakasını araştırdınız, sayısız şüpheliyi sorguya çektiniz. Önünde sonunda mahkemeye gelerek, Junie Moon'a karşı açılan davada neler olduğunu bize anlatacağınızı biliyordunuz, değil mi?"

"Evet."

"Peki davalının itiraf etmesini nasıl sağladınız Çavuş? Ona böylesine kazaların olabileceğiniz söyleyerek mi? Ona bu işte bir kusuru bulunmadığını ifade ederek mi?"

Vereceğim cevapların kısa ve net olması gerektiğini çok iyi biliyordum, ama Davis'in biraz nineyi, biraz buldok köpeğini andıran yüz ifadesine bakınca birkaç kelime etmek ihtiyacı hissettim.

"Buna benzer şeyler söylemiş olabilirim. Sorgulamalar hiçbir zaman tek tip olmaz. Bazen sesinizi yükseltmeniz, bazen sempatik olmanız gerekebilir. Ve bazen de bir konuda yalan söylemeniz," dedim. "Sorgulamalarla ilgili yasal sınırlar vardır. Ortağım la ben o sorgulamada söz konusu sınırlar içinde kaldık."

Davis gülümsedi, arkasını döndü ve jüriye doğru yürüyerek yüzünü tekrar bana çevirdi.

"Öyle mi?" dedi. "Biraz önce davalının, polis karakolundayken sorgulaması esnasında sizden video kamerayı kapatmasını istediğini söylediniz. "

"Doğru."

"Öyleyse, bir şeyi netliğe kavuşturalım Çavuş. Sorgulama esnasında her şeyi kaydettiniz, ta ki Bayan Moon 'itiraflarına' başlayıncaya dek... Ama o itiraf video kameraya kaydedilmedi."

"Davalı, kamera kayıta olduğundan konuşmakta isteksiz davranıyordu. Benden kamerayı kapatmamı istediğinde, ben de kabul ettim. O da bunun ardından bize olanları anlattı."

Davis, "Yani söylediklerinizden, bu genç kadının size anlattığı her şeyi kaydettiğiniz anlaşılıyor, itirafları hariç, öyle mi? Sanırım sanığın, sizden kamerayı kapatmasını isterken kurnazca davrandığını öne sürüyorsunuz," derken, bir yandan da omuzlarını silerek, jüriye sözlü olmayan biçimde anlattıklarımın saçmalıktan ibaret olduğu mesajını verdi. "Yani bize sanığın, itirafını kayıt dışı yapacak kadar görmüş geçirmiş olduğunu söylüyorsunuz."

"Ben böyle bir şey..."

"Teşekkür ederim Çavuş. Tanığa başka sorum yok," dedi Davis.

Yuki ayağa fırlayıp, "Sorguya devam etmek istiyorum Sayın Yargıç," dedi.

Yargıç, "Devam edin Bayan Castellano," dedi.

"Çavuş Boxer, itirafların kayıt altına alınması şart mıdır?"

"Kesinlikle hayır. İster yazılı, ister sözlü, ister kayıt altın alınmış, ister alınmamış olsun, itiraf itiraftır. Tabii ben itirafın kayıt altına alınmış olmasını tercih ederim, ama bu şart değildir."

Yuki başını salladı.

"Sizden video kamerayı kapatmanızı istediğinde, Bayan Moon'un ne anlatacağı hakkında bir fikriniz var mıydı?"

"Hiçbir fikrim yoktu. Kamerayı kapattım, çünkü bizden bunu *istemisti*. Ben de gerçeği öğrenebilmenin tek yolunun bu olduğunu düşündüm. Ve bu, gerçekten de *işe yaradı* Bayan Castellano."

Yuki mahkemeye çıkardığı tüm tanıkların Rich Conklin gibi olmasını dilerdi. Conklin'in sağlam, güven verici bir duruşu vardı. Karşısındakine annesinin hayırlı evladı, genç bir askermiş imajı veriyordu. Yakışıklı olması da cabasıydı. Conklin, Yuki'nin sorularına karşılık olarak jüriye, cana yakın bir tavırla beş yıldan beri San Francisco Polis Müdürlüğü'nde görev yaptığını, son iki yıldır da müdürlüğün cinayet masasında çalıştığını söyledi.

Yuki, "Nisan ayının on dokuzu akşamı sanığı sorguya çektiniz mi?" diye sordu Conklin'e.

"Evet, Çavuş Boxer'la birlikte Bayan Moon'u sorguladık."

"Onunla konuşmadan evvel, suçlu veya masum olduğuna dair herhangi bir önyargıya sahip miydiniz?"

"Hayır efendim."

"Sorgulamadan evvel Bayan Moon'a haklarını okudunuz mu?"

"Evet, okudum."

"Anladığım kadarıyla Bayan Moon, siz ona haklarınızı okurken göz altında değildi. Öyleyse söyleyeceklerinin aleyhinde delil olarak kullanılabileceği konusunda onu neden uyardınız?"

Conklin, "Bu bir kumardı," dedi Yuki'ye.

"Kumar derken, jüriye tam olarak ne ifade etmek istediğinizi söyler misiniz?"

Conklin gözlerine düşen kahverengi perçemlerini geriye ata-

rak, "Tabii," dedi. "Farz edin ki, bir şüpheliye, 'Seni sorgulamak istiyorum, karakola gelir misin?' diyorum.

"Şüpheli de kendi iradesiyle karakola geliyor. Bu durumda şahıs sorularımıza cevap vermek zorunda değildir ve istediği an karakoldan çekip gidebilir. Konuşmak üzere oturduğumuzda o şahsa haklarını okumak zorunda değilim, çünkü şahıs göz altında değildir."

Conklin iskemlesine rahatça yerleşip ifadesine devam etti. "Ama şahıs sonradan daha tedbirli davranmaya karar verirse, bir avukat isteyebilir, ki gelen avukat da sorgulamayı o noktada bitirecektir. Veya şahıs karakoldan ayrılabilir. Biz de gitmesine engel olamayız, çünkü şahıs tutuklu değildir."

"Sizi doğru anladıysam Müfettiş, o gün Bayan Moon'un kendisini suçlu çıkaracak bir ifade vermesi halinde bir tedbir almıştınız. Ona haklarını okuyarak, söyleyeceği her şeyin aleyhinde delil olarak kullanılabileceğini en başta söylediniz, değil mi?"

"Doğru. Bayan Moon'un elimizdeki tek tanık olduğunu, hatırla ciddi bir suçun tek şüphelisi olduğunu düşünüyordum. Onun Michael Champion'ın ortadan kaybolmasıyla bir ilgisi olduğunu anlamamız durumunda, sorgulamayı o anda durdurup ona haklarını okumak zorunda kalacaktım. Bunu şansa bırakamazdım. Bu, sorgulamayı *sona erdirebilirdi*. Biz sadece gerçeği öğrenmek değil, aynı zamanda Michael Champion'ı da bulmak istiyorduk."

"Bayan Moon bir avukat tutmak istedi mi?"

"Hayır."

"Size Michael Champion'ın ölümü ve cesedinin yok edilmesi hakkında ayrıntılı bilgi verdi mi?"

"Evet, verdi."

"Müfettiş Conklin, size ve Çavuş Boxer'a itirafta bulunurken, Bayan Moon'un hal ve tavırları nasıldı?"

"Üzgün ve pişman görünüyordu," dedi Conklin.

"Peki böyle düşünmenize neden olan şey nedir?"

Conklin, "Bayan Moon ağladı," dedi. "Çok üzgün olduğunu, olan biteni değiştirebilmeyi çok istediğini söyledi."

Davis, "Müfettiş Conklin," dedi, gülümseyerek. "Çok zeki bir polis memuruymuş izlenimi veriyorsunuz," dedi.

Yuki gerildi. Davis tuzağı hazırlamış, yemi atmak üzereydi. Conklin, Davis tekrar konuşmaya başlayınca dek kadına bakmakla yetindi.

"Sanığın en başta, Michael Campion'la tanıştığını yalanlamış olduğu doğru değil mi?"

"Evet, ama şüpheliler başlarda yüzde doksan dokuz oranında bu tür ifade verirler."

"Siz yüz cinayet şüphelisi sorguladınız mı?"

Conklin, "Sözün gelişi öyle dedim," dedi. "Kaç cinayet şüphelisi sorguladım, sayısını bilmiyorum. Çok değildir."

Davis, "Anlıyorum," dedi. "Çavuş Boxer'la birlikte, zorbalık — la ve uyguladığınız birtakım hilelerle müvekkilimin itirafetmesini sağladığınızı söylemek de, sözün gelişi mümkün mü?"

Yuki, "İtiraz ediyorum!" diye bağırdı, oturduğu yerden.

"Kabul edilmiştir."

"Soruyu şöyle sorayım. Hepimizin bildiği gibi Bayan Moon'un 'itirafı' dedi Davis, parmaklarıyla tırnak işaret yaparak, "Kaydedilmedi, değil mi?"

"Doğru."

"O nedenle sorgulamanın tam içeriğini bilmiyoruz, değil mi?"

"Evet, sanırım bu konuda bana güvenmek durumundasınız," dedi Conklin.

Davis gülümsedi. Öldürücü darbeyi vurmaya hazırlanıyordu. "Müfettiş, Bayan Moon'un ifadesini not ettiniz mi?"

"Evet, ettim."

"Keşif esnasında o notları görmek istedim," dedi Davis, "Ama bana elinizde olmadığı söylendi."

Conklin'in yanakları kızardı. "Doğru."

Davis, "Anlattığınız şeyleri doğru anladığıma emin olmak istiyorum, Müfettiş," dedi, aradan geçen yıllar boyunca kusursuzlaştırdığı kibirli ses tonuyla. Bu yeteneğini şimdi Conklin'in ayağını kaydırmak ve onu aşağılamak için kullanıyordu.

"Olası bir cinayeti soruşturuyordunuz. Bize söylediğiniz gibi, Bayan Moon bir numaralı tanığınız, belki de bir numaralı şüphelinizdi. İfadesini kayıt akma almadınız, bu nedenle yazılı kayıt tuttunuz. Bunu jüriye ve mahkemeye sanığın o an neler söylediğini aktarabilmek için yaptınız, değil mi? Ve sonra aldığınız notları attınız... Neden böyle yaptığınızı söyleyebilir misiniz?"

"Notlarımı verdiğim raporun temelini teşkil etmesi için kullandım. Raporumu yazıp bitirdikten sonra, notlarıma artık ihtiyacım kalmamıştı."

"Öyle mi? Ama o sorgulamaya dair daha iyi bir kayıt nerden bulunacaktı ki? O akşam aldığınız notlardan veya birkaç gün sonra yazdığınız rapordan... Oysa o notları saklamanız gerekiyordu, değil mi Müfettiş? Müfettiş?"

"Sayın Yargıç, tanığa soruma cevap vermesi gerektiğini hatırlatın lütfen."

Yuki ellerini masanın altında yumruk yapmıştı. Conklin'in aldığı notları attığından haberi yoktu, ama diğer taraftan, aksi bir durum gerektirmedikçe, cinayet masası dedektiflerinin çoğu zaman yaptığı bir şeydi bu.

Yargıç Bendinger iskemlesinde kaykılarak Conklin'e soruya cevap vermesini söyledi.

Conklin gönülsüzce, "Aldığım notlar, ifadenin kelimesi kelimesine bilinmesini sağlardı ama," diyordu ki, Davis, "Ama yine de, notları atmayı daha uygun buldunuz, öyle mi? Adalet Sarayı'nda arşivleme konusunda bir yer sıkıntısı mı yaşıyor yoksa? Arşiv dolapları tamamen dolmuştur belki?" diye atıldı.

"Çok saçma."

Davis, "Gerçekten öyle, değil mi?" dedi. Sorusunun, mahkeme salonunun ölüm sessizliği içinde asılı kalmasına izin verdi.

"Peki notlarınızı nereye attığınızı hatırlıyor musunuz? Belki çöpe attınız, belki arabanızın penceresinden savurdunuz. Belki de tuvalete atıp üstüne sifonu çektiniz?"

"Sayın Yargıç," dedi Yuki. "Savunma makamı tanığa eziyet ediyor."

"Reddedildi. Tanık soruya cevap versin," dedi Yargıç Bendinger.

Conklin, "Notlarımı evrak imha makinesinde parçaladım," derken, boyun damarları gömleğinin beyaz yakasını zorluyordu.

"Jüriye notlarınızı neden parçaladığınızı lütfen anlatır mısınız?"

Yuki, Conklin'in gözlerinde çakan kıvılcımı fark etti, ama onu susturmak konusunda âcizdi. "Notlarımızı yok etmemizin nedeni, sizin gibi üçkâğıtçı avukatların olayları saptırmasını engellemektir."

Yuki, Conklin'e bakakaldı. Daha önce kendisini böylesine kaybettiğini hiç görmemişti. Davis onu oyuna getirmiş, şimdi de duvara mıhlamak üzereydi.

"Müfettiş Conklin. Müvekkilimi sorguya çekerken de böyle mi davranmıştınız? Yine şu an olduğu gibi kendinizi kaybetmiş miydiniz?"

Yuki, "İtiraz ediyorum Sayın Yargıç," diye seslendi.

"Neye dayanarak?"

"Savunma makamı münasebetsiz davranışlar içinde."

Bendinger kahkahasını bastırmayı başaramadı. "Reddedildi. Dikkatli olun Bayan Castellano."

Davis bir eli belinde, gülümseyerek Conklin'e döndü. "Sadece tek bir soru daha soracağım Müfettiş. Müvekkilimi temize çıkartacak, daha başka önemli delilleri de makinede *parçaladığımız* oldu mu?"

40

Davis'in Rich Conklin'i sorgulamasının acısı ve geride kalan günün verdiği stresle Yuki, Adalet Sarayı'nı arka kapısından terk etti, yolu üzerinde birkaç sokak boyunca yürürken bir yandan da BlackBerry'sini kontrol ediyordu.

Gelen mesajları sildi, dosya için birkaç not aldı, kendisinden bir rapor talep eden ve şu anda evinde çalışmakta olan Kızıl Köpek'e bir e-posta yolladı. Arabasını gün boyunca bıraktığı park alanına arka taraftan girdi. Kahverengimsi-gri Acura sedan araba-sının kapısını açmıştı ki, birinin kendisine seslendiğini duydu.

Yuki arkasına dönerek gözleriyle park alanını tarayınca, Jason Twilly'nin, "Yuki, hey, bekle bir dakika!" diye bağırarak, uzun adımlarla kendisine doğru koşmakta olduğunu gördü. Yuki arabasının içine uzandı, çantasını yolcu koltuğuna bırakıp yüzünü yaklaşmakta olan ünlü yazara çevirdi.

Yuki, Twilly harika görünüyor, diye geçirdi içinden, adamın kalabalık park alanında arabaların arasından dolanmasını izlerken. Adamın havasından çok etkilenmişti; saç kesiminden, derin, koyu kahverengi gözlerini çerçeveleyen Oliver Peoples gözlüklerinden. Bugün üstünde güzel mavi gömleğiyle uyumlu, şık gri bir takım elbise vardı, pantolonuna maliyeti birkaç yüz dolardan aşağı olmayan Hermès kemer takmıştı.

Twilly, Yuki'nin açık araba kapısının diğer tarafında durduğunda, hiç de nefes nefese kalmış gibi bir hali yoktu.

"Hey Jason, ne oldu?"

Jason, "Hiçbir şey," dedi, gözlerini Yuki'ninkilere dikerek. "Sadece bugün çok başarılı olduğunu söylemek istemiştım."

"Teşekkürler."

"Hayır, çok ciddiym. Çok sağlam durdun, baskıya karşı koyarken çok akıllı davrandın. Davis mahkeme dışında basına açıklama yaparken, sen... "

"Savunma böyle davranmak durumunda," dedi Yuki. "Bense Junie Moon'un suçlu olduğunu ispat etmek zorundayım ve bunun yeri Adalet Sarayı'nın merdivenleri değil."

Twilly aynı fikirde olduğunu belirtmek için başını salladı ve, "Sana koridorda bir konuşmaya kulak kabarttığımı ve Junie'nin yavaş çalışan bir akla, ortalamanın altında bir zekâ seviyesine sahip olduğunu duyduğumu söylemek istedim," dedi.

Yuki, "Ben böyle bir intiba edinmedim," derken, Twilly'nin ne iş çevirdiğini merak ediyordu. Bir şey mi ima etmek istiyordu? Yoksa Bölge Savcılığı'nın bürosunda geçirdiği altı ay, herkese kötü gözle bakmasına mı neden olmuştu?

Twilly çantasını yere bıraktı, göğüs cebinden bir gözlük kutusu çıkardı, kutuyu açıp kare bir kumaş parçasıyla gözlük camlarını sildi.

"Duyduğuma göre Davis, jüriye Junie'nin pek akıllı olmadığını, kolaylıkla etki altında kalan biri olduğunu ve zalim polislerin ona istedikleri her şeyi söylediklerini anlatmak için uzman bir psikolog çağıracaktı."

"Uyarı için teşekkürler Jason."

Jason, "Sorun değil. Bak Yuki," dedi, burun kemiği üstündeki gözlüğünü ayarlarken. "Aklından neler geçtiğini öğrenmeye can atıyorum. Benimle akşam yemeği yer misin? Lütfen?"

Yuki dar, sivri uçlu ayakkabıları üstünde ağırlığını bir ayağından diğerine verirken, evde kendisini bekleyen buz gibi, güzelim Coors birasını düşündü. Ayrıca yapması gereken bir sürü iş vardı.

"Gücenme ama Jason," dedi, "Bir dava üzerindeyken, günün sonunda yalnız kalmayı tercih ederim. Yalnız başına düşünmeye ve aklımı toparlamaya ihtiyacım var."

Twilly, "Yuki. Nasılsa bir şeyler yemek zorundasın, neden sana şöyle lüks bir restoranda harika bir şeyler ısmarlamama izin vermiyorsun? Havyar, istakoz, Fransız şampanyası... Nereye istersen oraya gideriz. Sekizden önce eve varmış olursun. Ayrıca hiç iş konuşmayacağız. Sadece biraz romantik takılırız," dedi, o orantısız gülümsemesiyle.

Jason çok yakışıklıydı ve bunun *farkındaydı*.

Yuki önceden planlanmış bu baştan çıkarıcı teklife güldü ve sonra kendisini bile şaşırtan bir şey yaptı.

Teklifi kabul etti.

41

Steven Meacham ve karısı Sandy, kapının zili çaldığında Cow Hollow'daki lüks evlerinde televizyonda *48 Saatlik Gizem* programını izliyorlardı.

Steve, "Birini mi bekliyorduk?" diye sordu Sandy'ye.

Sandy, "Kesinlikle hayır," derken, aklına, yaklaşan okul yönetim kurulu seçimi yüzünden kapı kapı dolaşıp oy isteyenler gelmişti. Şarap kadehinden bir yudum aldı. "Duymazlıktan gelirsek, giderler."

Meacham, "Bence, bizi listeden silmelerini sağlamak için illa kaburgalarına birkaç yumruk sallamak gerekiyor," dedi, havayı yumruklarken. Sonra çıplak ayaklarına terliklerini geçirdi.

Ön kapiya yürüdü, kapının üzerindeki pencereden baktığında, oğlu Scott yaşlarında, iyi görünümlü iki çocuğun dışarıda beklemekte olduğunu gördü.

Bu da neydi?

Çocuklardan daha iri olanı, kamuflaj yeleğinin altına şeftali renginde bir tişört giymişti, saçları tişörtünün yakasına geliyordu. Ne Yehova Şahitleri'ne, ne de Cumhuriyetçilere benzer bir halleri vardı. Diğer çocuğun ise daha geleneksel bir giyim tarzı vardı, eflatun rengi bir polo tişörtün üstüne, dar ekose bir ceket giymişti, saçlarının ön kısmı İngiliz yatılı okulunda okuyanlarınkı gibi uzundu. Çocukların elinde açılmamış içki şişeleri vardı.

Meacham güvenlik alarını kapattı, kapıyı hafifçe aralayarak, "Gençler, size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

"Bay Meacham, benim adım Hawk," dedi, çocuklardan spor ceket giymiş olanı. "Bu da Pidge. Eee, bunlar takma isimlerimiz tabii," diye ekledi, özür dilercesine. "Biz Scotty'nin arkadaşlarıyız ve Alfa Delta Pi Derneği'ne kayıt için buradayız."

"Öyle mi? Scotty bize hiç bahsetmemişti."

"Hayır efendim, o burada olduğumuzu bilmiyor. Bunu ondan gizli yapmak zorundayız."

"Derneğe üye olmak, ha?"

Meacham üniversite yıllarında üye olduğu dernekleri özlemle hatırlarken, "Üyeliğe kabul töreni ne zaman?" diye sordu.

"Önümüzdeki hafta efendim," dedi Pidge. "Tabii başarısak. Size Scotty hakkında insanların bilmediği birkaç şey sormak sor-mak zorundayız. Ayrıca onun bebeklik fotoğrafına ihtiyacımız var. Tercihen çıplak olanına..."

Meacham güldü. "Tamam, tamam, gelin içeri." Körfezin muhteşem manzarasına hâkim, ferah eve açılan kapıyı ardına kadar açtı.

Çocukları antreye alırken, "Tatlım, misafirlerimiz var," diye seslendi karısına. "Hawk? Ethan Hawk gibi mi? Yoksa bir tür kuş temalı bir takma isim mi?"

Meacham teşekkür ederek çocukların elinden içki şişelerini aldı, sonra oturma odasındaki işlemeli ahşap içki dolabının kapagını açtı. Çocuklar, "Eliniz boş gelmemiş olmanız çok hoş bir davranış, ama buna gerçekten gerek yoktu," diyen karısıyla tanışırken, o dolaptan kadehleri çıkardı.

"Fransız likörü," dedi Meacham. Doldurduğu kadehleri çocuklara ve karısına verdi. "Yunanlıların şerefine."

Meacham aslında içkiyi azaltmaya çalışıyordu, ama Sandy şimdiden çakır keyif olmuştu bile. İçkiden bir yudum alarak, "Tatlım, neden çocuklara Scotty'nin odasını göstermiyorsun? Ben de bu arada fotoğraf albümünü getiririm," dedi.

Pidge, "Ben sizinle kalayım Bayan Meacham," dedi. "En uygun fotoğrafı seçmenize yardımcı olurum."

Sandy kucağına aldığı fotoğraf albümünün içinde kaybolmuşken, Pidge'in gölgesinin üstüne düştüğünü fark etti. Başını kaldırıp baktı, çok net görmeyen gözleriyle durumu anlamaya çalıştı ve sonunda olayı geç de olsa toparlayabildi. *Pidge'in elinde bir silah vardı.*

Derin bir nefes almıştı ki, Pidge parmağını dudağına götürüp, "Sakin bağırma Sandy. Sadece sana söylediğimi yap ki her şey yolunda gitsin," dedi.

42

Steve Meacham çocuklara, "Bu iş komik olmaktan çıktı artık," derken, Hawk'in, kürek kemiğinin arasına dayadığı silahıyla ırkıldı.

Hawk, "Gidip karınızın yanında durun Bay M.," dedi. "Bu bir tür leş avı, anlarsınız ya? Sizleri incitmeyeceğiz. Tabii bizi *zorlamadığımız* sürece."

Meacham karısının yanına gitti, üzerlerine doğrultulmuş iki silaha bakarken, aklına çamaşır dolabının içinde en üst rafta bir havluya sarılmış halde duran kendininki geldi. Sandy'nin yüzüne şöyle bir bakınca, karısının kendisine gelmeye çalıştığını, neler olup bittiğini anlamak için kendisini zorladığını gördü.

Neler olup bittiğini kendisi de anlamayı öyle çok isterdi ki.

Pidge'e dönerek, "Bu, derneğe özgü bir tür eşek şakası, değil mi çocuklar?" diye sordu.

Hawk, "Evet efendim," dedi, hemen arkasından. "Şimdi ikinizin yüz üstü yere uzanmanızı istiyorum."

Sandy başını hızla geriye atarak, "Hayır, bunu yapmayacağım," derken, gözleri öfkeyle parıldıyordu. "İkiniz de hemen defolun buradan. Ve Scotty'ye bu akşam saat kaçta olursa olsun beni aramasını söyleyin."

Pidge, Sandy'nin arkasına geçti, kolunu havaya kaldırıp silahının kabzasıyla kadının başının arkasına sertçe vurdu. Sandy acı acı bağırırken, başı ellerinin arasında diz üstü yere çöktü. Steven

karısının parmaklarının arasından kan sızdığını gördü, ona doğru yaklaşmaya başlamıştı ki, silah horozunun dondurucu, metalik sesiyle olduğu yerde kalakaldı.

Steven zihnine hücum eden sessiz dehşetin varlığını yok saymaya devam etmek istiyordu, ama buna artık daha fazla engel olamayacaktı. *Bu çocuklar ikimizi de öldürecek, tabii bir şeyler yapmazsam...*

Pidge, "Size ateş etmek istemiyorum hanımefendi," dedi. "Şimdi yere uzan bakalım. Sen de ahbap. Acele edin."

Steven dizlerinin üstüne çökerken, "Dediklerinizi yapacağız. Evdeki her şeyi alın. Sadece bize zarar vermeyin, yeter," diye yalvardı.

Pidge, "Aferin, akıllıca davranıyorsun," derken, Sandy Meacham'ı ayağıyla yere itti, kocası İran halısının üstüne yüz üstü yatarken, kadının arkasına dikildi.

"Zahmet olmazsa, ellerinizi arkanıza getirin," dedi Pidge. Arka cebinden olta ipi makarasını çıkardı ve sağlam ipi Meacham'ların el bileklerine sıkıca doladı. Sonra ayakkabılarını çekip çıkardı, Sandy'nin bacaklarından çoraplarını sıyırdı ve olta ipini Steven Meacham'ın ayak bileklerine sardı.

Pidge, "Size bir şey söyleyeceğim," dedi. "Aslında bizler Scotty gibi dernek işlerinden hoşlanan tipler değiliz." Tek bir hareketle Sandy'nin lastik belli pantolonunu ve iç çamaşırını indirdi. Sandy kesik kesik bağırdı.

Hawk, "Kasanız nerede Bay M.? Şifresi nedir?" diye sordu.

Meacham, "Kasamız yok," dedi.

"Hawk, yukarıya bir bak," dedi Pidge. "Ben bu vatandaşlara eşlik edeceğim."

Zevk olsun diye Sandy'nin kalçasına hafifçe vurdu, Meacham, "Şifoniyerde, puro kutusunun içinde biraz para var. Alabilirsin. Hepsini al!" diye bağırırken, o gülüyordu.

Pidge televizyonun sesini iyice açtı, Sandy'nin çoraplarını tomar haline getirip kadınla kocasının ağzına tıkaç yaptı. Sandy

ağlayıp kıvrılırken, yine kadının kalçalarına vurdu; bu kez ne-
redeyse hassas davranmıştı. Sonra istemeden de olsa, olta ipiyle
kadının ayak bileklerini birbirine bağladı. Bu iş bittikten sonra
ikinci Fransız likörü şişesinin ağzını, şömine rafına vurarak kırdı.
Likörü döşemeli bir iskemlenin yanında durmakta olan gazete
yığınının üstüne döktü, Meacham'ların başlarını ve giysilerini
ıslattı. Meacham ağzında çorap tıkaçı olduğu halde bağırırken,
hemen ardından öğürmeye başladı.

Pidge, "Yerinde olsam bunu yapmazdım," dedi, makul bir
sesle. "Kendi kusmuğunda boğulabilirsin. Bu hiç de hoş olmaz
ahbap."

Hawk merdivenlerden inip oturma odasına girerken ağzında
bir puro, elinde yumru yumru olmuş bir yastık kılıfı vardı.

"Ganimetimiz," dedi, sırtarak. "Puro kutusunda yaklaşık
beş bin dolar vardı. Ah, kitabı da getirdim."

Pidge ayağının dibinde yarı çıplak halde inlemekte olan Sandy
Meacham'a doğru eğildi. Kadının parmağındaki elmas yüzüğü
çıkartıp, Steven Meacham'ın kulağının dibinde bağırdı.

"Sizin gibiler ne demekten hoşlanır? İyi yaşamak en iyi inti-
kamdır, mı? Eh, intikamınızın tadını çıkarın öyleyse. Ganimetler
için de teşekkürler."

Hawk, "Hazır mısınız?" diye sordu.

Pidge kitaba yazacağını yazdı ve kaleminin ucunu kapattı.

"Veni, vidi, vici, ahbap," dedi Pidge, tutuşturduğu kibriti
likörü boşalttığı yere atarken.

VUUUUUUM.

Bir anda odayı alevler sardı, yükselen duman havayı kararttı.
Meacham'lar, evi ön kapıdan tek ederlerken iki gencin kendilerine
el salladığını göremediler.

Meacham'ların Cow Hollow'daki dumanı hâlâ tüten harap olmuş evlerinin kapısından girmeden önce burnumuza yanık et kokusu çarptı. Burası bir zamanlar mimari açıdan bir şaheser olabilirdi, ama şimdi bir yer altı kemerini andırıyordu.

Kundakçılık olaylarını araştıran müfettiş Chuck Hanni, gölgelerin içinden çıkıp bizi karşıladı. Alışılmadık biçimde yorgun ve asık suratlı görünüyordu.

"Bu akşamki ikinci işim," diye açıkladı.

Conklin, "İlki de bunun gibi miydi?" diye sordu.

"Hayır. Esrar laboratuvar patlamasıydı," dedi Hanni. "Kurban patlamanın etkisiyle evden dışarı uçup, kamyonetinin arkasına düşmüş." Başını iki yana salladı. "Ama bu, Malone'ların evindeki yangının tıpatıp aynısı."

Bir zamanlar Meacham'ların oturma odası olarak kullandıkları yere kadar Hanni'yi takip ettik. Katedralleri andıran tavanı, devasa şöminesi ve şömine rafının üstündeki aynasıyla, mekânı bir zamanlar olduğu haliyle hayalimde canlandırabiliyordum. Şimdi ise her şey isle kaplanmış, mermerler karbon yüzünden yol olmuştu. Cesetler on santim suyun içinde, birbirlerine yakın halde karın üstü yerde yatıyordu, elleri yanmanın etkisiyle gerilen tendonlar yüzünden yumruk yapılmış gibi kıvrılmıştı.

Hanni cesetlerin yanına çömelirken, "Kurbanlar iple bağlan-

mişlarsa da ipler yanıp kül olmuş," dedi. "Şu anda parmak izi için araştırma yapmanın anlamı yok. Belki yarın, gün ışığında... Neyse," diye devam etti. "Bunu mutfak tezgâhının üstünde buldum." Conklin'e bir kitap uzattı. Kitabın adına baktım: *Yatçıhğın Tarihçesi*. "Senin için imzalanmış Rich. Latince."

Conklin kitabı açıp yüksek sesle okudu. "Radix omnium malorum est cupiditas."

Hanni, "Ne anlama geliyor?" diye sordu.

Conklin tercüme etmeye çalışırken, "Bir şey, bir şey, kötü aşk gibi... Bilmiyorum. Her neyse. Onuncu sınıfta aldığım Latince dersi bu kadarına yetiyor," dedi.

Claire, "Hepimizin durumu aynı değil mi?" dedi, arkasında kendisini takip eden iki yardımcısı olduğu halde odaya girerken. "Elimizde ne var? "

Cesetlerin bulunduğu yere yürüdü, içlerinden daha ufak tefek yapılı olanını yana yuvarlarken, kurbanın ağzındaki hapsolmuş hava dışarı çıktı.

Claire, Chuck'a, kurbanın cesedine kısmen gizlenmiş gibi duran içki şişesini göstererek, "Şuraya bak," dedi.

Hanni eldivenli eliyle şişeyi havaya kaldırdı.

"Belki bunda parmak izi bulabiliriz," dedi.

Claire ile Hanni'yi cesetlerle baş başa bırakıp Conklin'le birlikte dışarı çıktık. Polis memuru bahçenin kenarında birikmiş, artık hafiflemekte olan meraklı kalabalıktan oluşan topluluğun önündeki çekici kadını işaret etti.

"Bize haber veren bu bayan. İsmi Debra Kurtz," dedi polis bana. "Sokağın hemen karşısında oturuyor."

Kurtz kırklı yaşların sonunda, çok zayıf, hatta anoreksik sayılabilecek bir kadındı, üstünde elastik kumaştan, siyah bir koşu taytı vardı. Gözyaşları, yüzünden akan makyaj malzemesi hemen belli oluyordu. Kendimi ve Conklin'i tanıştıtararak ona ölen kişileri tanıyıp tanımadığını sordum.

"Steve ve Sandy Meacham benim en yakın arkadaşlarımdı," dedi. "Yangını görür görmez polise haber verdim. Tanrım, çok geç kalmıştım."

"Bizimle birlikte karakola kadar gelmenizde bir sakınca var mı?" diye sordum. "Dostlarınız hakkında her şeyi bilmek zorundayız."

44

Debra Kurtz iki sorgulama odasından daha küçük ve temiz olanının içinde, bir günlük kahveyi yudumluyordu. "Meacham'lar dünyanın en iyi çiftiydi," dedi bize, yaşlı gözlerle.

"Onlara herhangi bir nedenle zarar vermek isteyebilecek birilerini biliyor musunuz?" diye sordum.

Conklin, "Aşağıdaki makineden gazoz alacağım," dedi Kurtz'a. "Siz de bir şey ister misiniz?"

Kadın olumsuz anlamda başını iki yana salladı.

Conklin odadan çıktıktan sonra Kurtz masaya doğru eğilip bana Sandy'nin içki sorunundan ve Sandy ile Steven'ın ayrı ayrı yaşadıkları küçük kaçamaklardan söz etti. "Bunların önemli şeyler olduğunu sanmıyorum, ama yine bilirsiniz istedim."

Kurtz bana Meacham'ların Scott isminde, on dokuz yaşlarında, üniversiteye giden biri erkek, diğeri ondan daha büyük ve evli, Philadelphia'da yaşayan, Rebecca adında bir kız olmak üzere, iki çocuk sahibi olduklarından söz etti. Tam o anda kalbine veya vicdanına bir şey saplanmışçasına nefessiz kalır gibi oldu.

"Bana anlatmak istediğiniz başka bir şey var mı Debra? Steve Meacham'la aranızda geçen bir şey?"

"Evet," dedi, hafif bir sesle. "Evet, var."

Kurtz'un gözü, konuşmasını Conklin gelmeden bitirmek istemişçesine sürekli kapıdaydı. "Sandy'yi aldatmış olmaktan

dolayı kendimden nefret etmişim. Bunu açıklamak zor, ama bir anlamda onu Steve'i sevdiğim kadar çok sevdim."

Conklin sorgu odasına geri dönerken kâğıt mendil kutusunu ona doğru ittim. Conklin'in elinde bir bilgisayar çıktısı vardı.

Conklin bir iskemle çekerken, "Sabıka kaydınız varmış Bayan Kurtz," dedi. "Bu beni şaşırttı doğrusu."

Kadının gri gözleri yeniden yaşla dolarken, "Büyük bir acı çekiyordum," dedi. "Ama kendimden başka kimseye zararım dokunmadı."

Conklin çıktıyı okuyabileceğim şekilde önüme koydu.

"Hırsızlıktan tutuklanmışsınız."

Kurtz, "İşe erkek arkadaşım yüzünden bulaştım, onun peşinden gidecek kadar aptallık ettim. Neyse, sonuçta temize çıktım zaten," dedi.

"Temize çıkmamışsınız," dedi Conklin. "Şartlı tahliye olmusunuz. Anladığım kadarıyla işi erkek arkadaşınızın üstüne atmak için bir anlaşma yapmışsınız, değil mi? Ah ve bir de şu kundakçılık var.

"Randy, kocam Randy ölmüştü. Kalbimi yerinden söküp atmak istemişim," dedi yumruğuyla göğsüne vurarak. "Evi ateşe verdim çünkü ne *hissettiğimi görmenin* tek yolu buydu. Derin keder.

Sırtımı iskemleye dayadım. Galiba ağzım açık kalmıştı. Debra Kurtz şok bir tepki verdi o an.

"Orası kendi *evimdi*" diye bağırdı. "Sigortadan para almak için bir talebim bile olmadı. Sadece kendime zarar verdim, anlıyor musunuz? Sadece *kendime*."

"Steven Meacham ilişkinize son mu vermişti?"

"Evet. Ama o olay haftalar önceydi ve duygularımız karşılıklıydı."

Conklin, "Siz biraz olsun öfkelenmemiş miydiniz?" diye sordu. "Derin bir *keder* duygusuna kapılmamış mıydınız?"

"Hayır, hayır, siz ne düşünürseniz düşünün, Meacham'ların

evindeki yangını ben çıkarmadım. O işi ben *yapmadım. Yapmadım:*'

Debra Kurtz'a Malone'ların evindeki yangın esnasında nerede olduğunu ve Palo Alto'yu bilip bilmediğini sorduk. Tanıkları vardı ve söylediği her şeyi not ettik. Kadının hem yok etmek ve hem de kendine zarar vermek için yanıp tutuşan, çılgın biri olduğu sonucuna varmıştık.

Yaptığımız görüşmeden bir sonuç çıkarmış, ama bir yere varamamıştık. Saat de sabahın beş buçuğunu bulmuştu.

Conklin o çekici tavırlarıyla, "Seyahate çıkmak gibi bir planınız var mı Debra?" diye sordu.

Kadın başını iki yana salladı."Hayır."

"Güzel. Lütfen bize haber vermeden şehirden ayrılmayın."

45

Ben yatağa girerken Joe hâlâ uykudaydı. Martha'yı hafifçe dürtükleyip, Joe'nun sırtına sokuldum. Onu uyandırmak ve böylece beni rahatsız eden şeyden söz etmek istiyordum. Joe bana doğru döndü, vücudunu benimkine yaklaştırarak yüzünü dumanlı saçlarıma gömdü.

"Barlarda mı geziniyorduk hanımefendi?"

"Ev yangını," dedim. "İki ölü var."

"Malone'larınki gibi mi?"

"Tıpatıp Malone'larınki gibi."

Kolumu göğsüne attım, yüzümü ensesine yaslayıp yüksek sesle nefes verdim.

"Anlat tatlım," dedi Joe.

Harika.

"Debra Kurtz denen şu kadınla ilgili," dedim. Bu esnada Martha tekrar yatağa çıkmış, olduğu yerde birkaç kez döndükten sonra bacaklarımın arkasındaki boşluğa sokulmuş ve bana iyice yaslanmıştı.

"Kurbanların karşı sokağında oturuyor. Yangını o haber vermiş."

"Bu, yangını çıkaranların sıkça yaptığı bir şeydir."

"Doğru. Bize bir bardak su almak için yataktan kalktığını ve alevleri gördüğünü söyledi. Sonra itfaiyeyi aramış ve meraklı

kalabalığın arasına karışarak itfaiyenin yangını söndürmesini izlemiş."

"Siz gittiğinizde hâlâ orada mıydı?"

"Saatlerce orada beklemiş. Kadın, kurban Sandy Meacham'ın, çok yakın dostu olduğunu söyledi bize. Aynı zamanda Sandy'nin kocası olan ikinci kurbanla da yatmış."

"Çok yakın dost olmak kavramı oldukça değişmiş desene."

Gülmek zorunda kalmıştım. "Debra Kurtz, adam onu terk edene dek, en iyi dostunun kocasıyla yatmış. Kadında kurbanların evinin anahtarı da varmış. Kadın aynı zamanda sabıkalı da. Geçmişte hırsızlıktan sabıkası varmış. Bil bakalım, başka ne sebeple tutuklanmış? Kundakçılık."

"Hah! Kadın ne yapması gerektiğini çok iyi biliyormuş demek. Nasıl olmuş peki? Sokağının karşısındaki evi ateşe vermiş ve polisler gelene dek beklemiş mi?"

"Ben de bunu söylüyorum Joe. Her şey fazlasıyla yerli yerine oturuyor. Kurtz'un bu işi yapacak her türlü donanımı, arzusu ve fırsatı varmış. Bir zamanlar kundakçılıktan nasibini almış bir kadın ve o kadının dış bilemediği bir adam... Ortaya dayanılmaz bir tablo çıkıyor."

Joe, "Gözüne bir katil gibi göründü mü?" diye sordu bana.

"Gözüme daha çok, dikkat çekmek arzusunda olan, acınası bir narsist olarak göründü."

"Haklısın."

Joe'yu öptüm. Sonra bunu birkaç kez daha tekrarladım, dudaklarıma temas eden sert yanağının, ağzımdaki ağzının verdiği hisse bayılıyordum.

Joe, "Yorgunluktan sonunu getiremeyeceğin bir şeye başlama tatlım," diye inledi.

Yine güldüm ve ona sıkıca sarıldım. "Bayan Kurtz yangını çıkarmadığı konusunda ısrar etti. Ben de düşünüyorum ki..." Aklım kurbanlara ve cesetlerin çevresinde birikmiş, kurum dolu suya gitti o an.

"Ne düşünüyordun?" diye sordu Joe.

"Ya kendini mahvetmeye çok eğimli olduğu için özellikle yakalanmak istiyor ve yangını bu yüzden o çıkardı, ya da yangını yine o çıkardı ama dostlarını öldürmeyi planlamıyordu. Veya başka bir şey..."

"Ama mantığın sana işi onun yapmadığını, kadının tamamen bir kaçık olduğunu söylüyor."

"Aynen öyle," dedim sevgilime. "İşte aynen böyle..."

Uyandığımda kollarımı Martha'ya dolamış halde buldum kendimi. Joe gitmişti ve ben Jacobi ile olan randevuma geç kalmıştım.

46

İşten sonra Claire'le arabasında buluştuk. Bir çift galoş, bir fener, Claire'in suç mahallinde kullandığı malzemelerden oluşan bir takım, dev bir patates cipsi poşeti ve üç haritadan oluşan yığını arka koltuğa atıp, Pathfinder'ın yolcu koltuğuna geçtim. "Rich yatçılık kitabının içinde yazan Latince sözleri tercüme ettirmiş," dedim.

Claire, "Öyle mi? Ne anlama geliyormuş peki?" dedi. Bu arada emniyet kemerini karnına doğru çekti, kemer yuvasına takılmadan önce sonuna kadar gerildi.

Ben de emniyet kemerimi bağlayıp, "Kabaca, 'Para tüm kötülüklerin anasıdır,' anlamına gelen bir şey. Bunu yazan piçin yakasına yapışıp ona masanın üzerinde yanmış ve büzülmüş halde duran kurbanları göstermek isterdim. Gerçek kötülüğün ne olduğunu belki o zaman anlardı," dedim.

Claire, "Haklısın," diye homurdanarak arabayı kuzeye doğru sürmeye başladı. Belli ki, Susie'ye olan yaklaşık üç kilometrelik yolu Daytona 500 yarışındaymışçasına almak istiyordu. Gaza basarak, "Debra Kurtz'u şüpheliler listenden çıkardın mı peki?" diye sordu..

Sıkılmış dişlerimin arasından, "Kadının şahidi var," dedim. Claire ışık sarıya dönmeden hızla ileri atılırken arabanın kontrol paneline sıkıca yapıştım. "Ayrıca, Malone'ların evindeki ve Palo

Alto'da Jablonskysler'in evindeki yangınlar esnasında da onunla birlikte olduğunu söyleyen şahitler var."

"Suç mahallinde bulduğumuz şişenin üstünde tespit ettiğimiz parmak izleri," dedi Claire, "Biri Steven Meacham'a ait. Diğeri ise hiç kimsenin parmak iziyle uyuşmuyor. Ama senin için elimde *bir şey* var. Sandy Meacham'ın kafatasında oldukça iri bir darbe izi tespit ettik. Başına sanki silah kabzasıyla vurulmuş gibi görünüyor."

Claire'in sözlerini, katilin şiddete başvurmasını düşündüm, sonra Claire'e Meacham'ların komşularıyla yaptığım ve hiçbir ipucu elde edemediğimiz görüşmelerden söz ettim. O da bana yapılan kan testlerinin sonucunu aktardı. Sandy Meacham içkiliymiş ve karı koca, her ikisi de duman solumaktan dolayı ölmüş.

Bunların hepsi ilginçti ama üst üste koyduğunuzda hiçbir yere yaramıyordunuz. Claire arabayı Susie's Kafe'nin önündeki engeller için ayrılmış yere çekerken ona bu düşüncemden söz ettim.

Yüzüme bakıp, "*Ben* bir engelliyim Linds," dedi. "Yirmi kiloluk bebek yağı taşıyorum ve oflayıp puflamadan on adım atamıyorum."

"Sana *bu* yüzden ceza kesmeyeceğim, Kelebek. Ama iş yeri mintikasında biraz önce kırdığın hız rekoruna gelince..."

En iyi arkadaşşıma Pathfinder'dan inmesi için yardım ettikten sonra beni yanağımdan öptü. "Benim için endişelenmene bayılıyorum."

Claire'e sarıldım ve içeri girmesi için kafenin kapısını tuttum.

Kalabalığı yarıp arka tarafa bakan barda oturmakta olan çetemize doğru ilerlerken çevremizi klasik bir Bob Marley şarkısını yorumlamakta olan, adı duyulmamış bir grubun sesi kadar, kızarmış tavuk, sarımsak ve köri sosunun mükemmel kokusu da sarmıştı. Cindy ve Yuki özel bölmemizdeki yerlerini almışlardı çoktan. Lorraine, Claire için bir iskemle getirdi. Masaya artık ez-

bere bildiğimiz yaprak şeklindeki m n  listesini bırakıp, bir sürahi su ve Claire için sodadan oluşan siparişimizi aldı.

Ve sonra Cindy, "Yuki, *anlat* onlara, *anlat* onlara," diye sıkıştırmaya başlayınca, Yuki haberi 'kendi isteğiyle' anlatmaya başladı.

" nemli bir şey değil," dedi. "Tamam. Biriyle  ıktım. Jason Twilly ile."

"Umarım ağzından çıkanlar konusunda dikkatli olmuşsundur," dedi Cindy. "Onun bir *muhabir* olduğunu unutma sakın."

Yuki, "Dava hakkında hiç konuşmadık ki," dedi, gülerek. "Akşam yemeğiydi.  p şmenin filan olmadığı, gayet hoş bir akşam yemeği... O yüzden hepiniz sakinleşseniz iyi olur çocuklar, tamam mı?"

"Eğlenceli miydi? Bir daha çıkacak mısınız?"

"Evet, teklif ederse sanırım kabul edeceğim."

"Tanrım. Bunca zaman sonra, bir yıl mı ne oldu, ilk kez çıkıyorsun," dedim. "Daha çok heyecanlanacağını sanırdım."

"Bir yıl değil," dedi Yuki. "On altı ay oldu, ama unut gitsin. Eee, neyin şerefine kadeh kaldırıyoruz?"

Claire su bardağını havaya kaldırarak, "Ruby Rose'a," dedi.

Hepimiz aynı anda, "Kim?" diye sorduk.

Claire, "Ruby Rose. Kendisi hemen burada," dedi, karnına hafifçe vurarak. "Edmund ve ben minik kızımıza bu ismi vermeyi kararlaştırdık."

Susie's Kafe'den eve döndüğümde güneş hâlâ ufku üzerinde asılı duruyor, apartmanımın dışına park edilmiş ekip arabasının kaportasının üstüne turuncu ışık saçıyordu.

Arabanın açık penceresine doğru eğilip, "Bir sorun mu var?" diye sordum.

"Birkaç dakika zamanın var mı?"

Ben, "Tabii," deyince ortağım arabanın kapısını açtı, uzun bacaklarını dışarı uzattı ve apartmanımın ön merdivenlerine doğru yürüyüp basamaklara oturdu. Ben de yanına geldim. Rich bir sigara paketini açıp bana tutarken yüz ifadesinden hoşlanmamıştım.

Başımı iki yana sallayıp, "Sen sigara içmesin ki," dedim.

"Eski alışkanlıklar kısa bir süreliğine geri döndü."

Sigarayı bir, iki kez bırakmıştım ve şimdi kıvılcım saçıp yanan kibrit, ucu tutuşan sigaradan oluşan o ihtişamlı ayin beni kendine doğru çekiyordu, bunu hissediyordum. Rich loş havaya doğru derin bir nefes verdi.

"Kelly Malone her gün beni arıyor, ben de ona henüz hiçbir şey bulamadığımızı söylüyorum. Ona Meacham'lardan söz etmek zorundayım."

Onu anlayışla karşıladığımı ifade edercesine mırıldandım.

"Bana geceleri uyuyamadığını, anne ve babasının nasıl öldüğünü düşünüp durduğunu söylüyor. Sürekli ağlıyor."

Rich sigara dumanı yüzünden öksürdü ve bana daha fazla konuşamayacağını anlatmak için eliyle işaret yaptı. Onun kendisini nasıl çaresiz hissettiğini anlayabiliyordum. Malone'ların ölümü, bir seri katilin işi gibi görünmeye başlamıştı ve elimizde en ufak bir ipucu bile yoktu.

"Katil sonunda eline yüzüne bulaştıracak Richie, hep böyle yaparlar. Ayrıca bu işte yalnız değiliz. Claire, Hanni..."

"Hanni'den hoşlanıyor musun?"

"Tabii. Sen hoşlanmıyor musun?"

Conklin omuzlarını silkti. "Neden aynı anda hem bu kadar çok hem de bu kadar az şey bilir bu adam?"

"O da bizim yaptığımızı yapıyor. Çamurun içinde ağır ağır ilerlemeye, anlamsız şeylerden anlam çıkarmaya çalışıyor."

"Güzel bir tanımlama. Çamurda debeleniyoruz. Evet, biz çamurda debelenirken katil gülüyor, ama varsın olsun, ben akıllı adamım. Latince tatsız sözleri İngilizce'ye tercüme edebiliyorum! Bu da *bir şeydir*, değil mi?"

Rich'in bu tatsız ruh halinden kurtulmasına yardım etmek için onunla birlikte gülüyordum ki siyah bir sedan arabanın park yeri bulmak için sokakta yavaşça ilerlemekte olduğunu gördüm. Bu Joe'ydu.

"Hey bak, Joe geliyor. Dur da tanıştırayım sizi," dedim. "Hakkında çok şey duyuyor."

Rich ayağa kalkıp sigarayı yerde topuğuyla ezerken, "I-ıh, bu akşam olmaz Linds," dedi. "Belki başka bir zaman. Sabah görüşürüz."

Joe'nun arabası durdu.

Richie'nin arabası hareketlendi.

Sonra, boşalan yere Joe'nun arabası girdi.

48

"Bu şeyi daha önce hiç kullandın mı?" Joe bana fırını soruyordu.

"Tabii."

"Öyle mi? Peki bu nedir?"

Fırının içinden kullanıcı kılavuzunu ve köpük ambalajını çıkardı.

"İyi de ben fırının yalnızca *üst* kısmını kullandım," dedim.

Joe başını iki yana sallayıp güldü ve şarabı açıp açmayacağı, salatayı yapıp yapamayacağını sordu. Muhtemelen bunun altından kalkabileceğimi söyledim. Şarabın mantarını açtım, Joe'nun bana verdiği geniş cam kabın içine marul ve domates doğradım. Zeytinyağı ve baharat almak için yanından uzanırken, hafifçe sevimli poposuna vurdum. Sonra tezgâhın yanındaki tabureye yerleşip ayakkabılarımı ayağımdan attım.

Arka planda Phil Collins'in CD'si çalarken şarabı yudumluyor, Joe'nun üç müşterisine sunduğu yeni, afet öncesi hazırlık konusundaki yapacağı danışmanlık ve valiyle yaklaşımda olan toplantısı hakkında anlattıklarını dinliyordum. Joe mutluydu. Ben de onun modern, büyük, hoş apartman dairesini kullanmasından ve burada kendisine yeni bir yuva kurmuş olmasından dolayı keyifliydim.

İtiraf etmeliyim ki, benim dairem de oldukça hoş bir yerdi. Karmaşık ama sevimli, sıcak odalarım, eski ve hoş Viktorya tarzı bir köy evinin üçüncü katındaydı. Oturma odasının önünde körfez ve üstünde batan güneş manzarasının hakim olduğu bir teras

vardı. Manzara artık benim olmaktan çıkmış, *bizim* manzaramız olmaya başlamıştı.

Joe'nun şarap kadehine tokuşturup, onun birkaç tatlı su balığını yengeç etiyle doldurmasını ve tepsiyi fırına sürmesini izledim. Sonra ellerini yıkadı ve yakışıklı sevgilim bütün ilgisini bana yöneltti.

"Balık yaklaşık kırk beş dakika sonra hazır olur. Dışarı çıkıp günün son ışığını yakalamak ister misin?"

"Doğrusu, hayır," dedim.

Kadehimi masaya bıraktım, bacaklarımı Joe'nun beline dolayarak onu kendime doğru çektim. Benim fikrimin daha çok kabul gördüğünü mavi gözlerinde beliren parlaklıktan anlayınca gülümsedim. O da beni kendine çekerek tabureden indirdi ve ellerini pompoma koyarak beni kaldırdı. Koridor boyunca beni taşıırken abartılı bir inlemeyle, "Amma da ağırlaşmışsın sarışın hanım," dedi.

Güldüm, kulak memesini ısırarak, "Gençken bu sana ağır gelmiyordu ama," dedim.

"Dediğim gibi, tüy kadar hafifsin."

Beni yavaşça yatağa bıraktı, sürünerek yanıma geldi, yüzümü iri ellerinin arasına alarak inlememe neden olacak şekilde beni öptü. Kollarımı boynuna dolarken, Joe neredeyse olanaksızla gerçeğe geçirip aynı anda gömleğini çıkardı, beni öptü, pantolonumu sıyırdı ve Martha'yı özel anlarımızın dışında tutmak için bir şekilde kapıyı tekmeleyip kapatmayı başardı.

Gülerek, "İnanılmaz bir adamsın," dedim.

"Henüz bir şey görmedin bebek," diye inledi, âşığı.

Kısa bir süre içinde ikimiz de çıplak kalmıştık, cildimiz sıcak ve kaygan, kollarımız ve bacaklarımız vücutlarımıza dolanmış haldeydi. Ama birbirimize kenetlenmiş halde zevkten kendimden geçme noktasına yaklaşırken, aklımda bir başka adamın görüntüsü uçuşmaya başladı.

O görüntüyü yok etmek için çok çaba sarf ettim, çünkü onu orada istemiyordum.

O *adam* *Richie*'ydi.

Üçüncü Bölüm

EV YEMEĞİ

Jason Twilly 2C'deki mahkeme salonunun ön sırasında, yaramaz Junie Moon'un hemen arkasında oturmuş Connor Hume Champion, Yuki Castellano'nun yumuşak sorularına karşılık verirken not tutuyordu. Twilly, oğlunun kaybolmasından beri Champion'ın çok yaşlandığını düşündü. Michael'ın ölümü onu tam anlamıyla çökertmişti, adam kamburu çıkmış haliyle oldukça bitkin görünüyordu.

Vali ve Yuki'ye bakarken, Twilly düşüncelerinde bir değişiklik olduğunu hissetti ve aklında yeni kitabının iskeleti belirdi. Yuki, Michael Champion'ın savunucusuydu. Yuki mazlum, güçsüzdü, kazanma şansı azdı; cesur, atılgan, kurnaz, aynı zamanda da alımlıydı. Tıpkı şimdi olduğu gibi. Yuki eski valinin ününü ve yaşadığı trajediyi, jüriyi etkilemek ve sanığın savunmasını bloke etmek için kullanıyordu.

Twilly kitabına Yuki'nin açılış konuşmasıyla başlayacak, valinin anlattığı gibi delikanlının hayatındaki dokunaklı anları kullanarak zamanda geriye, sonra mahkemeye ve tanıklara gidecekti. Davis'in anaç savunma tarzına odaklanacak, kırılğan Junie Moon'un üzerinde biraz duracak, sonra da kitabı Yuki'nin kapanış konuşmasıyla bitirecekti. Ardından jürinin kararı, suçsuzluğun kanıtlanması ve mutlu son!

Twilly dikkatini valiye yöneltti.

Champion, "Mike kalbinde kalıtsal bir hastalıkla doğdu," dedi

mahkemeye. "Tıbben müdahale edilebilirdi ama her an ölebilirdi de tabii."

Yuki hafif bir sesle, "Michael ne kadar yaşayacağını umuyordu?" diye sordu.

"Mikey yaşamak istiyordu. 'Ben yaşamak istiyorum baba. Geleceğe dair planlarım var,' derdi. Dikkatli davranmak zorunda olduğunu biliyordu. Ne kadar uzun yaşarsa, şansının..."

Campion, boğazına bir şeyler düğümlenmişçesine, konuşmaya devam edemedi ve gözleri sulandı.

"Bay Campion, Michael size planlarından söz etmiş miydi?"

Campion, "Oh, evet," dedi. Şimdi gülümsüyordu. "Yaklaşmakta olan bilgisayar satranç turnuvası için çalışıyordu. Ve ölümcül bir hastalığa sahip bir insan olarak yaşamak hakkında bir kitap yazmaya başlamıştı... Böylece benzer durumdaki insanlar için bir umut ışığı yakacaktı... Bir gün evlenmek istiyordu..."

Campion başını iki yana sallayarak jüriye baktı ve doğrudan onlara hitap etmeye başladı.

"Oğlum mükemmel bir çocuktı," dedi. "Herkes onun fotoğraflarını görmüş, röportajlarını okumuştur. Gülümsemesinin karanlığı aydınlattığını, ne denli cesur olduğunu herkes bilir ama kalben ne kadar iyi, ne kadar sevecen olduğunu herkes bilmez."

Twilly, Diana Davis'in yüzünün gerildiğini fark etti ama Campion'ın oğlunun kaybindan dolayı hissettiği acıyı dolambaçlı yollardan anlattığı ifadesine itiraz etme cüretini göstermedi. Campion arkasını dönerek doğrudan sanığa baktı ve ona üzgün ama kaba olmayan bir tavırla hitap etti.

Connor Campion, Junie Moon'a, "Keşke Michael öldüğünde orada olabilseydim," dedi. "Keşke onu kollarıma alıp rahatlatabilseydim. Keşke *senin* yanında olacağına, *benim* yanımda olsaydı."

50

"Savcılık, Bay Travis Cook'u çağırıyor," dedi Yuki.

Bütün başlar mahkemenin arka tarafındaki çifte kapıya döndü ve göğüs cebinde sorguç tasviri olan, gri, hazırlık sınıfı ceketi giymiş on sekiz yaşlarında bir genç koridorda yürüyüp kapıya geldi.

Cook'un çalı gibi gür saçları taranmış olmaktan çok, yassılaştırılmış gibi görünüyordu, ayakkabılarının da cilaya ihtiyacı vardı. Gerçeği, yalnızca gerçeği söyleyeceğine dair yemin ederken huzursuz görünüyordu. Sonra tanık sandalyesindeki yerini aldı.

Yuki tanığa günaydın dedikten sonra, "Michael Champion'ı nerden tanırdınız?" diye sordu.

"Beraber Newkirk Hazırlık Okulu'na gitmiştik."

"Peki Michael'la ne zaman tanıştınız?"

"Onu okulun ilk yılından beri tanıyordum ama ertesi yıl daha iyi arkadaş olduk."

"Sizce, aranızdaki arkadaşlığın gelişmesinde etken olan şey nedir?"

Travis Cook, "Eee, Michael'ın çok arkadaşı yoktu aslında," derken Yuki'yle kısa bir süreliğine göz göze geldi, sonra bakışlarını indirip yine ellerine bakmaya başladı. "İnsanlar onu severdi ama kalp rahatsızlığı yüzünden spor yapamadığı, bir yerlere gidip takılamadığı için onunla pek yakınlaşmazlardı."

"Ama Michael'la arkadaş olmak konusunda sizin benzer sorunlarınız olmadı?"

"Benim ciddi bir astım sorunun var."

"Peki bu durum arkadaşlığınızı nasıl etkiledi?"

Travis Cook, "Onun durumu daha kötüydü ama ben aramızda bir benzerlik kurmuştum. Böylesine sorunlar bir kılıç gibi başımızın üzerinde sallanırken yaşamının ne denli zor bir şey olduğunu konuşurduk aramızda."

"Michael'a sanık Bayan Moon'dan hiç söz ettiniz mi?"

"Evet."

"Travis, bunun biraz rahatsızlık vereceğinin farkındayım ama gerçeği söyleyeceğine yemin etmiştin."

"Biliyorum."

"Güzel. Peki Michael'a Bayan Moon hakkında neler anlattın?"

Travis, "Onunla birlikte olduğumu," diye mırıldandı.

Yuki, "Jürinin seni duyabilmesi için biraz yüksek sesle konuş lütfen," dedi.

Delikanlı konuşmaya başladı yine. "Michael'a onunla birlikte olduğumu söyledim. Arkadaşlarımızın çoğu onunla birlikte olmuştu. O iyi bir kızdı... Yani bir şeye göre... Neyse. Yani kaba falan davranmazdı, bu yüzden," Travis omuzlarını silkti, "Bu yüzden alıştırmak için uygun bir insandı."

Yuki, "Alıştırmak mı? diye sorarken yüzünü tanıktan jüriye çevirdi. "Ne demek istediğini tam olarak anlamadım."

"İlk kez yapmak için. Kızın, senin hakkında ne düşüneceğini falan dert etmezsin. Yani rahat olursun, iyi zaman geçirirsin, ona parasını verirsin ve çeker gidersin."

"Anlıyorum. Peki ona Bayan Moon'dan söz ettiğinde, Michael Campion ne dedi?"

"Bakir olarak ölmek istemediğini söyledi."

"Travis, kaybolmasından bir gün önce Michael'ı gördün mü?"

"Öğlen yemekhanede kuyrukta görmüştüm."

"Peki nasıl göründü gözüne?"

"Mutlu. Bana akşam Junie'yle randevusu olduğunu söyledi."

Yuki, "Teşekkür ederim Travis. Tanık sizin," dedi, L. Diana Davis'e.

Davis iki sıra beyaz, iri düğmeli mavi kruvaze bir elbise giymiş, inci bir kolye takmıştı. Gümüş rengi saçları kıvrıcık, neredeyse pürüzsüz görünüyordu.

Ayağa kalktı ve savunma masasından konuşarak, "Size tek bir sorum olacak Bay Cook," dedi.

Delikanlı ciddi bir tavırla avukata baktı.

"Michael Champion'ı Junie Moon'un evine girerken gördünüz mü?"

"Hayır efendim."

Davis, "Başka sorum yok Sayın Yargıç," diyerek yerine oturdu.

Tanya Brown, Yuki'nin başını ağrıtırken çok eğlenmişti.

Bayan Brown mübâşire gülümsedi, gerçeği söyleyeceğine dair yemin ederken saçlarını arkaya savurdu ve turuncu tulumunu, sanki bir Versace tasarımıymışçasına özenle düzeltti. Kadın uyuşturucu satıcılığından, fahişelikten veya her iki suçu birden işlemiş olmaktan dolayı 'sisteme dahil edilmiş' ve hepsi Junie Moon'la şehir hapishanesinde tanışmış, Yuki'nin üç hapishane tanışından sonuncusuydu. Hapishane gammazlarının ifadelerinin genelde kuşkuyla karşılanması, hatta bir faydası olmamasına rağmen, Yuki göreceli olarak birbirine çok benzeyen bu üç kadının ifadelerinin birlikte, Junie Moon'un itirafını kanıtlayacağını umuyordu.

Yuki, "Savcılık ifade vermeniz karşılığında size bir ayrıcalık tanımak vaadinde bulundu mu?" diye sordu, Tanya Brown'a.

"Hayır efendim."

"Size başka bir yere nakledeceğimiz, izin vereceğimiz veya daha iyi koşullar sunup, ayrıcalıklar tanıyacağımız gibi vaatlerde bulunduk mu?"

"Hayır efendim, bana ifadem karşılığında hiçbir şey vermeyeceğinizi söylediniz." Tanya Brown poposunu tanık sandalyesinde kıpır kıpır oynattı, bardağına su doldurup jüriye gülümsedi, sonra yerine yerleşti.

"Peki, Bayan Brown," dedi Yuki. "Sanığı tanıyor musunuz?"

"Onu *tanıdığımı* söyleyemem ama kadınlar hapishanesinde bir gece boyunca aynı hücreyi paylaştık."

"Bayan Moon size neden tutuklandığını söyledi mi?"

"Evet, bunu herkes söyler."

"Peki, Bayan Moon size ne söyledi?"

"Çalışan bir kız olduğunu ve Michael Campion'la bir akşam çıktığını."

"Peki, bu sözleri neden aklınızda kaldı?"

"Dalga mı geçiyorsun? Adeta çarpıldım. Altın çocukla yaramazlık mı yaptın, peki nasıldı gibi şeyler sordum. O da yavaş yavaş her şeyi anlatıp bana oğlanın şey yaparlarken öldüğünü söyledi."

"Bayan Moon size böyle mi söyledi?"

"Evet. Bana oğlanın kalbinden rahatsız olduğunu söyledi. Bir keresinde benim de başıma gelmişti ama benimki altın çocuk falan değil, leş gibi kokan yaşlı bir adamdı ve Caddy'sinin ön koltuğunda ölmüştü. Ben de arabanın kapısını açmış, ah, pardon..."

"Bayan Brown; Bayan Moon, Bay Campion kalp krizi geçirdiğinde ne yaptığını size anlattı mı?"

"Ağlayıp zırlamaya başlamış," dedi Tanya Brown. "Bana erkek arkadaşıyla birlikte oğlanın cesedinden kurtulduklarını söyledi."

"Başka bir şey söyledi mi?"

"Michael'in hayatında gördüğü en tatlı çocuk olduğunu, hayatının en mutlu gecesinde ölmesinin onun açısından ne kadar kötü olduğunu söyledi."

Yuki tanığa teşekkür etti; L. Diana Davis'e dönerken, kadının gözlerini yuvarlamadığına emin oldu.

Davis, Tanya Brown'a, Yuki'nin daha önceki iki hapishane tanığına sorduğu sorunun aynısını sordu.

"Bayan Moon sözde kurbanla birlikte olduğuna dair size bir kanıt sundu mu? Örneğin, size kurbanın bir vücut lekesi gibi ayırt

edici bir özelliğinden söz etti mi, size ondan kalan bir şey gösterd mi? Bir yüzük, bir not, bir saç lülesi?"

"Ha? Hayır, yani, göstermedi efendim."

Davis tanığa bir an evvel yol vermek istercesine, "Başka sorum yok," dedi, yine.

Twilly, Yuki'yi bürosundan arayıp, onu McAllister'da yeni açılmış gözde bir restoran olan Aubergine'de akşam yemeğine davet etti. Yuki, "Yapmam gereken çok iş var," diye inledi. Sonra yumuşadı. "Erken bir akşam yemeği olur mu? Bu çok iyi."

Saat altıda restoran kalabalıklaşmaya başlamıştı bile ama Twilly ile birlikte rahatça konuşabilecekleri, bardan uzakta küçük bir masaya yerleştiler. Twilly'nin dizi zaman zaman Yuki'nin dizlerine çarparsa da Yuki bunu umursamıyordu.

Yuki tabağındaki minik körfez midyelerini çatalıyla sağa sola oynatırken, "Davis'in uzaktan kumandalı bombadan farkı yok," dedi. "Her kontrol noktasında insanın yüzüne patlıyor adeta."

"Yöntemi artık eskimeye başladı. Meraklanma," dedi Twilly. "Muhtemelen geceleri uyanıp *seni* nasıl alt edeceği konusunda endişeleniyordur. "

Yuki yemek arkadaşına gülümseyip, "Benden yeterince konuştuk," dedi. Ve kendisine ilk gerçek suç romanından söz etmesini istedi.

"Etmek zorunda mıyım? İki yüz tane falan sattı."

"Yok canım!"

"Gerçekten. Sayıyı biliyorum, çünkü hepsini ben satın almıştım."

Yuki başını arkaya atarak güldü. Sonunda gevşemiş, Twilly'nin

tüm dikkatini üstüne toplamış olmaktan dolayı mutlu hissetmişti kendini.

Twilly, "Kitabı takma isimle yayımlamıştım," dedi. "Bu yüzden Google'da ismimi yazıp araştırma yaparsan, o bomba listede karşına çıkmayacaktır."

"Eh, ama şimdi öğrenmiş oldum," dedi Yuki. "Peki, kitap ne hakkındaydı?"

Twilly dramatik bir tavırla içini çekti ama Yuki, adamın anlatmaya bayıldığı hikâyesine başlamadan önce, motorlarını nasıl yağladığını görebiliyordu.

Twilly, "Nashville'li bir folk şarkıcısı ve bestecisi hakkındaydı," dedi. "Joey Flynn. İsmi daha önce duymuş muydun?"

"Hayır."

"Neyse, yaklaşık on yıl önce Joey Flynn birkaç şarkı yazmış ve müzik listelerinde yukarı tırmanmıştı. 'Hot Damn' şarkısını bilir misin? Veya 'Blue Northern'? Hayır mı? Neyse, dediğim gibi önemli değil.

"Joey, liseden sevgilisi olan, Luke Flynn isminde bir marangozla evliydi ve karıkoca yirmi beş yaşına gelmeden dört çocuk sahibi olmuşlardı. Bir gün, bir hayranı Joey'ye şarkı söylediği salonda yüz tane gül hediye edince Joey'nin kalbi kıpır kıpır olur verdi."

"Yüz tane gül," dedi Yuki, durumu hayalinde canlandırmaya çalışırken.

Twilly gülümseyerek, "Joey bu adamla üç hafta gönül eğlendirdi, sonra Luke durumu öğrenip karısıyla yüzleşti," dedi.

"Nasıl yüzleşti peki?"

"Sevgililerin kaldıkları otel odasının kapısını çalarak."

"Vay canına," dedi Yuki.

"Böylece Joey'nin gönül macerası sona ermiş oldu, Luke da karısını asla affetmedi. Bu olayın üstünden bir süre geçtikten sonra Joey, Luke'un kendisini öldürmeyi planladığını düşünmeye başladı."

"Gerçekten mi ? Nasıl?"

"Neden böyle düşünmeye başladığını mı, yoksa kendisini nasıl öldürmeyi planladığını mı soruyorsun?"

Yuki yine gülerek, "İkisini de... Ben biraz çikolatalı pasta yemek istiyorum," dedi.

Twilly, "Bugün valiyi sorgulama tarzınla pastayı çoktan hak ettin," dedi. Bu sırada Yuki'nin mavi, ipek bluzunun koluna dokundu, garsona işaret etmeden önce elini uzunca bir süre orada tuttu. Pasta siparişini verdikten sonra hikâyesini anlatmaya devam etti.

"Joey, hayranı olan o adamla yaşadığı maceranın üstünden beş yıl geçtikten sonra, bir gün Luke'un bilgisayarında kayıtlı bir dosyayı açıyor ve kocasının, insan zehirleme yöntemi üstüne bir araştırma yaptığını görüyor."

"Ah, Tanrım..."

"Joey en iyi arkadaşına bir mektup yazıp başına bir şey gelmesi halinde, polisin kocasını sorgulaması gerektiğini belirtiyor. On gün sonra," diye devam etti Twilly, "Joey ölüyor. Yapılan testte kanında potasyum siyanür izine rastlanıyor ve Joey'nin en yakın arkadaşı, aldığı mektubu polise teslim ediyor. Luke Flynn de cinayet suçuyla tutuklanıyor."

"Bu hikâye bana, O.J. Simpson'ın kendisine bir zarar vermesi durumunda, Nicole Simpson'ın, kız kardeşinin dolabına vücudunda oluşan morlukları gösteren Polaroid fotoğrafları bırakmasını hatırlatıyor."

"Aynen öyle! Ben de bir kitap yazmak üzere teklif hazırlıyorum, yayıncıyla altı haneli bir anlaşma yapıp yüklü bir avans alıyorum ve mahkemeye çıkarılmayı beklerken, hapishanede zaman öldürmekte olan Luke Flynn'le vakit geçirmeye başlıyorum. Sana bir şey söyleyeyim mi? Nashville'deki hapishanenin yakınlarında *buradaki gibi* yemekler bulmak pek mümkün değildi."

Yuki pastanın üçte ikisini masanın karşısına doğru iterek, "Kalanı sen yesene," dedi.

Twilly, "Doyduğuna emin misin? Peki öyleyse," dedi, pastayı kabul ederek.

"Peki sonra ne oldu?" diye sordu.

Garson hesabı masaya bırakınca Twilly platin kartını hesap pusulasının üstüne koyarak, "Seni arabana kadar bırakayım. Yol-
da anlatırım," dedi.

"Neden arabanla beni takip etmiyorsun," dedi Yuki. "Sana en azından bir kahve yaparım."

Twilly gülümsedi.

Jason Twilly, Yuki'nin oturma odasındaki kanepenin üstüne oturmuştu, iki metre uzağında bir koltukta oturmakta olan Yuki'yle arasındaki sehpanın üstünde, bir fincan İrlanda kahvesi duruyordu.

Yuki, Twilly'nin *fazlasıyla* yakışıklı olduğunu düşünüyordu. O kadar uzun bir süredir seks yapmamıştı ki, nasıl yapıldığını hatırlayıp hatırlamayacağından bile emin değildi. Şimdi karşısında, izin vermesi durumunda kalbini kıracağı şüphe götürmez ünlü, süper bir yıldız duruyordu. Oysa onun değil "kalp acısına, eğlenmeye bile zamanı yoktu. O sabah erken saatlerde Parisi ve Bölge Savcısı'yla bir konferans görüşmesi yapmıştı, yüzyılın davasında bir sonraki duruşma için kendini hazırlamalı ve yatağa gitmeliydi. Tabii, uyumak için...

Twilly heyecanla hikâyesinin finalini anlatıyordu. "Bölge Savcısı'nın elinde, Joey Flynn'in en yakın arkadaşına verdiği mektup vardı ve üstüne üstlük, sonradan da Joey'nin berberine, Luke'un kendisini öldüreceğinden korktuğunu söylediği ortaya çıkmıştı."

"Heyecandan öleceğim," dedi Yuki. "Sonunu bir an önce anlatsan iyi olacak Jason, çünkü on dakika içinde ben yatağa gitmek, sen de evden ayrılmak zorundasın."

"Öyleyse on dakikalığına yanıma gel, otur," dedi Twilly.

Yuki kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi hissediyordu. Hissettiği bir başka şey daha vardı: Vefat etmiş annesinin varlığı her

yerdeydi. Mobilyalarda, duvardaki tablolarıda... Ve Yuki eğer yaşasaydı, annesinin, misafirine iyi geceler dileyip ona yolu göstermesini isteyeceğini çok iyi biliyordu.

Yuki ayağa kalktı ve gidip Jason Twilly'nin yanına oturdu.

Twilly kolunu Yuki'ye doladı ve öne doğru eğilip onu öptü. Yuki de ona karşılık vererek parmaklarını Jason'ın saçlarına gömdü ve tüm vücuduna yayılan şehvetin sıcak dalgasıyla sarsıldı. Bu inanılmaz bir şeydi! Ama ikinci öpüşmenin bir yerlerinde, Jason'ın elini göğsüne koyduğu anda Yuki kendini geri çekti. Nefes nefese kalmıştı ve şaşkınlık içindeydi, yaşadığı akıl karışıklığı, durumun su götürmezliği içinde kaybolup gitmişti.

Yuki buna hazır değildi. Çok erkendi.

Yuki, Twilly'ye göz göze gelmekten kaçınarak başını indirirken, Twilly uzanıp Yuki'nin bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

Sonra hiçbir şey olmamış gibi, "Yargıç, Joey'nin en yakın arkadaşına yazdığı mektuba söylenti muamelesi yaptı, çünkü sanığın, yani bu durumda Luke Flynn'in, kendisini suçlayan kişiyle yüzleşmek gibi bir hakkı vardı," diye devam etti Twilly.

"Ki söz konusu kişi de maalesef ölmüştü," dedi Yuki.

"Doğru. Ama yargıç, Joey'nin berberinin ifadesinin geçerliliğine *izin verdi*. Bunun üzerine Luke'un avukatı kavga çıkardı ve berberin ifadesinin de bir söylenti olduğunu iddia etti. Ancak delil yürürlüğe sokuldu ve Luke mahkûm oldu."

"Çok ilginç bir hikâyeymiş."

Jason, "Hem de nasıl," dedi. "Luke'un avukatı davayı Tennessee Eyaleti Anayasa Mahkemesi'ne götürdü ve sekiz ay sonra mahkûmiyet kararı bozuldu. Luke Flynn şu anda yeni karısı ve çocuklarıyla birlikte Louisville'de yaşıyor ve hayatını mutfak dolabı yaparak kazanıyor. Sanki Joey Flynn olayı hiç olmamış gibi..."

"Dur da tahmin edeyim: Hikâye sonradan fos çıktı ve sen ya kitabı yazacak ya da aldığın avansı iade edecektin," dedi Yuki. Nefes alış verişini yeniden normale dönmüştü.

"Aynen öyle. Ben de Joey'nin şarkısına ithafen *Blue Northern*

adında bir kitap yazdım ve kitap, deyim yerindeyse elimde patladı. Ama *Malvo* çok iyi sattı, *Parmaklarındaki Yüzükler* de öyle... Ve *bu* kitap, Michael Campion'ın şok edici hayat hikâyesi ve ölümü kitabı... Ah, Tanrım, Yuki..."

Jason, Yuki'yi kendine doğru çekerek tekrar öptü. Yuki karşı koyarken, "Hayır yapamam," dedi. Yuki havaya sıçrayıp onu itene ve aralarına biraz önce olduğu gibi sehpayı koyana dek, Jason onu sıkıca tutmuştu.

Twilly'nin yüzü asıldı. Öfkelenmişti ve Yuki bunun nedenini anlıyordu: Jason, Yuki'nin libidosunu okumuş ama onu ne denli ürküttüğünü anlayamamıştı.

Yuki, "Üzgünüm," dedi. "Ben sadece..."

"Üzgünüm ayaklarına yatma," dedi Twilly, sözünü keserek. Yüzünde zoraki gülümsemesiyle ayağa kalktı, Yuki'yi odanın ortasına kadar takip etti, sonra Yuki kendini geri çekerken ona uzanmaya çalıştı.

Üzgünüm ayaklarına yatma mı? Bu adamın nesi vardı?

Yuki kapıya uzanan, açık yeşil halının üstüne yürüyerek kapıyı açtı ve, "İyi geceler Jason," dedi.

Ancak Jason Twilly yerinden kıpırdamadı.

"Neyin var senin?" diye bağırdı, sonra. "Benimle *cilveleşiyorsun*, *evine* davet ediyorsun, şimdi de... Dinle beni," dedi, Yuki'nin üzerine yürüyerek. Baş ve işaret parmaklarıyla Yuki'nin çenesini sıkıca tutarak onu yüz yüze gelmeye zorladı.

Yuki adamın elinden kurtulup, "Sana *hayır* dedim!" dedi. "Şimdi *defol* buradan, yoksa *polis* çağıracağım."

Jason soğuk bir ifadeyle gülümserken, "Kaçık *orospu*" dedi. Ellerini Yuki'den çekmişti.

Twilly evinden çıkarken Yuki'nin kalbi deli gibi atıyordu. Adamın arkasından kapıyı hızla çarparak kapattı, kilidi sürgüledi ve koridorun sonundaki asansör kapısının açılıp kapanma sesini duyuncaya dek kapıya yaslandı. Sonra pencereye giderek Twilly'nin azametle yürüyüp arabasına binmesini izledi.

Jason'ın siyah Mercedes'i Jones Caddesi'ne doğru hızla atılırken, lastiklerinden acı, tiz bir ses geldi.

Cindy apartmanında gerçek bir psikopat katilin tutuklanması'nın ardından, kendine bir köpek almayı düşünmüştü. San Francisco'da pitbul beslemek yasaktı ve Cindy ne saldırgan ne de kucağında gezdireceği bir köpek istiyordu. Korunma amacıyla başlattığı köpek arayışı, nihayet Altıncı Cadde'nin köşesindeki hayvan mağazasında son bulmuştu.

Mağazanın sahibi Seth, "Sen *bunu* al. İsmi Horndog," demişti.

Horndog sarı beyaz renklerde, ibikli, Molük Adası'na özgü bir kuştı, Robert Blake'in *Baretta* isimli televizyon dizisinde görünen kuşun bir akrabasıydı. Ancak Horndog film yıldızı filan değildi. Kafesinde somurtuyor, göğsündeki tüyleri yoluyor, mağazanın kapısı açıldığı zamanlarda başını kaldırıp ayaklıyordu.

Seth, "Depresyonda," demişti. "Bir yuvaya ihtiyacı var. Evine biri girdiği anda, Horndog seni haberdar eder."

Böylece Horndog, Peaches adını alarak Cindy ile birlikte yaşamaya başlamış ve depresyondan çıkmıştı. Kuş belirgin bir biçimde mutluydu, şimdi Cindy'nin omzuna konmuş, ahşap bir kalemi kemiriyor ve kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Bu mırıldanmanın ne anlama geldiğini çözebilmek, Cindy'nin bir, iki haftasını almıştı. Peaches sürekli, "Şıllığı gebert, şıllığı gebert," deyip, duruyordu.

"Güzel kuş, güzel kuş," diye karşılık veriyordu Cindy, telaşla.

Bunu yeterince tekrarladığı sürece, kuşunu programlayacağına inanıyordu.

Bu akşam Peaches ve Cindy, Cindy'nin büro olarak da kullanıldığı evinde, bilgisayarın başındaydı. Cindy arama motoruna bir dizi kelime yazdı: "Ev yangınları kaza kurbanları," "Bay Area'da ev yangınları kaza kurbanları," "Sebebi bilinmeyen ev yangınları." Ama ne zaman bilgisayarın 'enter' tuşuna bassa, ekrana çok fazla bilgi yağıyordu.

Cindy kuşun çenesinin altını kaşıyıp, çayını ısıtıcıdan aldığı sıcak suyla tazeledi ve masasının başına döndü. Ekranın sağ alt tarafındaki saat 10.32'yi gösteriyordu ve hâlâ bir yere varamamıştı. Sözcükleri değiştirip yeni bir arama yapmak için, "Zengin insanların evlerinde çıkan yangınlar," yazdı.

Ekranı düzinelerce link belirlediğinde, "Bu inanılmaz bir şey Peaches," dedi. "Ne kadar çok bilgi var!"

Neredeyse tüm linkler aynı yangını, San Francisco'nun dışındaki bir evde dört yıl önce çıkan yangını işaret ediyordu. Cindy başlıkları tararken, kendisi suç masasına tayıp edilmeden önce ölen Emil ve Rosanne Christiansen adlı kurbanların hikâyelerini hatırladı.

Emil Christiansen, daha sonraları bir bilgisayar firmasının satın alınan, büro makineleri satmakta olan bir şirketin yönetim kurulu başkanıydı. Christiansen'ler çok kısa bir sürede multi milyoner olmuşlar, şehirden sahile taşınmışlardı. Başlıklara göre, itfaiye yetişmeden evleri yanıp kül olmuş ve Christiansen'ler ölmüştü.

Yangın, olay mahallinde itfaiyeciler tarafından kazara çıkan bir yangın olarak değerlendirilmiş, ama çiftin oğlunun evden geriye kalan şeyler arasında yaptığı bir araştırma, babasının bozuk para koleksiyonun ve annesinin iri zümrüt yüzüğü ile, tek başına elli bin dolar eden safir, elmas bileziğinin kaybolduğunu ortaya çıkarmıştı.

Son başlığın alt kısmında, muhabire bilgi veren kundakçılık

müfettişinin, "Bir şamdan devrilmiş, kâğıtlar alev almış, sonra perdeler ve ardından ev tutuşmuş. Yangını hızlandıracak bir şeyin izine rastlamadım, bu nedenle şu anda yangının kazara mı çıktığını, yoksa bilerek mi çıkarıldığını söyleyemem," şeklinde sözlerine yer verilmişti.

Cindy ekrana bir şeyler yazdı, bir yazının üstüne tıkladı ve Christiansen'ler hakkında tıp görevlisinin verdiği raporu buldu. Doktor, ölüm sebebi olarak duman solumayı gösterirken, ölüm şekli için, 'itfaiye memurunun raporuna dayanılarak, belirsiz,' şeklinde bir ifade kullanmıştı.

"Hey, Peaches, kayıp mücevherlere ne oldu peki?"

"Şıllığı gebert, şıllığı gebert."

Cindy'nin akli sorularla çalkalanıyordu. Christiansen'ler soyulmuştu, öyleyse kundakçılık müfettişi neden yangının kasten çıkarılıp çıkarılmadığını bilmediğini söylemişti? Ve bir soru daha: Christiansen'lerin yangınını araştıran müfettişin, aynı zamanda Malone ve Meacham'ların yangınlarını da araştırmış olması bir tesadüf müydü?

Cindy müfettişin ismini biliyordu, çünkü Lindsay kendisine adamdın söz etmişti. Adamın ismi Chuck Hanni'ydi.

Peaches'i kafesine geri götürüp üstünü örttü. Sonra birkaç yere telefon açtı. İlk aradığı kişi editörü oldu.

Sonra Lindsay'i aradı.

Kız oldukça şişmandı.

White Plaza'ya bakan Jamba Juice Bar'ın hemen dışında, kampusta bir piknik masasına oturmuş, kamıştan çilekli meyve suyunu yudumluyordu. Üstünde kamp giysisi vardı: Uzun bir arazi eteği ve uzun kollu, kırmızı bir eşofman üstü. Cildi pürüzlü, saçları mattı ve kız aslına bakılırsa, *kusursuzdu*.

Hawk ona doğru bakarak kaşlarını kaldırıncı, Pidge anladığını belirtircesine başını salladı. Piknik masasına doğru yürüyüp oturdular. Hawk kızın yanına otururken, Pidge karşısına geçmişti.

Hawk baş ve serçe parmaklarını kullanıp, telefon işareti yaptı.

Zil sesi taklidi yapıp, "Zırrrrr," dedi.

Pidge de baş ve serçe parmaklarıyla kendi telefonunu yaratıp, "Alo," diye cevap verdi.

"Pidge. Buradan toz olman gerek ahbap. Onu ilk ben gördüm."

"Ama ben ondan daha çok hoşlandım ahbap. Bu kadını ne kadar çok arzuladığımı sana *söylemişim*."

Kız başını kaldırıp baktı, yakınındaki bu konuşmalardan dolayı aklı karışmış gibiydi. Önce solunda oturmakta olan Hawk'a, sonra başını çevirip Pidge'e baktı. Ardından, bakışlarını MySpace'e girmekte olduğu blog'u için diz üstü bilgisayarına indirdi.

Hawk telefona konuşur gibi yaparken, "Galiba ikimizden de hoşlanmadı ahbap," dedi. "Onun snop olduğunu mu düşünüyorsun?"

Pidge, "İzin ver de onunla konuşayım," dedi. 'Ahizeyi' masanın üstüne koyup, kıza, "Selam. Ben Pidge. Bilgisayar Bilimleri son sınıf öğrencisiyim," derken, Gates Binası'nı işaret etti. "Arkadaşım sana çıkma teklif etmek istiyor ama ona, seni ilk kez o görmüş olsa da, benim senden daha çok hoşlandığımı söylüyorum."

"Ya, ya," dedi kız. "Benimle dalga geçmediğinize eminim. Birlik olmuş, benimle kafa yapıyorsunuz."

Hawk uzanıp, kızın koluna dokundu. "Ayy, bu gerçekten çok acıttı. Bizi yanlış anladın," dedi. "Seni kütüphanede görmüştüm, hatırladın mı? Kızlarla tek başıma tanışmakta pek başarılı değilimdir de."

"İşte bu doğru," dedi Pidge. "Hawk utangaçtır. Ben kankası olarak ona yardım ediyorum. Ama şimdi seni burada görünce düşündüm ki, bak bunu doğru söylüyorum, bence sen daha çok benim tipimsin."

Kız, "Nasıl bir tipmiş bu?" diye sordu. Dikkatini ikisine vermeye başlamıştı. Çevreden bisikletliler vızıldayarak geçiyordu. Subway'de pişen ekmeğin kokusu plazayı doldurmuş, güneş illiklerini ısıtmıştı. Harika bir gündü ve şimdi kendisini *daha da iyi* hissediyordu.

"Çok yaratıcısın, öyle değil mi? Senin yaratıcı olduğuna dair bir hissim var. İddiaya girerim ki yazarsındır."

"Ben insan biyologuyum."

"İnsan biyologu mu? Harika," dedi Hawk. "Aslında yazar olan benim. Senin adın ne?"

"Kara. Kara Lynch."

"Ben Hawk, Kara Lynch. Bu da arkadaşım Pidge."

Kara, "Ne yazıyorsun?" diye sordu Hawk'a.

Hawk, "Pidge ve ben bir roman üstünde çalışıyoruz birlikte," dedi. "Bundan sana bir tane daha ısmarlayabilir miyim?" diye sordu. "Çilekli meyve suyundan?"

Kara, "Olur. Teşekkürler Hawk," dedi, gülümseyerek.

Hawk masadan kalkınca, Pidge öne doğru eğilerek kıza, "Çok ciddiym Kara. O senin tipin değil. Çekici biri tabii ama ben bilgisayar dehasıyım. Sınıfımda bir numarayım. Sana gerçek adımlı söylemiş olsaydım, hemen tanırdın. Ama bak... Hawk geri geldiğinde seçim yapmak için hazır olmak zorundasın. Ya bir adım atıp Hawk'a çıkma teklif edeceksin ya da bana..."

"O veya ben, ikimizden biri olmak zorundayız, böylece aramızda kavga çıkmaz. Bunu istemeyiz; sonra hiç hoş olmaz, tam tersine zalimce olur."

Kara bakışlarını elinde meyve suyuyla masaya geri dönen Hawk'a çevirdi. Ona teşekkür ettikten sonra, "Hawk, düşünüyorumdum da belki bir ara seninle çıkabiliriz," dedi.

Hawk gülümsedi. "Vay canına Kara... Ben de senin, benden çok Pidge'in tipi olduğunu düşünmeye başlamıştım. Gates'te çok ünlü biridir. Onu reddettiysen kendini asla affetmezsin."

Kara şüpheli bir tavırla Pidge'e döndü. Pidge de onu çekici bir gülümsemeyle ödüllendirdi. "Haydi, adımını at Kara," dedi.

Kara, "I-ıh... Kışımı öp," dedi, yüzü kızararak. Sonra bakışlarını bilgisayarına yöneltti.

Pidge, "Bunu yapamam Kara. Seni ilk Hawk gördü," dedi ve güldü.

"Zırrrr," dedi Hawk.

"Alo?"

Hawk, Kara ve diğer piknik masalarından oturmakta olan öğrencilerin kendisini rahatça duyabilecekleri şekilde *yüksek* bir sesle, "Hiç işimiz yok da onun gibi kılıksız bir şışkoyla çıkacaktık sanki," dedi. İki arkadaş kasıklarını tutarak gülmeye başladılar, sonra oturdukları banktan yere düştüler.

İlk toparlanan Pidge oldu. Ayağa kalkıp Kara'nın saçlarını okşar gibi yaptı. "Mea culpa, Kara mia," dedi. "Bir dahaki sefere daha şanslı olursun umarım."

Kızın yanaklarından gözyaşları süzülürken, Pidge uzaklaşmadan önce eğilip selam verdi.

Conklin arabamızı, San Francisco'nun iki saat güneyinde küçük bir sahil kasabası olan Monterey'in üç şeritli, dar yoluna park etti. Sağında üç katlı ahşap kaplama bir ev vardı, evin bir kanadı sapasağlamken, ortası iskeletine kadar yanıp kül olmuş, çatısı mavi gökyüzüne sessiz bir çığlık atarcasına açılmıştı.

Conklin'le birlikte kaldırımda birikmiş, ahmakça sağa sola bakınmakta olan kalabalığı yardık, barikat şeridinin altından geçip uzun adımlarla ilerledik.

Kundakçılık müfettişi bizi evin ön kapısının dışında bekliyordu. Otuzlu yaşların başında, bir doksan boylarındaki adam cebindeki anahtarları ve bozuk parlari şingirdatıyordu. Kendisini Ramon Jimenez olarak tanıtarak bana arkasında cep telefon numarasının yazılı olduğu kartını uzattı. Jimenez eve girmemiz için, ön kapıya itfaiyenin koyduğu kilidi açtı. Kapı ardına kadar açıldığında burnumuza elma ve tarçın kokusu çarptı.

Jimenez, "Hava temizleyici sprej patlaması," dedi. "Oturma odasında canlı mahlukatlar bulundu."

Jimenez'i yangının harap ettiği yapının içlerine doğru takip ederken, polis ve itfaiyecilerin ne kadar sert olduklarını göstermek için, konuşurlarken mesleğe özgü bir argo kullandıklarını düşündüm. Aslında çoğu bu tür durumlarda dehşete düşerler, diğeri ise sadece zevk aldıkları için bu konuşma şeklini benimserlerdi. Jimenez hangi türe giryordu acaba?

Ona, "Ön kapı kilitli miydi?" diye sordum.

"Hayır, yangını komşulardan biri haber vermiş. Burada birçok insan güvenlik alarımını kurma zahmetine katlanmaz."

Kalıntılardan bata çıka açık alana girerken kırık cam parçaları ayakkabımın altında eziliyor, evin üst kısmından sular damlıyordu. Kurbanların ne tür bir hayat sürdüğünü anlayabilmek için etrafı inceliyor ama parçalan bir araya getirebilme ustalığımı, tahribatın büyüklüğü nedeniyle pek gösteremiyordum. Önce yangın, ardından su ve yapılan temizlik geriye olabilecek en kötü suç mahallini bırakmıştı.

Bir yerlerde parmak izi varsa bile silinmiş olmalıydı. Saç, iplik, kan, ayak izi, fatura, tutulan notlar, hepsini unutmak gerekiyordu. Bir bomba tetikleyicisi veya yangını hızlandırmış olabilecek bir şey bulunmadığı takdirde, araştırdığımız bu ve diğer yangınların aynı *kişi* tarafından çıkarılıp çıkarılmadığını anlamak mümkün olamayacaktı.

Elimizdeki en inandırıcı kanıt, bu yangın ile, Malone'lar ve Meacham'ların evindeki yangını çevreleyen koşulların benzerliği idi.

Jimenez, "Kurbanlar George ve Nancy Chu adında bir çift," dedi bize. "Kadın ortaokul öğretmeniymiş. Kocasısı ise bir tür finans uzmanı. Vergilerini düzenli ödeyen, kanunlara saygılı, iyi birer komşuymuşlar. Kötü adamlarla bir bağlantıları olduğuna dair hiçbir bilgi yok. Size dedektiflerin mahallede kapı kapı dolaşarak edindikleri izlenimlere dair tuttukları notları faksleyabilirim."

"Ya adli tıp raporu?" diye sordum.

Conklin hemen arkamda, suların içinde debeleniyordu. Arka duvara hâlâ sağlam biçimde tutunmakta olan, iskelet haline gelmiş basamaklardan tırmanmaya başladı.

"Adli tıp doktoru olay yerine çağrılmadı. Eee, şef yangını kaza olarak değerlendirdi. Nancy Chu'nun kız kardeşi cenaze evine haber verip, cesetlerin bir an önce kaldırılmasını sağladı."

"Şef, Adli tıp doktoru çağırmayı *gereksiz mi* buldu?" diye

bağırdım. "San Francisco'da birbirleriyle bağlantılı yangınlar, muhtemelen *cinayetler* olduğundan şüphe ediyoruz."

Jimenez, "Dediğim gibi," dedi, koyu gözlerini bana dikmiş halde. "Ben de çağrılmadım. Buraya geldiğimde cesetler kaldırılmış ve eve tahtalar çakılıp kapatılmıştı. Şimdi de herkes beni fırçalıyor."

"Başka kim fırçalıyor seni?"

"Onu tanıyorsunuz. Chuck Hanni."

"Chuck burada mıydı?"

"Evet, bu sabah... Fikir danışmak için onu aradık. Sizin benzer olaylar üzerinde çalıştığınızı söyledi. Bu arada söyleyeyim, bir şahidimiz olabilir."

Jimenez'i doğru mu duymuştum? Ortada bir *şahit mi* vardı? Gözlerimi Jimenez'e dikerken, olayı çözümlmek adına biraz umutlandım.

"İtfaiyeciler, Chu'lann kızını bahçede baygın halde bulmuşlar. Kız şu an, karbon monoksit solumaktan dolayı Aziz Anne Çocuk Hastanesi'nde yatıyor."

"Yaşayacak mı?"

Jimenez başını sallayarak, "Bilinci yerinde ama oldukça büyük bir travma geçirmiş. Şu ana dek tek bir kelime bile etmedi," dedi.

George ve Nancy Chu'nun evinin ikinci katında bir köşede durmakta olan telefon birkaç kez çaldı. Jimenez'e Chu'ların kızlarının adını ve yaşını sormadan önce, acı acı yankılanarak çalan zilin susmasını bekledim.

"Molly Chu. On yaşında."

Bu bilgiyi not defterime kaydettim, sıırıslıklaı olmuş moloz yığının çevresinden dolaşıp basamaklara yöneldim. Aşağıya inmeye hazırlanan Rich'e seslendim. Ona Molly Chu'dan söz etmeye fırsat bulamadan, bana kömürleşmiş kenarından tutmakta olduğu bir kitap gösterdi.

Kitabın ismi rahatlıkla okunabiliyordu: *Ateş Âşığı...* Yazarı Joseph Wambaugh idi.

Bu kitabı biliyordum.

Bu, 1980'ler ve 1990'larda, Kaliforniya eyaletini çıkardığı bir dizi yangınla dehşete sürükleyen kundakçının gerçek hikâyesini anlatan bir kitaptı. Kitabın arkasındaki tanıtım yazısında bir dehşet sahnesi naklediliyor, büyük bir ev dekorasyon merkezinde çıkan ve aralarında iki yaşında bir erkek çocuğu da olmak üzere, dört kişinin öldüğü yangından söz ediliyordu. Yangın devam ederken bir adam arabasında oturmuş, dikiz aynasından olan biteni video kameraya kaydetmişti. Görüntülerde itfaiyeciler teçhizatlarını çıkarmış, çok tehlikeli bir biçimde neredeyse olanaksız gerçekleştirilmeye çalışıyor, sadece birkaç sokak ötede şüpheli başka yangınlar çıkarken, cehennem alevlerini söndürmeye çalışıyorlardı.

Arabadaki adam kundakçılık müfettişi, Glendale İtfaiye Teşkilatı Şefi John Leonard Orr'du.

Orr iyi tanınan ve saygı duyulan bir adamdı. Eyaleti baştan başa dolaşıp itfaiyecilere konferanslar vermiş, kanun güçlerine kundakçıların patolojisini anlamalarını sağlayacak ipuçlarını görme becerisini kazandırmaya yardım etmişti. John Orr eyaleti dolaşırken, bir yandan da yangın çıkarmıştı. O dört insanın ölümüne neden olan yangın da Orr'un işiydi. İtfaiyecilere konferans vermek için gittiği birçok kasabada meydana gelen yangınların çıkarılış şeklinin aynı olması, yakalanmasını sağlamıştı.

Orr mahkemeye çıkarılmış, mahkum olmuş ve Lompoc'ta, gelecekte şartlı tahliye ile salınma olasılığı olmaksızın, bir hücreye tıklmıştı.

Conklin, "Bu kitabı gördün mü?" diye sordu Jimenez'e.

Jimenez başını iki yana sallayıp, "Ne? Kitap mı arayacağız burada?" diye sordu.

Conklin, "Bunu büyük banyoda, lavaboyla tuvalet arasında buldum," dedi bana.

Kitap, sayfaları ıslanmış ve kabarmış olsa da sağlamdı. Kitaplar inanılmaz biçimde, yoğunlukları ve yangının tutuşmak için ihtiyaç duyduğu oksijeni sayfalar arasında bulamamasından dolayı, nadiren yanarlardı. Kitabı hâlâ kenarlarından tutmakta olan Rich, kapağını açtı ve bana baştaki boş sayfaya tükenmez kalemle yazılmış, iri harfleri gösterdi.

O an nefesimin kesildiğini hissettim.

Cinayetleri birbiriyle ilişkilendiren bağ buydu işte.

Latince sözcükler katilin imzasıydı ama neden imza atıyor, bize ne söylemek istiyordu?

Conklin hafif bir sesle, "Hanni buradaydı," dedi. "Neden kitabı bulamadı?"

"Haklısın," diye mırıldandım ve kitabın başındaki boş sayfaya el yazısıyla yazılmış *Sobria inebrietas* kelimelerine odaklandım. Bunu ben bile tercüme edebilirdim: 'Ayık sarhoşluk.'

İyi de bu ne anlama geliyordu?

Conklin'le daha önce hiç ciddi bir kavgaya tutuşmamıştık ama ofise olan iki saatlik araba yolculuğu boyunca ağız dalaşı yaptık. Rich, Hanni gibi bir profesyonelin 'kahrolası suç mahallindeki tek ipucunu' gözden kaçırmamasının çok önemli olduğunda ısrarcıydı.

Chuck Hanni'yi sever, onu takdir ederdim. Rich onunla ortak bir geçmişe sahip değildi, onunla bir bağı yoktu, o nedenle hakkında daha tarafsız olabilirdi. Rich'in bakış açısını dikkate almak zorundaydım. Hanni ortalıkta görünmesine rağmen kendini gizlemeyi başarabilen bir psikopat mıydı? Yoksa Conklin, Malone davasını kapatmayı öylesine çaresiz biçimde arzuluyordu da, çok da önemli olmayan bir dikkatsizliği büyük bir olay haline mi getiriyordu?

Conklin'le ekip odasına girerken, Chuck Hanni'yi cam duvarlı köşe büroda Jacobi ile birlikte gördüm. Jacobi'nin bürosuna ulaşmak için masaların çevresinden dolaşırken, Conklin, "Bırak bu işi ben halledeyim, tamam mı?" dedi.

Jacobi küçük bürosuna girmemiz için eliyle bize doğru işaret etti. Conklin duvara yaslanırken ben, benimle yüz yüze gelmek için oturduğu yerde kıpırdanan Hanni'nin yanında bir iskemleye oturdum.

Hanni, "Ben de Jacobi'ye, Chu'ların evinde çıkan yangının, diğer yangınların sorumlusu hasta piçlerin işine çok benzediğinden söz ediyordum," dedi. "Siz de aynı fikirde değil misiniz?"

Hanni'nin tanıdık yüzüne bakıyor ve bana, insanların nasıl içten içe yandıklarını anlattığı o anı düşünüyordum.

MacBain's'de karşılıklı bira içerken, "Böyle olur Lindsay," demişti. "İri yarı bir adam rahat koltuğunda bira ve sigarasını içerken uykuya dalar. Sigara yastıkların arasına düşer ve alev alır. Adamın vücudundaki yağ, alkole doymuş vaziyettedir. Oturduğu koltuk alev alınca, adam da kahrolası bir meşale gibi tutuşur.

"Koltuk ve adam yanıp kül olduktan sonra alev kendi kendine söner. Başka hiçbir şey yanmamış, geriye sadece koltuğun metal iskeleti ile adamın kömürleşmiş kalıntısı kalmıştır.

"İşte insanların içten içe yanması böyle bir şeydir."

"lyyy," diyerek gülmüş ve bir sonraki sefer birayı ben ısmarlamıştım.

Şimdi Conklin hemen arkamdan, "Chuck, Chu'lann evine gitmişsin ama bize bundan söz etmedin. Neden?" diye soruyordu.

Hanni, "Sizden bir şey sakladığımı mı düşünüyorsun?" diye öfkelen-di. "Kurbanların cesetlerini görür görmez, Jimenez'e size bilgi vermesini söyledim."

Conklin ceketinin iç cebinden kitabı çıkardı. Üzerimden uzanıp, plastik delil torbası içinde durmakta olan kitabı Jacobi'nin ıvır zıvır yığının üstüne koydu.

Conklin, "Bu, Chu'lann evindeydi," derken, ses tonu çok doğal bir şey anlatıyormuşçasına çıkmıştı ama hiç masum değildi. "İlk sayfasında Latince yazılmış bir yazı var."

Hanni bir süre sessizce kitaba baktı; sonra, "Bunu nasıl gözden kaçırdım?" diye mırıldandı.

"Kitabı nerede buldun Rich?" diye sordu Jacobi.

"Banyoda, Teğmen. Çok görünür bir yerdeydi."

Jacobi, Hanni'ye yirmi beş yıldır dünyanın en kötü insanlarını sorguya çekmenin verdiği tecrübe sayesinde mükemmelleştirdiği sert ifadeyle dikti gözlerini. "Buna ne diyeceksin Chuck?" dedi.

Chuck Hanni, iskemlesini Jacobi'nin masasından geriye iterken yeri çizdi. Hazırlıksız yakalanmış ve hiddetlenmişti. "Ne yani, beni de kahraman olmak için yangın çıkaran Orr gibi bir sapık mı sanıyorsunuz? Ah, şüpheleri üstüme çekmek için o kitabı özellikle ben mi koydum oraya? Bakın! Onlar John Orr'u *enselerlerken*, ben bu kuruma itibar kazandırdım diye alkış alıyordum."

Conklin gülümseyerek omuz silkti.

Alnımda ter damlacıklarının biriktiğini hissettim. Hanni, Conklin'in ima ettiği insan olamazdı, ama topluma faydalı işler yapan birçok masum görünüşlü insanın seri cinayetler işlemekten mahkûm olduğunu göz önünde bulundurmam da gerekiyordu. Çenemi kapalı tutup olayları akışına bıraktım.

Conklin, "Bize Christiansen'lerin yangınından neden söz etmedin?" diye sordu, sakın bir tavırla. "Varlıklı iki insan ölmüş, eşyaları *çalınmıştı...*"

Hanni, "Tanrım," diyerek sözünü kesti. "Burada oturup, eski davaları hatırlamak durumunda değilim, ya *sizi* Aynı olayları rüyalarımda da görüyor olmak yeterince kötü zaten."

Conklin, "Ama şu son yangınlara tıpatıp benziyormuş," diye ısrar etti. "Ben de katil alışkanlığından vazgeçemedi mi diye merak ediyorum. Belki hâlâ devam ediyordur ve şimdi suç mahalline ipuçları bırakmaya başlamıştır. İçinde Latince sözcükler yazan kitaplar gibi..."

Chuck'ın yüz ifadesini inceliyor, ayağa fırlayıp Rich'e bir yumruk savurmasını veya büyük bir çöküş yaşamasını bekliyordum.

Oysa o kaşlarını çatarak, "Ne demek istiyorsunuz? Katilin alışkanlığından vazgeçemediğini mi? Matt Waters iki yıl önce Christiansen'lerin yangınını çıkardığını itiraf etti. Şimdi hapiste. Sağa sola çamur atmadan önce biraz dikkatli olun Conklin," dedi.

Yüzümün kızardığını hissettim.

Cindy yanlış mı anlamıştı? Christiansen'lerin yangını San Francisco'dan uzakta bir yerde olmuştu ama Cindy'nin araştırmasını yine de bir kez daha kontrol etmeliydim.

Jacobi'nin dahili haberleşme cihazı toplantı esnasında birkaç kez ötmüş ama o cevap vermemişti. Şimdi ekip asistanımız olan Brenda Fregosi paldır küldür büroya girmiş, defterden kare, pembe bir sayfa koparıp Jacobi'nin eline tutuştururken, "Neler oluyor Teğmen, zili çaldırıldığını duymadınız mı?" diyordu.

Brenda arkasını döndü, kalçalarını sallayarak gri, muşamba kaplı masasına geri döndü. Jacobi notu okudu.

"Molly Chu, hastane psikologu ile diyaloj kurmuş," dedi bize. "Konuşmaya hazır hale gelmiş olabilir."

Chuck iskemlesinden ayağa kalkmıştı ki Jacobi onu durdurdu.

"Chuck, seninle özel olarak konuşalım biraz."

Küçük kızı gördüğümde kalbim sızladı. Yanmış saçları, kafatasına yapışmış kıvrıkcık siyah bukleler gibi duruyordu. Kirpik ve kaşları tamamen yok olmuş, cildi pembeleşmişti. Parlak helyum balonların altında kuşatılmış gibi duran yatağına yaklaştık.

Molly, Conklin ve benim yüzüme bakmazken, Çinli iki kadının yana çekildi ve yetmiş yaşlarında, yuvarlak hatlı, beyaz saçlı, parlak mavi gözlü bir kadın ayağa kalkarak kendisini Molly'nin psikologu, Dr. Olga Matlaga olarak tanıttı.

Doktor, küçük kıza hitaben, "Tatlım polisler seni görmeye gelmişler," dedi.

Molly, ona adını söylediğimde bana doğru döndü ama gözleri, yaşam vücudundan çekilmiş de geriye bir çocuğun ince, narin, temsili görüntüsü kalmışçasına boş bakıyordu.

Bana, "Gri Sakal'ı buldunuz mu?" diye sorarken, sesi fısıldarcasına ve ağır kesicilerden dolayı yavaşlamış gibi çıkmıştı.

Dr. Matlaga'ya sorarcasına bir ifadeyle bakarken doktor, "Gri Sakal köpeği... Kayıptı da," diye açıklamada bulundu.

Molly'ye Gri Sakal için bir arama emri çıkaracağımızı söyleyerek ona bunun ne anlama geldiğini açıkladım. Acı dolu bir ifadeyle başını sallayınca, "Evde neler olduğunu bize anlatabilir misin?" diye sordum.

Çocuk yüzünü pencereye çevirdi.

Conklin, "Molly?" derken, küçük kızla göz teması sağla-

bilmek için bir iskemle çekti. "Sana soru soran birçok insan oldu, değil mi?"

Molly elini yatağının yanındaki masanın dönen koluna doğru uzattı. Conklin su dolu bardağı kaldırıp kızın kamışla su içmesini sağladı.

"Yorgun olduğunu biliyoruz tatlım, ama yaşananları bize bir kez daha anlatır mısın?"

Molly içini çekerek, "Gri SakaPın havladığını duydum. Sonra havlamayı kesti. Ben de filmimi izlemeye devam ettim. Kısa bir süre sonra sesler duydum. Annem ve babam, eve misafirler geldiğinde aşağıya inmememi söylerler her zaman," dedi.

Conklin, "Misafirler mi?" diye sordu, sabırsızca. "Birden fazla mı?"

Molly başını salladı.

"Bu gelen misafirler, anne ve babanın arkadaşları mıydı?"

Molly omzunu silkerek, "İçlerinden birinin beni yangından dışarıya taşıdığını biliyorum sadece," dedi.

"Nasıl biri olduğunu bize söyleyebilir misin?"

"Güzel bir yüzü vardı, galiba saçları sarıydı ve Ruben'in yaşlarındaydı," dedi Molly.

"Ruben mi?"

"Ağabeyim Ruben. Şu anda kafeteryada. Kaliforniya Teknik Üniversitesi'ne gidiyor. İkinci sınıfta."

"Bu çocuğu daha önce görmüş müydün?" diye sordum.

O an Dr. Matlaga, zamanın dolduğunu belirtmek istercesine elini dirseğine koydu.

Molly, "Onu tanı mıyordum," dedi. "Rüya görmüş olabilirim," derken, gözlerini sonunda gözlerime dikmişti. "Ama rüyamda, o her kimse, onun bir melek olduğunu biliyordum."

Gözlerini kapadı ve gözyaşları, o kirpiksiz iki yarım aydan dökülerek, sessizce yanaklarından aşağıya süzüldü.

6⁴I

Önümüzde ayakta dikilmiş halde duran Jacobi'nin gölgesi masamıza vuruyor, Teğmen, "Hanni temiz," diyordu. "Meacham'ların yangını esnasında patlayan laboratuvarın suç mahallindeymiş. Bunu size söylediğinden söz etti."

Hatırlıyordum.

Hanni bize Meacham yangının o geceki ikinci işi olduğundan söz etmişti.

"Chuckin, Meacham yangını için çağrı alana dek orada olduğuna dair yeminli ifade verecek, laboratuvar patlaması suç mahallinde bulunan beş kişiyle konuştum," dedi Jacobi. "Ayrıca, Matt Watersin Christiansen'lerin yangınında ölenler yüzünden ömür boyu hapis yatmakta olduğunu da teyit ettim."

Conklin içini çekti.

Jacobi, "Şimdi ikiniz de hareketlenin biraz," dedi. "Kurbanların ortak yönlerinin ne olduğunu bulun. Boxer, McNeil ve Chi sana rapor verecekler. Onlardan faydalanmaya bak. Malone ve Meacham yangınlarına konsantre ol. O davalar bizim. Monterey'deki Chu'ların davasıyla ilgilenen kişinin adı burada. Conklin, sen de Hanni'yle aranı biraz yumuşatmak isteyebilirsin. Adam davaların üstünde çalışıyor hâlâ."

Jacobi ağır adımlarla bürosuna dönerken Rich'e bakıyordum.

Conklin, "Ne? Hanni'ye çiçek mi alacağım yani?" dedi.

"İşte *bu* adamın aklını karıştırır," dedim.

"Bak, durum oldukça mantıklı görünüyordu değil mi Lindsay? Kitap, kundakçılık müfettişi olan bir kundakçı hakkındaydı ve Hanni kitabı gözden kaçırdı."

"Cesurca bir karardı Rich. Makul bir biçimde mantık yürütün ve ona saldırmadın. Konuyu amirimizin önünde açarak gayet doğru davrandın. Ama bu durumda yanlışmış olmana sevindim."

Conklin, "Bak... Onu tanıyorsun. Lastiklerimi parçalar mı dersin?" diye sordu.

Bu düşünce yüzümde bir gülümsemeye neden oldu.

"Ne var biliyor musun Rich? Bence Chuck o kitabı atlamış olmaktan dolayı kendini öyle kötü hissediyor ki, *kendi* lastiklerini parçalayacak. Ona sadece, 'Üzgünüm, umarım kalbini kırmamışımdır,' diyerek, erkekçe elini sık, olur mu?"

Telefonum çaldı.

Richie'nin kendini ne kadar kötü hissettiğini biliyordum, onun adına üzülürken bir an için asık yüzünü unuttum ve telefona cevap verdim.

Arayan Claire'di. "Tatlım, Conklin'le birlikte biraz buraya gelir misiniz? Size göstermek istediğim birkaç şey var," dedi.

Rich'le birlikte ambulans kapısından otopsi odasına girerken Claire başını kaldırıp baktı. Çiçek desenli kâğıt bir keple önlük takmış, önlüğün bağı vücuduna gergin bir biçimde dolanmıştı. "Hey çocuklar, şuna bir bakın."

Claire'in önünde bir ceset değil, yaklaşık yirmi santim uzunluğunda, kasa benzer, ikiye bölünmüş bir boru vardı. O şey, otopsi masasının üzerinde gerilmiş ve açılmış halde duruyordu.

"Nedir bu?" diye sordum.

"Nefes borusu," dedi Claire. "Hanni'nin Chu'larının evinin dışında çalılıklarda bulduğu teriyer köpeğine ait. Ne kadar pembe olduğunu görüyor musunuz? Köpeğin nefes borusunda hiç kurum yok ve karbon monoksit testi negatif çıktı, yani hayvan yangın esnasında evde değilmiş. Çok büyük bir olasılıkla bahçedeymiş, tehlikeyi sezip havlamaya başlayınca biri kafasına vurarak öldürmüş.

"Şuradaki kırığı görüyor musunuz?"

Gri SakaPın sonu kötü olmuştu. Molly'ye köpeğinin öldüğünü söyleme görevini kim üstelenecekti? Claire, günün geri kalanında George ve Nancy Chu'nun cesetlerini cenaze evinden almak için uğraştığını anlattı.

"Bu olay bizim görev yetki bölgemizin dışında, bu bizim davamız değil ama sonunda Chu'nun oğlu Ruben'den izin almayı başardım. Ona, katilin aleyhinde ifade vermek zorunda kalır da

kurbanların cesetleri incelemediğim anlaşılırsa, savunma avukatı tarafından paramparça edileceğimin kesin olduğunu açıkladım."

Claire'i cesaretlendirircesine, "Hi, hı," diye mırıldandım, o da konuşmasına devam etti.

"Ruben Chu çok kötü durumdaydı, anne ve babasının 'daha fazla yakışsız muameleye tabi tutulmasını' istemedi ama sonunda ondan izin almayı başardım. İki ceset de şu anda röntgende," diye ekledi Claire.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Oldukça kötü biçimde yanmışlar, el ve ayaklarının bir bölümü nakil esnasında kopmuş, ama George Chu'nun ayak bileklerinden birinde hâlâ sağlam kalmış birkaç lif vardı. Bu da dostlarım, çiftin olay sırasında bağlanmış olduklarının kesin bir kanıtı oluyor."

"Çok iyi iş çıkarmışsın Claire."

"Ayrıca kan testi için yeterince kan örneği de aldım."

"Bizi merakta bırakmaya devam mı edeceksin?"

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığımı mı söylüyorsunuz yani? Oysa ben elimden geldiğince hızlı konuşuyorum," diyen Claire güldü. Sevecen bir tavırla omuzlarımı sıktıktan sonra büyükçe, sarı bir zarfın içinden bir kâğıt tabakası çıkararak masanın üstüne, köpeğin nefes borusunun yanına koydu.

Parmağını kâğıtta yazılan bilgilerin üzerinde dolaştırarak, "Çiftin kanında yüksek miktarda alkol varmış," dedi. "Chu'lar ya içki içmeye çok meraklılarmış ya da yüksek oktanlı bir şey içiyorlarmış."

"Sandy Meacham'da olduğu gibi mi?"

"Tıpkı onun gibi," dedi Claire.

O an kitapta yazılan sözcükler geldi aklıma. *Sobria inebrietas*. Ayık sarhoşluk. Chuck Hanni'yi, cep telefonumda kayıtlı numarasından, otomatik arama tuşuna basarak aradım. Eğer haklıysam, onun yangın mahallerinde neden tutuşturucu sıvı kokusu tespit edemediğine bir açıklama getirmiş olacaktım.

"Chuck? Ben Lindsay. Şu yangınlar içkiyle çıkarılmış olabilir mi?"

Güneş batmış ve akşam ekibinden biri parlak tavan ışıklarını açmıştı. Rich ve ben hâlâ karanlıkta dolanıp duruyorduk. Kendini beğenmiş katil bir yerlerde akşam yemeğini yiyiyor, başardığı şeylerin şerefine kadeh kaldırıyor, belki de başka bir kundaklamanın planlarını yapıyordu ve biz onun kim olduğunu veya bir daha ne zaman harekete geçeceğini bilmiyorduk.

Chi ile McNeil, Malone ve Meacham'ların arkadaş ve komşularını tekrar sorguya çekerlerken, Conklin'le ben masalarımızda oturmuş, cinayet mahallinde bulunan kitabı dikkatle incelemiştik. Claire'in araştırmaları sonucunda bulduğu şeyleri, yangın mahallinde toplanan meraklı kalabalığa ait fotoğrafları, yangın mahallerinde bulunan kitaplardaki yazılara dair el yazısı uzmanının karşılaştırmalarını ve uzmanın fikrini tekrar gözden geçirdik. Uzman, "Sözcükler büyük harflerle yazıldığı için yüzde yüz emin olamam ama tüm yazıların aynı elden çıkmış olduğunu tahmin ediyorum," şeklinde görüş belirtmişti.

Suç mahallerinde yaptığımız araştırmalardan elde ettiğimiz bulguları aydınlatıcı birkaç gerçeğe indirgemeye, ortağımla kullandığım ortak dilde özetlemeye çalıştık. Ve ben de, Rich'in sözünü etmediği ama tıpkı şu anda olduğu gibi zaman zaman kendini belli eden o diğer bağlantıyı hissediyordum.

Ayağa kalkıp tuvalete gittim, yüzümü yıkayıp Conklin ve kendim için şekersiz, sade birer fincan kahve aldım. Yerime oturup, "Evet, nerede kalmıştık?" dedim.

Gece nöbetçisi çevremizde dolanırken, Rich adamı azarlayıp o ana dek öğrendiklerimizin bir özetini yaptı: "Çiftlerin hepsi kırklı yaşlarda ve varlıklı kimselerdi. Hiçbir evin kapısı kilitli değildi ve alarmlar kurulmamıştı. Silahla ateş edildiğine dair hiç iz bulamadık. Çiftlerin hepsinin üniversite çağında çocukları var. Hepsi soyulmuş ama katil sadece birkaç mücevher ve biraz nakit almış."

"Tamam, elimizdeki varsayımlar da şöyle," dedim. "Katil evlere rahatça girebilecek kadar zeki ve tehdit oluşturmaktan uzak bir havada. Ayrıca elimizde *iki* katilin olduğunu söylemek mümkün gibi görünüyor; biri kurbanları bağlarken, diğeri silahı tutuyor olmalı."

Rich başını sallayıp, "Katil veya katiller kurbanlarını bağlamak için olta ipi kullanıyor, çünkü olta ipi yangında kolayca yanıyor. Ayrıca izi sürülemeyen bir yangın hızlandırıcısı kullanıyorlar. Dikkatli ve zekice davranıp arkalarında kanıt bırakmıyorlar," dedi.

"Ama ben, Molly Chu'nun katillerin planları içinde yer aldığını sanmıyorum," diye ekledi. "İlk kez, kurbanların dışında evde bir başkası vardı. Düşünceme göre, 'meleği' onu bulup sonradan evden dışarı taşıdığına Molly, duman yüzünden çoktan bayılmıştı. Çok kahramanca bir davranış, değil mi?"

"Yani katil, kızın kendisini görmediğini düşünüyordu," dedim. "O da kızı evden dışarı çıkarmak konusunda kendini güven-de hissetti. Küçük kızın ölmesini istediğini sanmıyorum, tatlım."

Rich başını kaldırıp gülümsedi.

"Ah, yani öyle demek istememiştin... Kahretsin."

Conklin, "Unut gitsin, yavrum," dedi. "Önemi yok." Gülümsemesi şimdi tüm yüzünü kaplamıştı.

"Kes sesini," diyerek, başına bir kâğıt klipsi fırlattım. Rich klipsi havada yakalayıp devam etti.

"Öyleyse," dedi, "Molly'nin, katillerden birini gördüğünü farz ediyoruz, tamam mı? Ayrıca, katilin Molly'nin öne sürdüğü gibi bir üniversite öğrencisi olduğunu düşünelim. Malone'lar,

Meacham'lar, Chu'lar ve şu Palo Alto'daki çift, Jablonsky'ler... Hepsinin üniversite çağında çocukları vardı. Ama çocukların hepsi de farklı üniversitelere gidiyordu."

"Doğru," dedim. "Ama bir çocuk, herhangi bir çocuk eve gelip kapıyı çalıyor. Çocuk oldukça düzgün görünüyor, anne ve baba da kapıyı açmakta bir mahzur görmüyor."

"Rich, *bağlantı* belki de budur. Ben okul çağındayken, eve, anne ve babamın tanımadığı insanlar getirirdim hep. Demek istediğim o ki, ya birtakım çocuklar kapıya gelip biz çocuğunuzun arkadaşınız diyorsa?"

Rich, "Bu oldukça kolay bir kandırma yöntemi," dedi. "Yerel gazeteler okulda okuyan çocuklar hakkında yazılar yazarlar. Şu, şu okulda okumakta olan bilmem kimin oğlu veya kızı, şu veya bu ödülü kazanmıştır, falan diye."

Rich parmaklarıyla masasının üstünde tempo tutarken, yüzümü ellerimin arasına aldım. Yeni bir şeyler yakalamanın eşliğine gelmiş gibi hissetmek bir yana, Kaliforniya'da lise Latinesine hâkim ve bu arada, soygun, işkence, kundakçılık ve cinayet gibi başka birtakım işler yapan tüm erkek üniversite öğrencilerini potansiyel şüpheliler arasına katmak gibi bir kapıyı aralamışa benziyorduk.

Bulmacanın parçalarını düşündüm. İlahi takdir katillerin eylemlerini himaye ediyordu ve para tüm kötülüklerin anasıydı. Elimizde bilim kurgu kitabı *Fahrenheit 451* ve yangınlar çıkaran, yüksek mevkide bulunmuş bir resmi görevlinin konu edildiği bir başka kitap vardı. John Orr yakalandığında, "Ben aptalın tekiydim ve aptal biri gibi davrandım," demişti.

Oysa bu katiller Orr'un düştüğü hataya düşmüyordu.

Ne kadar zeki olduklarını göstermek için insanları kurban ediyorlardı. Molly Chu hesaba katmadıkları bir durum muydu?

Rich'in telefonu çalınca iskemlesini duvara doğru döndürdü. Sesini alçaltıp, "Tam şu anda üstünde çalışıyorduk Kelly. Olayın hep peşindeyiz. Söz veriyorum, bir şey öğrenir öğrenmez sana haber vereceğim. Seni yüz üstü bırakmayacağız," dedi.

Yuki apartmanından altı sokak ötedeki Toptancı Market'te hazır yemekleri inceliyor, akşam yemeği için yağda hafifçe pişirebileceği bir şeyler arıyordu ki rafların dersinde bir an tanıdık birini gördüğünü sandı. Tekrar baktığında, adam gitmişti. Hayal görüyorum herhalde diye geçirdi içinden. O kadar yorgundu ki zihni her an her yerden bir canavar çıkartabilirdi. Arabasına bir brokoli atıp et reyonuna doğru ilerledi.

Burada hazır paketlenmiş jumbo karideslerden bir paket almıştı ki Jason Twilly'nin çok yakınlarda bir yerde olduğuna dair bir hisse kapıldı.

Başını kaldırıp baktı.

Ve işte ince çizgili, lacivert takımı içine pembe gömlek giymiş halde, donmuş hindi etlerinden oluşan yığının yanında, yüzünde o yılışık sırtıma ifadesiyle karşısındaydı. Twilly parmaklarını oynattı ama ona doğru bir hamle yapmadı, ancak arkasını dönmedi de. Önünde bir market arabası veya sepeti yoktu.

Piç herif alışveriş falan yapmıyordu.

Gizlice onu takip ediyordu.

Yuki'nin ani öfkesi öylesine kabarmıştı ki başka şekilde davranmayı düşünemezdi bile. Arabasını reyon koridorunun yanı boyunca Twilly'ye doğru sürdü ve adamın sağlam ingiliz malı ayakkabılarının birkaç santim önünde durdurdu.

"Burada ne işin var Jason?" derken, delice bir ifadenin hâkim

olduğu yakışıklı yüzünü ve yüzündeki sekiz yüz dolarlık gözlükle, yamuk gülümseyişini görmek için boynunu uzattı.

Jason, "Aldıklarımı geriye koy Yuki," dedi. "İzin ver de seni akşam yemeğine çıkarayım. Söz veriyorum, uslu davranacağım. Son seferki yanlış anlaşılmayı telafi etmek..."

Yuki, makineli tüfeği andıran konuşma tarzıyla, "Bu konuda çok net olmak istiyorum," dedi, sözünü keserek. "İnsan hata yapabilir. Yanlış anlaşılma belki benden kaynaklanmış olabilir ve ben bu yüzden özür diledim. Olanlar için tekrar özür diliyorum. Ama sen de anlamak zorundasın. Seninle veya başka herhangi biriyle ilgilenmiyorum Jason. İşim her zaman önce gelir. Yani biriyle çıkacak durumda değilim, tamam mı? Bu yüzden peşimi bırak artık."

Jason'ın o garip, çarpık gülümsemesi bir anda kahkaha patlamasına dönüştü. "Güzel konuşmadı," dedi, abartılı, alaycı bir alkış tutarken.

Yuki geriye çekilirken hafif bir korku dalgasıyla sarsıldı. Bu adamın nesi vardı? Neler yapmaya muktediri? Cindy'nin, yakımlarındayken Twilly'den sakınması gerektiğine dair uyarısını hatırladı. Junie Moon davası hakkında kitap yazarken, adını mı lekeleyecekti?

Her ne haltsa.

"Hoşça kal Jason. Peşimi bırak, çok ciddiylim."

Yuki sırtını tam dönmüştü ki Twilly, "Hey, ben bir kitap yazıyorum, hatırladın mı?" diye seslendi. Arabasını itip uzaklaşırken adamın sesini duymuştu.

Yuki saklanmak, *ortadan kaybolmak* istedi.

"Sen *anahtar oyuncusun* Yuki. Hoşuna gitmediyse kusura bakma ama, tüm bu çılgın *gösterimin* yıldızı sensin."

Point Reyes'in dışında, Rose Cottage in verandasında toplanmış, hoş akşam esintisini yanaklarımızda hissediyorduk. Yuki sıcak su için ısıtıcıyı açarken, Claire dev bir salata tabağı hazırlamış ve ızgarada pişirmek üzere köfte yapmıştı.

Bu hazırlıksız kaçış Cindy'nin fikriydi. Cindy sadece birkaç saat önce bizi konferans çağrısıyla bir araya getirip, "Kadınlar Cinayet Kulübü'nün Yıllık Hafta Sonu Kaçış Programı'na dair ilk girişimimiz, birimizin işe geri dön' çağrısına uyması nedeniyle iptal edildiğinden, bu fırsatı, her şeyi bir kenara bırakıp hemen uzaklaşmak için kullanmalıyız," demişti.

Cindy bir sayfiye evinde yer ayırttığını ve hemen yola koyulacağını da eklemişti.

Cindy'ye hayır demek olmazdı ve bu kez onun dümen suyuna gitmekten dolayı çok hoşnuttum.

Yuki ve Claire yolculuk boyunca arka koltukta uyurken, ben kucağımdaki, kulakları rüzgârda çırpınan Martha ile önde yolculuk etmiştim. Arabanın CD çalarından çıkan sesi bastırarak konuşan Cindy'yi dinlemiş, okyanusa yaklaştıkça huzura kavuştuğumu hissetmiştim.

İki rahat yatak odası, ormanın kenarındaki açıklıkta bir piknik masası ve mangalı bulunan, güllerle çevrili, küçük eve gelir gelmez hepimiz mutluluk içinde çantalarımızı yatağa bırakmıştık. Yuki dosyalarla dolu kutusunu odasına koymuş, benimle ve Mart-

ha ile birlikte ay ışığıyla aydınlanmış, dağ sırtına çıkan toprak yolda kısa bir koşuya katılmıştı.

Ve şimdi yemek yemeye, bir kadeh margarita içmeye ve güzel bir uyku çekmeye hazırdım. Ama Rose Cottage'a geri döndüğümde cep telefonum çalıyordu. Claire, "O kahrolası şey avazı çıktığı kadar bağıyor, kızım. Ya kapat ya da bana ver de ayaklarımın altında parçalayayım," diye sızlandı.

En yakın arkadaşşıma gülümseyip telefonu çantamdan çıkarınca, arayanın kimliğini gördüm.

Jacobi'ydi.

Cevap tuşuna bastım, alo dediğimde trafik gürültüsüyle, itfaiye sirenlerinin karışımı bir ses duydum.

"*Jacobi, neler oluyor?*" diye bağırdım.

"Mesajlarımı almadın mı?"

"Hayır. Yoldaydım."

Arka plandaki sirenleri sesi, Jacobi'nin beni arıyor olması gerçeği, aklıma yeni bir yangın ve yeni heyecan arayan sapık kaptiller tarafından öldürülmüş ve kömürleşmiş bir başka çifti getirdi. Telefonu kulağıma bastırıp sokak gürültüsü arasında sesini duyurmaya çalışan Jacobi'ye kulak kabarttım.

"Missouri Caddesi'ndeyim," dedi bana.

Orası evimin bulunduğu caddeydi. Jacobi benim caddemde ne yapıyordu? Joe'ya bir şey mi olmuştu?

"Yangın çıkmış Boxer. Bak, bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum ama hemen buraya gelmek zorundasın."

Jacobi telefonu kapatmış, kulağımda bir cızırtı sesiyle birlikte, söyledikleri ve söylemedikleri arasında korkunç bir boşluk bırakmıştı.

Kızlara, "Missouri Caddesi'nde bir yangın çıkmış," diye haberi verdim. "Jacobi eve gelmemi söyledi!"

Cindy anahtarları bana verdi ve hepimiz arabasına doluştuk. Arabayı çalıştırdım, Olema ormanlık alanının kıvrımlı yollarından aşağıya inip otobana çıktık. Yolda giderken Joe'yu aradım. Ona kendi dairesinden, benim dairemde ve cep telefonundan ulaşmaya çalıştım, tekrar tekrar çaldırdım ama *hiç* cevap alamadım.

Joe neredeydi?

Tanrı'dan çok sık dilekte bulunmam ama Potrero Tepesi'ne yaklaştıkça, Joe'nun güvende olması için dua ediyordum. Missouri'ye vardığımızda, oturduğum caddenin girişinin kapatıldığını gördüm. Arabayı boş bulduğum ilk yere park ettim, Martha'nın tasmaşını kaptığım gibi kızları arkamda bırakıp dik apartman yolunu tırmanmaya başladım.

Evimin görüntüsü gözüme iliştiğinde soluk soluğa kalmıştım. Etraf itfaiye vinçleri, devriye arabaları ve dar sokakta birikmiş meraklılardan oluşan kalabalıkla çevrilmişti. Toplanmış insanların yüzlerini taradım delicesine ve ikinci katta oturan iki kız öğrenciyle, zemin katta oturan apartman yöneticisi Sonya Marron'ı gördüm.

Sonya kalabalığın içinden çıkıp kolumu sıkıca tuttu ve, "Tanrı'ya şükür, Tanrı'ya şükür," dedi. Gözlerinden yaşlar geliyordu.

"Yaralanan var mı?"

"Hayır," dedi. "Evde kimse yokmuş."

Sonra kadına sarıldım. Sonunda, Joe'nun yatağında uykuya dalmamış olduğunu öğrenmek beni rahatlatmıştı. Ama yine de sorulacak birçok soru vardı. "*Ne oldu?*" diye sordum Sonya'ya.

"Bilmiyorum, bilmiyorum."

Gözlerim Jacobi'yi ararken, Claire'in itfaiye şefine, "Bunun bir suç mahalli olabileceğini anlıyorum ama arkadaşım *polis*. San Francisco Polis Müdürlüğü'nden!" dediğini duydum.

itfaiye Şefi Don Walker'i tanıyordum. İsle kaplanmış yüzünde çıkık burnu, yorgun gözleriyle zayıf bir adamdı. Uzanıp ön kapıyı açtı. Claire beni kanatlarının altına aldı, böylece Yuki, Cindy ve Martha hep beraber üç katlı apartmana, on yıldır yaşadığım eve girdik.

Merdivenleri tırmanırken dizlerim çözülmüş gibi olsa da aklım basımdaydı. Basamaklar yanmamıştı, alttaki dairelere çıkan kapılar açıldı. Daireler yangından etkilenmemiş gibiydi. Hiçbir anlam veremedim.

Ama merdivenleri tırmandıktan sonra her şey netleşti.

Dairemin kapısı un ufak edilmişti. Parçalanmış kapı çerçevesinden içeri adımımı atınca, bir zamanlar tavanımın olduğu yerde yıldızları ve ayı gördüm. Gözümü karanlık gökyüzünden aldığım da, minik yuvamın aldığı o garip hale katlanmakta oldukça zorluk çektim. Duvarlar kararmış, perdeler yok olmuş, mutfağımdaki cam dolaplar parçalanmıştı. Çanak çömleğim, kilerimdeki yiyecekler bulunduğum yere çılginca bir patlamış mısır ve çamaşır suyu kokusu bırakarak infilak etmişti.

Rahat, sıcak oturma odamdaki mobilyalar iri parçalar halinde, sırlıklam köpük ve yay haline gelinceye kadar erimişti. Ve o an yangının her şeyi alıp götürdüğünü anladım. Martha inlemeye başlayınca, eğilip yüzümü tüylü vücuduna gömdüm.

Birinin, *"Lindsay,"* diye bağırdığını duydum. *"İyi misin?"*

Arkama döndüğümde Chuck Hanni'nin yatak odasından bana doğru gelmekte olduğunu gördüm.

Tüm bunların onunla bir ilgisi var mıydı?

Rich baştan beri haklı mıydı?

Ve sonra, Hanni'nin hemen arkasında Conklin'i gördüm. *Her ikisinin de* yüzü yaşadığım acıyla sarsılmış, çökmüştü.

Rich kollarını açtı. Burada olmasından dolayı hissettiğim mutlulukla, ona evimin, üstünde dumanlar tütmeekte olan, karar-mış kalıntıları içinde sarıldım. Ama başımı omzuna koyduğum-da güçlü bir farkındalık duygusu sarstı beni: Cindy hazırlıksız yaptığı kaçış planı için beni aramamış olsaydı, yangın çıktığında Martha'yla birlikte evde olacaktım.

Rich'in kollarından sıyrılıp Hanni'ye seslendim.

Sesim titriyordu.

"Chuck, burada neler olduğunu bilmem gerekiyor. Biri beni öldürmeye mi çalışıyordu?"

Hanni taşınabilir ışığı yakarak oturma odamdan geriye kalkanları aydınlattı. Ve o kör edici anda, Joe parçalanmış kapı çerçevesinden hızla içeriye daldı. Kendimi uçarcasına onun kollarına attım, Joe beni sarmalarken neredeyse nefessiz bırakacaktı.

"Seni *aradım, aradım*" dedim.

"Akşam yemeğinde kahrolası telefonumu kapatmıştım..."

"Şu andan itibaren *titreşime* alıyorsun..."

"Gerekirse elektrik şoku veren yakalardan giyerim Linds. Bana ihtiyacın olduğundan haberdar olmamak, beni *delirtti.*"

"Şimdi buradasın."

Kendimi tutamayıp göğsünde ağlamaya başladım. Joe'nun iyi olmasından dolayı şanslıydım ve kendimi güvende hissediyordum. İkimiz de iyiydik. Dostlarımın ve ortağımın bize hoşça kal diyerek yanımızdan ayrılmasını hayal meyal hatırlarken, Chuck Hanni'nin gün ağırır ağırmaz tüm binayı araştırarak yangına neden olan şeyi aramaya başlayacağını söylediğini çok net hatırlıyorum.

İtfaiye Şefi Don Walker şapkasını çıkartıp eldiveniyle alını silerken, binayı emniyet altına alması için Joe ve benim dışarıya çıkmamız gerektiğini söyledi.

Ona, "Sadece bir dakika Don, tamam mı?" derken, ricada bulunmuyordum.

Yatak odamdaki dolaba giderek kapağını açtım, afallamış

halde orada öylece durdum. Sonunda Joe, "Onların hiçbirini giyemezsin artık tatlım. Hepsi yanmıştır. Uzaklaş oradan," dedi.

Arkamı döndüm, tamamen tahrip olmuş yatağım, fotoğraf albümü ve annemin ömrünün son zamanlarında ben okuldayken yazdığı mektupları sakladığım kutuya gitti gözlerim.

Sonra aklımı toparlayıp zeminin her santimini incelemeye başladım. Yerinde olmayan bir kitap gibi *özel* bir şey arıyordum. Hiçbir şey bulamadım. Şifoniyerimin yanma gidip en üst çekmecenin kulpunu çektim ama kömürleşmiş ahşap çekmecenin kulpu elimde dağılıverdi.

Joe şifoniyere sıkıca yapışınca ahşap çatladı. Çekmeceye kuvvetle asılıp açtı. Elimi çamaşırlarım arasında gezdirirken arkamdan sabırla, "Tatlım, unut bunları. Yeni şeyler alırsın," diyordu.

Oysa ben aradığımı bulmuştum.

Küp şeklindeki, kadife kutuyu sağ avcumla alarak ışığa tuttum ve kutuyu açtım. Joe'nun daha birkaç ay önce bana evlenme teklif ederken verdiği, platin yuvasında durmakta olan beş elmas bana göz kırpyordu. O zaman Joe'ya onu sevdiğimi ama zamana ihtiyacım olduğunu söylemiştim. Kutunun kapağını kapatıp onun endişeyle kırışmış yüzüne baktım.

"Bunu yastığım altına koyarak uyuyacağım, tabii bir yastığım olursa."

Joe, "Benim evimde bir sürü yastık var, sarışın hanım. Hatta Martha için bile bir yastık ayarlayabilirim," dedi.

Şef Walker kapının ağzında durmuş bizi bekliyordu. Etrafa son bir kez bakıyordum ki ön kapımın hemen arkasındaki küçük telefon rafında durmakta olan kitabı işte o an gördüm.

O kitabı daha önce hiç görmemiştim.

O kitap, benim kitabım değildi.

Başığın altında çapraz, beyaz çizgiler bulunan, domates kırmızısı, karton kapaklı kitaba şok olmuş halde, inanmaz gözlerle bakıyordum. Kitabın adı, *Yangın ve Patlama Araştırması için Ulusal Rehber* idi.

Bir anda bağırmaya başladım. "Bu *delil*, bu *delili*"

Şef Walker bitap düşmüştü, konuya da uzaktı. "Kundakçılık müfettişi yarın sabah geri gelecek Çavuş. Evinizi tahtalarla kapatıp tamamen emniyet altına alacağım, anlıyor musunuz?"

"**HAYIR!**" diye bağırdım. "Polisin gelmesini istiyorum. Bu şeyin hemen *bu akşam* delil odasına kapatılmasını istiyorum!"

Walkerin iç geçirmesini duymazlıktan, Joe'nun sırtıma hafifçe dayadığı elini görmezlikten gelerek, Jacobi'nin cep telefonumdaki numarasını çevirdim. Telefonu açmadığı takdirde Clapper'i, sonra da Tracchio'yü aramaya çoktan karar vermiştim bile. Jacobi, Suç Mahalli Araştırma Birimi veya şefe ulaşamadığım takdirde valiyi arayacaktım. İsterik biçimde davrandığımın farkındaydım ama kimse beni durduramaz veya hatalı davrandığımı söyleyemezdi.

Jacobi, "Boxer, sen misin?" dedi. Sesi hatlardan dolayı çatlak çıkıyordu.

"Evimde *bir kitap* buldum!" diye bağırdım telefona. "Sağlam durumda. Yanmamış. Parmak izi olabilir. Kitabın torbalanıp etiketlenmesini istiyorum ve sonra sorulara muhatap olmamak için bunu kendim yapmak istemiyorum."

"Beş dakikalık mesafedeyim," dedi Jacobi.

Koridorda Joe ve Martha ile birlikte ayakta duruyordum. Joe bana, Martha'yla birlikte evine taşınacağını söylüyordu. Elini sıkıca tuttum ama zihnimde son bir ayda içinde dolaştığım, yangın yüzünden harap olmuş evlere ait görüntülerden oluşan bir slayt gösterisi vardı ve ben böylesine profesyonelce ve olanlardan uzak davranmaktan dolayı utanç duyuyordum. Cesetleri, yaşanan yıkımı görmüştüm ama yangının o dehşetli gücünü şimdi ilk kez *hissediyordum*.

Jacobi'nin ve apartman yöneticisinin sesinin ardından, Jacobi'nin basamaklardan hızla tırmanırken çıkardığı, hantal ayak seslerini duydum. Jacobi ile birlikte devriye arabasında binlerce kilometre yol yapmıştım. Onunla birlikte vurulmuştum ve kanlarımız Tenderloin'deki bir geçitte birbirine karışmıştı. Onu herkesten daha iyi tanıyordum ve onun da beni böylesine yakından tanıdığını biliyordum. İşte bu yüzden, Jacobi merdiven sahanlığına vardığında yapmam gereken tek şey kitaba işaret etmektir.

Jacobi iri ellerine lastik eldivenler geçirip ihtiyatlı bir tavırla kırmızı kapağı açtı. Kapağın içinde Latince yazılmış alaycı birtakım sözcükler olduğuna emindim ve korku içinde, nefes nefese kalmıştım. Ama ön sayfada sadece bir isim yazılıydı.

İsim Chuck Hanni'yd.

Saat sabaha karşı 1.03'tü ve dışarıda hava yirmi derecediydi.

Joe'nun yanında, onun beyaz, kalın çarşafının altında, tişörtlerinden birini üstüme geçirmiş halde, kıvrılmış yatıyordum. Uykusuzluk çekenler ve gözlerini açar açmaz saat ve hava sıcaklığı gibi hayati bilgilere ulaşmak ihtiyacı duyan eski FBI ajanları için tasarlanmış bir saatten tavana yansıyan görüntülere dikmiştim gözlerimi.

Joe'nun eli, elimin üstündeydi. Saatler boyunca korkularımı ve hararetli konuşmalarımı dinlemiş ama uykusu gelince elimi kavrayan eli gevşemişti. Şimdi ise hafifçe horluyordu. Martha da uykuya dalmak üzereydi, asabi nefes alışları ve gördüğü rüyadan dolayı çıkardığı tiz sesler, Joe'nun düzenli horultusuna stereofonik biçimde eşlik ediyordu.

Uyumak, benim için çok uzaklarda kalmış bir hayaldi.

Yangının nasıl olup da ilk iki katı atlayarak evimin duvarlarına kadar geldiğini düşünmekten alamıyordum kendimi. Bu inkâr edilemez bir durumdu. Düne kadar sekiz insanın yanarak ölmesinden sorumlu, gaddar, planlı bir katilin hedefi olmuştum.

Benim evde olduğumu mu düşünmüştü? Yoksa beni Martha'yla birlikte evden ayrılırken izlemiş, bana bir uyarı mesajı mı göndermişti? O kişi nasıl Chuck Hanni olabilirdi?

Chuck'la birlikte birçok kez yemek yemiş, suç mahallerinde onunla birlikte çalışmış, ona karşı güven duygusu beslemiştim.

Şimdi ise, onu yangın çıkarmak ve cinayetten paçayı sıyrabilmek konusunda gerekli her şeyi bilen bir katil olarak aklımda yeniden canlandırıyordum.

Ama böylesine zeki bir adam ismini neden evimde bırakmış olabilirdi ki?

Katilin imzası, gerçekten onun *imzası mıydı?*

Hiçbir anlamı yoktu.

Kulaklarımdaki uğultu, keskin bir baş ağrısına dönüşmüştü. Midemde bir şey olsa, kesinlikle çıkartırdım. 1.14'te telefon çaldığında arayanın kimliğine bakıp ilk çalışta telefona yapıştım. Joe hemen yanımda hareketlendi. "Conklin," dediğimde, Joe, "Tamam," diye mırıldanarak tekrar uykuya daldı.

"Bir şey mi buldun?" diye sordum ortağıma.

"Evet. Ama bundan hoşlanmayacaksın."

Yarı fısıldayarak, yarı bağırarak, "Ne buldun, söylesene," dedim. Yataktan çıktım, Martha'nın üstünden atlayıp Joe'nun, okaliptüs ağaçlarının ay ışığı altında ürkütücü biçimde sallandığı, Presidio Park manzaralı oturma odasına yürüdüm. Martha peşimden gelirken tırnakları ahşap zeminde takırdadı, mutfığa gidip tasından biraz su içti.

Rich, "Kitap hakkında," dedi.

"İçinde Latince yazılar mı buldun?"

"Hayır. Kitabın Chuck'a ait olduğu kesin..."

"Hayır, olamaz."

"Dur da sözümü bitireyim Linds. Kitabı evine Chuck değil, ben bırakmıştım."

Conklin'in bana söylediklerine anlam vermeye çalışırken, aklım karmakarışık haldeydi. "Ne dedin?" diyerek sözlerini tekrarlamasını istedim. Cevap verirken sesi pişmanlık doluydu.

"Kitabı evine ben bıraktım."

"Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?"

Öyle olmalıydı. Conklin'in yangın yüzünden harap olmuş evime, yangın ve patlamalarla ilgili bir el kitabı bırakacağına hiçbir koşulda ihtimal veremiyordum.

Rich, "Senin söylediğin gibi Chuck'la bir araya geldim," dedi, ölçülü bir tonla. "Soğukluğu gidermek üzere bir akşam yemeği yedik ve hesabı ben ödedim. Ona, kendisinden yangın araştırmalarıyla ilgili daha çok şey öğrenmek istediğimi söyledim. Yani sonuçta o bu işin profesyoneli."

Rich bir an nefes almak için duraklayınca, *"Devam et!"* diye bağırdım.

"Sonra arabasına bindik Lindsay. Adam adeta arabasında yaşıyor. Koltuklar yiyecek poşetleriyle dolu, bilgisayar, giysileri..."

"Rich, Tanrı aşkına!"

"Neyse, Chuck bana ödünç vermek üzere yangın araştırmalarına ait bir el kitabı bulmuştu ki Jacobi beni arayıp evinde yangın çıktığı haberini verdi. Hanni'ye durumu ilettiğimde, 'Arabayı ben sürerim,' dedi. Evine girerken kitap hâlâ elimdeydi."

"Telefon rafına kitabı sen bıraktın."

Rich, "Jacobi bana olayı haber verene dek aklıma gelmemişti," dedi, perişan bir halde.

"Jacobi, Hanni'yle konuştu mu?"

"Hayır. Önce benimle görüşmek istedi. Hanni bu konuda hiçbir şey bilmiyor."

Her şeyi kafamda bir düzene koymak, Chuck Hanni'yi tekrar bir dost kimliğine sokmak ve hayati gerçeğin değişmediğini anlamak uzun saniyelerimi aldı. Titriyordum ve üşümüştüm.

Rich'in, "Linds?" dediğini duydum.

"Evimde yangını kimin çıkardığını ve diğer detayları hâlâ bilmiyoruz," dedim. "Hâlâ hiçbir şey bilmiyoruz."

Yargıç Bendinger'in diziyle ilgili geçirdiği fiziksel rehabilitasyon bir hafta sürmüştü, bu süre boyunca dinlenen yargıç işinden uzak kalmıştı. Ama bu süreç sona ermiş ve Bendinger geri dönmüştü. Yuki şimdi bir sirk gösterisine dönüşen Junie Moon davasının tsunami etkisinin en baştan başladığını hissediyor, kontrolden çıkan basınla ve yaşanan baskıyla baş etmesi gerektiğini biliyordu.

Mahkeme sabah saat tam dokuzda başlamıştı.

Savunma da gösterisini sahnelemeye...

İlk tanığı kapıdan geçip içeri girerken, L. Diana Davis başını kaldırıp bakmadı. Adam o kadar yakınından geçmişti ki, balıksırtı desenli ceketini neredeyse koluna değerken rüzgârını hissetmiş olmalıydı. Yuki, Davis'in eğilerek ve eliyle ağzını kapayarak müvekkiliyle bir şeyler konuştuğunu gördü. Davis bu esnada gözleriyle mahkeme salonunu taramıştı. Televizyon kameraları çalışıyordu, muhabirler salonun arka bölümünü tıkiş tıkiş doldurmuşlardı.

Yuki, Len Parisi'ye, "Davis'in mahkeme salonlarından başka bir yerde olmak istemeyeceğine eminim. Onun savunamayacağı kimse yoktur," diye fısıldadı.

Kızıl Köpek gülümsedi. "O canavar senin de içinde Yuki. Sevmeyi öğren."

Suç Mahalli Birimi Başkanı Teğmen Charles Clapper yemin ederken Yuki, Davis'in, müvekkilinin eline hafifçe vurduğunu gördü. Sonra Davis ayağa kalkıp tanığını karşıladı.

"Teğmen Clapper, ne kadar zafriandır San Francisco Suç Mahalli Birimi'nin basındasınız?"

"On beş yıldır."

"Bundan önce ne yapıyordunuz?"

"Okuldan mezun olduktan hemen sonra San Diego Polis Teşkilatı'na katıldım, beş yıl boyunca ahlak masasında, sonraki beş yıl boyunca da cinayet masasında çalıştım. Sonra buraya, San Francisco SMB'ne katılmadan önce Las Vegas SMB'de çalıştım."

"Kanıt bulmak konusunda yazdığınız kitaplar da var değil mi?"

"Evet, birkaç kitap yazdım."

"Haftada birkaç kez televizyona çıkıyorsunuz, değil mi? Bazen benden bile çok," diyen Davis, salondan beklediği kahkahayı duyunca gülümsedi.

"Onu bilmem," diyen Clapper da gülümsüyordu.

"Peki, son yirmi beş yıldır kaç cinayet vakası araştırdınız Teğmen?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Kabaca da olsa bir tahminde bulunun."

"Kabaca bir tahmin mi? Yılda belki birkaç yüz kadar."

"Öyleyse, yaklaşık beş bin cinayet vakası araştırmış olduğunuzu söylemek mantıklı olur, değil mi?"

"Evet, aşağı yukarı öyle."

Davis, " 'Aşağı yukarı' tanımını kabul edebiliriz sanırım," dedi, iyi niyetli bir tavırla. "Ayrıca yeni işlenen suçların mahallerini olduğu kadar aylar, hatta yıllar önce işlenmiş olanlarmkini de araştırıyorsunuz, doğru mu?"

"Eski davaları da araştırıyorum, evet."

"Peki, bu yılın nisan ayında sanığın evine çağırılmış mıydınız?"

"Evet."

"Evde bir suç mahalli görüntüsü var mıydı?"

"Hayır. Odalar gayet düzenliydi. Göze batan bir kargaşa, kan veya mermi kovana gibi bir şey yoktu."

Davis, "Size sanığın evindeki küvette bir adamın vücudunun parçalarına ayrıldığı söylendi mi?" diye sordu.

"Evet, söylendi."

"Ve siz kanıt bulmak için normalde uyguladığınız tüm testleri yaptınız, değil mi?"

"Evet, yaptık."

"Peki, delil niteliğinde bir şeye rastladınız mı?"

"Hayır."

"Kanın temizlendiğine dair herhangi bir delil buldunuz mu?"

"Hayır."

"Çamaşır suyu veya ona benzer bir şey?"

"Hayır."

"Teğmen Clapper, izin verin de şu uzun listeyi kısaltıp zaman kazanalım. Duvarlar tekrar boyanmamış, halılar temizlenmemişti, değil mi? Vücudu parçalarına ayırmakta kullanılabilecek herhangi bir alet de bulmadınız, değil mi?"

"Hayır."

"Yani siz ve ekibinizin, suçun işlendiğini ortaya koymak adına her şeyi yaptığınızı söylemek adil olur değil mi, tabii suç *gerçekten* işlenmişse?"

"Evet."

"Tecrübelerinize ve sözde suç mahallinde yaptığınız araştırmalara dayanarak, lütfen, jüriye Junie Moon'u Michael Campion'ın iddia edilen cinayetine bağlayacak doğrudan veya dolaylı herhangi bir delil bulduğunuzu söyleyebilir misiniz?"

"Hayır."

"Teşekkür ederim. Tanığa başka sorum yok, Sayın Yargıç."

73

Yuki, Kızıl Köpek'ten işittiği sözler yüzünden hâlâ öfkeliydi. Belki de adam haklıydı ve huzursuzlanmasının nedeni buydu.

Canavarı sevmeyi öğren.

Yuki kalemmini not defterinin üstüne koydu, ayağa kalkarken ceketini düzeltti ve kürsüye, Charlie Clapper'ın yanına yaklaştı.

"Teğmen, sizi fazla tutmayacağım."

"Sorun değil Bayan Castellano."

"Siz polis teşkilatının bir üyesisiniz, değil mi?"

"Evet."

"Ahlak masası, cinayet masası ve suç mahalli araştırmasında geçen yirmi beş yıllık kariyeriniz boyunca, fahişelerin karıştığı olayları araştırdığınız oldu mu?"

"Tabii."

"Genel anlamda soruyorum, fahişeler ve müşterilerin hayatlarına aşına mısınızdır?"

"Öyle olduğumu söyleyebilirim."

"Bir fahişenin para karşılığında çok sayıda erkekle cinsel ilişkiye girdiği konusunda hem fikir misiniz?"

"Fahişeliğin tanımı da budur zaten."

"Şimdi, bu mesleğe dair birçok başka tanımlamalar da vardır, değil mi? Örneğin tele kız veya sokak kadını gibi?"

"Tabii."

"Ve bazı fahişeler çoğunlukla evlerinde çalışırlar?"

"Bazıları, evet."

"Size göre Bayan Moon da bu son kategoriye mi giriyor?"

"Bana öyle söylenmişti."

"Tamam. Hijyen sağlamak ve pratik olabilmek adına, evde çalışan bir fahişenin cinsel ilişkiye girdikten sonra duş alabilmek için elinden geleni yapacağına hem fikir misiniz?"

"Bunun yaygın ve hijyenik bir davranış tarzı olduğunu söyleyebilirim."

"Duş alan bir insanın ortalama ne kadar su harcadığını biliyor olabilir misiniz?"

"Ortalama yetmiş beş litre."

Yuki başını sallayarak, "Fahişeler konusunda sahip olduğunuz genel bilgiye dayanarak ve Bayan Moon'un evinde çalıştığını göz önüne alarak, muhtemelen her ilişkiden sonra, yani haftanın yedi günü, günde altı ila on kez duş aldığını söyleyebilir..."

Davis, "İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç," diye bağırdı. "Müvekkilimle ilgili olarak dayanaktan yoksun, tahmini iddialar öne sürülüyor. Dahası, savcılığın, müvekkilimin karakterine dair çizdiği tabloya da kesinlikle karşı çıkıyorum."

Yuki, "Sayın Yargıç," diyerek kendi itirazını ortaya koydu. "Bayan Moon'un fahişe olduğunu hepimiz biliyoruz. Ben burada sadece, onun *temiz* bir fahişe olduğunu ileri sürüyorum."

Yargıç Bendinger bileğindeki lastik banda vurarak, "Devam edin Bayan Castellano," dedi. "Ama nereye varmak istiyorsanız bir an önce varın, tamam mı?"

Yuki, "Teşekkürler Sayın Yargıç," dedi hoş bir tavırla. "Teğmen Clapper, bize şunu söyleyebilir misiniz?" Yuki derin bir nefes aldı ve alametifarikası haline geldiği üzere, sorusunu kesintisiz biçimde sordu.

"Bir adamın vücudu küvette parçalanmışsa ve suçun işlendiği zamanla sizin küveti incelemeniz arasında üç aylık bir süre geçmişse, bu süre zarfında da büyük miktarda sabun, şampuan ve su o beş santimlik giderden akıp gitmişse, ki benim hesapla-

malarımaya göre günde yaklaşık üç yüz seksen litre sabunlu sudan söz ediyoruz, bu arada yatakhanesine, bürosuna veya kendisini evde bekleyen *karısına* geri dönmeden önce duş alan müşterileri de düşünerek bu miktarı ikiyle  arpıtışınızda, Bayan Moon pazar günleri hiç  alışmıyor olsa bile, sonuçta karşımıza, o giderden SMB'nin incelemesinden önce 490.000 litre suyun akıp geçtiği gibi bir gerçekten hareketle, böylesine bir faaliyetin giderdeki arta kalmış kanıtları tamamen temizleyip yok edeceğini bize söyleyebilir misiniz?"

"şey, evet, bu mümkün."

"Teşekkürler Teğmen. Çok teşekkürler."

Yargıç, Charlie Clapper'a kürsüden inebileceğini söylerken, Yuki ona gülümsüyordu.

Junie Moon'un ahlaksız, pezevenk kılıklı erkek arkadaşı Ricardo "Ricky" Malcolm yemin ederken Yuki, Len Parisi'nin kocaman vücudunun yanındaki yerini alıyordu.

Yuki, Davis'in, Ricky Malcolm'i Meksika sınırından getirtip mahkemeye çıkarabilmek için bir ödül avcısıyla anlaştığına emindi ve Malcolm gerçeği söyleyeceğine yemin ederken, Davis'in bu dövmeli, kaba serserinin jüriyi herhangi bir konuda ikna edeceğini gerçekten düşünüp düşünmediğini merak ediyordu. Malcolm'a hazırlık sorularını sorarken, ona uyuşturucu bulundurmak suçundan bir süre hapis yattığını söyleyip dikkati hemen başka yerlere çekerken Davis'in sesi güvenli çıkıyordu.

Sonra Davis kararlı bir biçimde doğrudan sorulara geçti.

"Bayan Moon'la nasıl bir ilişkiniz var?"

"Onun erkek arkadaşıydım."

"Artık değil misiniz?"

Malcolm'ın bir sesle, "Ayrıldık," dedi. "Ben Tijuana'dayım, o da hapiste."

Mahkeme salonundan hafif kıkırdama sesleri yükseldi.

Davis, "Bayan Moon'u ne kadar zamandır tanıyorsunuz?" diye sordu.

"Üç yıl oldu."

"Geçtiğimiz ocak ayının yirmi birinci günü saat akşam on

bir buçuk sularında, Bayan Moon sizi arayıp müşterilerinden birinin kalp krizi geçirdiğini söyleyerek sizden eve gelmenizi istedi mi?"

"Hayır."

"Olayı net olarak ortaya koyalım. Junie'nin Michael Campion konusunda yardımınızı istemek üzere sizi aramadığını mı söylüyorsunuz?"

"Hayır efendim. Aramadı."

"Michael Campion'ın cesedini parçalara ayırmak ve sonra bunları yok etmek konusunda polis sizi sorguya çekti mi?"

"Evet. Onlara böyle bir şey yapmadığımı söyledim."

"Doğruyu mu söylüyordunuz?"

Malcolm gülmeye başladı. "Evet, evet. Onlara doğruyu söyledim. Ben kimsenin cesedini parçalara ayırmadım. Kan görmeye dayanamam ben. Bifteği bile *iyi pişmiş* yerim. Bu, hayatımda duyduğum en saçma şeylerden biri."

"Katılıyorum," dedi Davis. "Oldukça saçma."

Yuki birden ayağa fırlayarak, "İtiraz ediyorum Sayın Yargıç. Bayan Davis'in fikirleri tamamen konu dışıdır," dedi.

"Kabul edilmiştir."

Davis topuklarından güç alıp olduğu yerde dönerek jüriye doğru birkaç adım attı, sonra tekrar döndü. "Ama *yine de*," derken sesi meşe kaplama mahkeme salonunda çınliyordu, "Polis tutanaklarına göre Bayan Moon, Bay Campion *kalp krizi* geçirdiği için sizi aramış ve siz onun evine vardığınızda Bay Campion *ölmüş*."

Malcolm, "Tamamen uydurma, böyle bir şey hiç olmadı," derken kendinden oldukça hoşnut görünüyordu.

"Yine polis kayıtlarına göre Bayan Moon, Bay Campion'ın cesedini bir *bıçakla* parçalarına ayırdığınızı ve sizin onunla birlikte Bay Campion'ın parçalarını başka bir yere götürerek bir çöplüğe attığınızı da söylemiş."

"Böyle bir şey oldu mu?"

"Kesinlikle hayır. Kızlarından uyduruyorlar. Ayrıca benim elektrikli aletler dışında başka hiçbir şeye aşinalığım yoktur."

"Peki, Bay Malcolm. Madem tüm bunlar doğru değil, sizce Bayan Moon neden böyle bir şey söylemiş olsun?"

Malcolm uyuşturucu kullanmaktan irileşmiş, yeşil gözleriyle Junie'ye bakarak, "Çünkü," dedi, "O çok basit bir insandır. Bilirsiniz, çocuk gibi işte. Sürekli aşk kitapları okur, gündüzleri pembe diziler seyreder..."

"Sadede gelelim Sayın Yargıç," dedi Yuki. "Bu sorgulama baştan aşağı dayanaktan yoksun."

"Sayın Yargıç, Bay Malcolmın ifadesi sanığın lehine olacaktır."

"İzin veriyorum. Devam edin Bay Malcolm."

Yuki yüksek sesle içini çekti, Malcolm ifade vermeye devam ederken Gaines ile Kızıl Köpek arasındaki yerini aldı.

"Dediğim gibi, polisler ona ünlü Michael Champion'la böyle bir şey yapıp yapmadığını sorunca o da olayı sinema perdesinde, başrollerinde aptal, küçük fahişe Junie Moon'un oynadığı üç boyutlu bir fantezi olarak yaşamaya başlamış..."

"Teşekkürler Bay Malcolm. Bu olayda suç ortağı olarak suçlandınız mı?"

"Polisler bunu yapmayı denedi ama Bölge Savcısı beni Junie'nin acayip itirafına dayanarak suçlayamayacaklarını biliyordu. Özellikle Junie'nin, ne derler, fikrini değiştirdiği göz önüne alınırsa..."

Davis, "Teşekkürler Bay Malcolm. Tanık sizindir," dedi, yüzünde zoraki bir gülümsemeyle Yuki'ye baktı.

Yuki, Len'in aldığı notları okumuş, sorgu esnasında kendisinden sormasını istediği soruların, sormayı planladıklarıyla aynı olduğunu görmüştü. Ancak üstünde önemle durduğu şey, savunma tarafı için çok kıymetli olan Malcolm'ın ifadesini hükümsüz kılmanın ne denli önemli olduğuydu.

Yuki ayağa kalkıp tanık kürsüsüne doğru yürüdü ve, "Bay Malcolm, bugün kendi iradenizle mi burada bulunuyorsunuz?" diye sordu.

"Pek sayılmaz. *Kanunun* uzun kolu uzandı ve beni Tijuana'daki minik, hoş bir barda yakalayıp buraya getirdi."

Yuki salondan yükselen kahkaha seslerini bastırarak, "Meksika'da dostlarınız mı var Bay Malcolm?" diye sordu. "Yoksa bu bir tür 'kaçsan da saklanamazsın' durumu mu?"

"İkisinden de biraz," diyen Malcolm omuzlarını silkerken jüriye iğrenç bir ifadeyle gülümsedi.

"Birkaç dakika önce doğruyu söyleyeceğinize yemin ettiniz, değil mi?"

"Doğru söylemeye karşı bir tavrım söz konusu değil," dedi Malcolm.

Yuki ellerini tanığın önündeki parmaklıklara dayayarak, "Sanki Bayan Moon hakkında neler hissediyorsunuz?" diye sordu.

"Junie tatlı bir kızdır."

"Bu cevabı biraz daha açabilir miyiz, ne dersiniz?"

Malcolm omuzlarım silkerek, "Açalım," dedi.

Yuki jüriye şaka kaldırdığını göstermek için gülümsedi ve, "Siz ve Junie Moon buradan elinizi kolunuzu sallayarak çıkmakta özgür olsanız Bay Malcolm, geceyi onunla geçirir miydiniz?" diye sordu.

"Evet, tabii."

"Peki bir böbreğe ihtiyacı olsaydı, ona böbreklerinizden birini verir miydiniz?"

"Benim iki böbreğim var, değil mi?"

"Evet. Çok büyük bir olasılıkla, öyledir."

"Tabii. Ona böbreğimi verirdim." Ricky Malcolm ağzı kulaklarında gülümserken ne kadar cömert bir adam olduğunu ifade etmek ister gibiydi.

"Sanıkla üç yıllık ilişkiniz boyunca onunla bir şeyleri paylaştınız mı? Onunla birlikte bir şeyler yapmaktan mutluluk duydunuz mu?"

"Evet, tabii."

"Peki onun hakkında şimdi ne hissediyorsunuz?"

"Bu biraz kişisel bir şey, değil mi?"

Davis, "Sayın Yargıç, televizyon gösterisinde miyiz? Bu soruların ne ilgisi..." diye seslenirken, Yuki, "Mahkeme izin verirse ne ilgisi olduğunu göstereceğim," diyerek sözünü kesti.

"İtiraz reddedilmiştir Bayan Davis. Devam edin Bayan Castellano."

"Teşekkürler Sayın Yargıç," dedi Yuki. "Bay Malcolm, niş-
leriniz bir sır değil, değil mi? Sağ kolunuzu sıyırıp jüriye gösterir misiniz lütfen?"

Malcolm, yargıç kendisinden isteneni yapmasını söyleyene dek tereddüt etti. Sonra kolunu jüriye gösterdi.

Ricky Malcolm'ın solgun cildi bileğinden omzuna kadar, meraklıları tarafından "bütün kol" diye tabir edilen şekilde döv-
melerle kaplıydı. Yılanlar ve kafatasları arasında, dişi bir görüntü

verilmiş yarım aydan kancayla sarkan kırmızı bir kalbin üstündeki *R.M* harfleri göze çarpıyordu.

"Bay Malcolm, kalp dövmesinin altındaki harflerin ne olduğunu bize söyleyebilir misiniz?"

"BSSJM harflerini mi kast ediyorsunuz?"

"Evet Bay Malcolm."

Malcolm içini çekerek, " 'Beni sevdiğini söyle Junie Moon,' anlamına geliyor," dedi.

"Öyleyse Bay Malcolm, sanığı sevdiğinizi söylemek doğru olur mu?"

Malcolm, Junie'ye bakıyordu. Şimdi yüzü ciddileşmiş, o kendini beğenmiş ifade kaybolmuştu. Junie de ona gri gözleriyle, kınarcasına bakıyordu.

"Evet. Onu seviyorum."

"Onun için yalan söyleyecek kadar mı?"

"Tabii, onun için yalan söylerim, ne olacak ki?"

Yuki, "Teşekkürler Bay Malcolm. Sayın Yargıç, tanığa başka sorum yok," dedikten sonra Ricky Malcolm'a arkasını döndü.

Jacobi sekiz gibi sabahın kör bir saatinde bizi toplantıya çağırırdı. Benden kundakçılık-cinayet davasında ekibe bilgi vermemi ve onlara davada ne aşamada olduğumuzu anlatmamı istedi ki doğrusunu söylemek gerekirse pek bir aşama kaydedememiştik.. Üstümde kot pantolon ve boncuklularla süslü bluz vardı, mokasen ayakkabı ve yangından önce Joe'nun evinde bıraktığım, soluk, kot ceketimi giymiştim.

Elimde giyebileceğim bir tek bunlar kalmıştı.

Tabii odaya girdiğimde fısıltılar yükselmeye başlamıştı; iri yarı, yaşlı bir polis, "Güzel kıyafet Çavuş," diye laf attı.

Rich, "Kapa çeneni McCracken!" diye bağırarak karşılık verince yüzüm kızardı, meslektaşlarım birbirlerine şehvetli yorumlar yaparlarken o an sanki hiç geçmeyecekmiş gibi geldi bana. Jacobi masalardan birini tekmeleyip sessizliği sağlayınca, ekibi Meacham ve Malone cinayetleri ile ilgili bilgilendirdim.

Görev dağılımı yapıldıktan sonra Conklin'le birlikte arabaya atlayıp Missionin karanlık ve pis ara sokaklarından birine daldık. Elimizde doğru dürüst tek bir ipucu bile olmaksızın, bir şeyler yakalama umuduyla yine o bildik pis dedektiflik işini yapıyorduk.

İlk durağımız Polk sokağındaki, modası geçmiş elektronik ve müzik aletleri ile pejmürde takılarla dolu, yarım düzine cam muhafazanın üst üste yığıldığı, Gold'n Things adındaki emanetçi dükkânıydı. Sahibi, gerçek işlerini arabalarda ve barlarda görür-

ken, emanetçi dükkânını bürosu gibi kullanan, kaim gözlüklü, seyrek saçlı, doğru cevap vermekten kaçınan, Rudy Vitale adında obez bir adamdı.

Konuşmanın gidişatını Conklin'in yönlendirmesini istedim. Çünkü aklım, henüz on iki saat önce yaşanan gelişmeyle keskin bir viraj almış olan hayatımdaydı.

Aklımda, yangının geçmişime ait duygusal mihenk taşlarına verdiği zarar vardı: Willie Mays ceketim, Hint çanak çömleklerim ve anneme ait, özellikle beni ne kadar çok sevdiğini söyleyen mektupları ve ölmek üzereyken asla dile getirme fırsatı bulamazken kâğıda dökemediği duyguları olmak üzere her şey...

Conklin, Vitale'e sigorta fotoğraflarını gösterirken herhangi bir beklenti içinde olmaksızın, hâlâ afallamış halde vitrin kutularına bakıyordum ki sanki biri kulağıma *Hey* diye bağırılmışçasına, aniden Patty Malone'un yakut kolyesini kadife muhafazasının içinde, hemen önümde görüverdim.

"Rich," dedim, sert bir sesle. "Şuna bir bak."

Conklin baktı, sonra Vitale'a kutuyu açmasını söyledi. Vitale'in pençeyi andıran eli ucuz mücevherlerin içinde gezindikten sonra kolyeyi, beyzbolda topu tutan oyuncuyu andıran bir hünerle Conklin'e verdi.

Vitale masumane bir tavırla, "Bunların gerçek yakut olduğunu mu söylüyorsunuz?" dedi.

Kolyeyi fotoğrafın üstüne koyarken Conklin'in beti benzi atmıştı. Mücevherin, arananın ta kendisi olduğu açıktı.

"Nereden buldun bunu?" diye sordu Vitale'a.

"Bir hafta önce bir çocuk getirdi."

"Evraklara bir bakalım."

Vitale, "Bir saniye," dedi, paytak paytak yürüyüp kafesine geri döndü.

Masasının üstündeki antika mücevheri, müzayede kataloglarını ve kitaplarını kaldırdı, sonra bilgisayarının üstündeki anahatarları aldı.

"Tamam. Çocuğa yüz dolar vermişim. Buyurun... Vay canına, adını şimdi fark ettim."

Conklin'in omzunun üstünden makbuza baktım. Çocuğun ismi Clark Kent olarak görünüyor, adresi körfezin ortasında bir yer diye geçiyordu, malın cinsi 'mavi yakut kolye' olarak belirtilmişti.

Conklin, *"Takım elbise giymiş, gözlük de takmış mıydı bari?"* diye bağırdı. *"Belki de kıyafet değiştirip tayt giymiş, pelerin takmıştır!"*

Tavanın köşesinde kırmızı gözlü bir örümcek gibi asılı duran video kamerayı işaret ederek, "Bunun kaydına ihtiyacım olacak," dedim.

Vitale, "Kamera yirmi dört saatlik kayıtları muhafaza eder. Çocuğu artık orada bulamayız. Neyse, onu hayal meyal hatırlıyorum ve tayt, pelerin giyecek bir tip olduğunu da sanmıyorum. Daha çok, pahalı bir üniversiteye giden öğrenci tipi vardı. Galiba daha önce ona çizgi roman satmıştım," dedi.

"Pahalı üniversite öğrencisi tipi'nden daha iyi bir açıklaman yok mu?"

"Koyu renk saçları vardı sanırım. Biraz tıknaz biriydi."

"Emniyete gelip sabıkalıların fotoğraflarına bakmanız gerek," dedim. "Eşkali için ressamımızla konuşursunuz."

"Yüzler konusunda hiç iyi değilimdir," dedi Vitale. "Hastalık gibi bir şey. Bir tür disleksi. Sizi yarın görsem tanıyacağımı hiç sanmam."

Conklin, "Saçmalık," diye araya girdi. "Bu bir cinayet soruşturması Vitale, anlıyor musun? O çocuk yine gelirse eğer, bize haber vereceksin. Tercihen buradan ayrılmadan önce... Bu kez ehliyetinin bir fotokopisini almayı da unutma."

"Peki, Şef," dedi Vitale. "Öyle yaparım."

Conklin arabayı çalıştırırken, "Bu da bir şeydir," dedi. "Kelly annesine ait bir şeyi geri almaktan dolayı mutlu olacak."

"Evet, öyle," dedim.

Aklım kendi annemin ölümüne gitti. Conklin gözlerimden süzülen yaşları görmesin diye başımı çevirdim.

Chuck Hanni bir zamanlar yaşadığım binanın rutubetli bodrumunda benimle ve Joe ile birlikte durmuş, başımıza sular damlarken binanın modası geçmiş elektrik tesisatını gösteriyordu. Sigorta kutusunun bulunduğu yerin kapısı açıktı. Hanni elindeki feneri görmemi istediği bir sigortanın üstüne tuttu.

"Şu madeni paranın, sigortanın arka bölümüne nasıl tavlандığını görüyor musun?"

Bakır yuvarlak dışında hiçbir şeyi ayırt edememiştim.

Hanni, "İkinci kattaki, üniversiteye giden kızları tanıyor musun?" diye sordu.

"Sadece merhabamız var."

"Tamam, görünen o ki kızlar saç kurutma makinesi, klima, ütü ve başka her neyse, onlarla sigortaları patlatıyormuş. Bina yöneticisi de sigortayı değiştirmek için sürekli buraya gelmekten bıktığı için buraya parayı koymuş."

"Peki bu neye yol açmış?"

Chuck olan biteni tek tek izah ederken bakır paranın sigortanın işlevine son vererek devrenin kesilmesini önlediğini, böylece elektriğin bakır para vasıtasıyla geçtiğini ve tesisatı en zayıf noktasında erittiğini anlattı. Yani bu durumda en zayıf nokta, ikinci katın tavan ışıkları ve dairemdeki prizlerdi.

Hayalimde alev almış prizleri canlandırıyordum ama hâlâ tam olarak anlayamamıştım. Böylece Chuck, bana ve Joe'ya za-

man ayırarak, dairemin 'balon inşaat' diye adlandırılan birçok binada olduğu gibi, aralarında yangını engelleyecek herhangi bir şey olmaksızın, çatıdan tavana uzanan ahşap bağlantı kolonları nedeniyle kolayca yanan eski binalara benzediğini ayrıntılı olarak açıkladı.

"Yangın, duvarlar boyunca kolayca yayılmış," dedi Hanni. "Ahşap kolonlar arasındaki o boşluklar şömine görevi görmüş adeta. Yangın dairene sıçradığında alevler prizlerden dışarı çıkmış, eşyalarını tutuşturarak yayılmaya devam etmiş. Sonra çatıya gelip kendi kendine sönmüş."

"Yani bana bunun bir kaza olduğunu mu söylüyorsun?"

"Ortada şüpheli bir durum da var tabii," dedi Chuck.

Chuck bize herkesi bizzat sorguladığından söz etti. Bina yöneticisi, aşağı kattaki kızlar ve özellikle, onca yolu bir kez daha tepmekten kurtulmak için bozuk parayı sigortanın arkasına koyduğunu itiraf eden, elinden her türlü iş gelen yaşlı ustamız Angel Fernandez'le konuşmuştu.

Hanni, "Bu yangında bir can kaybı olsaydı, Angel Fernandez'i ihmalkârlıktan dolayı ölüme sebebiyet vermekten suçlardım," dedi. "Bunun kazara çıkmış bir yangın olduğuna hükmediyorum Lindsay. Sigorta talebinde bulunacaksın ve her şey kitabına göre ilerleyecek."

Yalan söyleyen bir insanı yüzünden anlamak için eğitim almıştım ve Chuck Hanni'nin yüzünde samimi, dürüst bir ifadeden başka bir şey görmüyordum. Ancak hâlâ diken üstündeydim ve şüphelerimi bir kenara atmaya henüz hazır değildim. Joe'nun arabasına binmek üzere dışarı yürürken, uzun bir süre polis teşkilatında çalışmış biri olarak ona ne düşündüğünü sordum.

"Bu işin sorumlusu Hanni değil, tatlım. Bence o da senin kadar acı çekiyor. Ve bence senden hoşlanıyor."

"Profesyonel görüşün bu mu?"

"Öyle. Hanni senin tarafında."

Yuki oldukça heyecanlı ve gergindi.

Masasında oturmuş öğle yemeğimizi yiyor, altın arar gibi ikimiz de salatanın içindeki ufak tavuk parçalarını bulmaya çalışıyorduk. Yuki kendimi nasıl hissettiğimi sordu ama ona söyleyecek fazla bir şeyim yoktu, üstüme gelmediğini görünce, "Önce sen," dedim.

"Davis uzman psikiyatr Dr. Maria Paige'i tanık olarak çağırıldı. Adını daha önce duymuş muydun?" diye sordu bana.

Hayır dercesine başımı iki yana salladım.

"Bazen Mahkeme Televizyonu'na çıkıyor. Uzun boylu, sarışın, Harvard mezunu?"

Başımı yine iki yana sallayınca Yuki, "Önemli değil. Neyse, Davis jüriye sahte itiraf savını ispatlamak için bu ünlü psikiyatru mahkemeye çıkaracak," dedi.

"Ah," dedim. Sonunda anlayabilmiştim. "Junie Moon'un 'sahte' itirafı için mi?"

"Evet. Ve kadın oldukça başarılı biri. Bildiği her şeyi kitap haline getirmiş. Polislerin zanlılara baskı yapmalarını önlemek için Miranda haklarının¹ nasıl ve neden gündeme geldiği, Gudjonsson ile Clark'ın yaptığı ve mihenk taşı kabul edilen araştırmaların bazı kişilerin kolaylıkla etki altına alınabilirliği ile alakası ve polislerin Miranda haklarının etrafından nasıl dolaşabileceklerini anlatan,

1 Miranda hakları: Gözaltına alınan şüphelilerin sessiz kalmaları, avukat tutabilmele-ri, yeterli mali güce sahip olmadıkları takdirde devletin onlar için bir avukat atayabileceğine dair polislerce kendilerine hatırlatılan haklarının tümü. (ç.n.)

polisler için yazılmış Reid kitabı gibi birçok konuda çalışmaları olan bir kadın.

Yuki, "Kadın tam bir baş belasına benziyordu Lindsay," diye devam ederken daha da gerilmişti. "Polislerin, şüphelilerin sahte itiraflarda bulunmalarını sağlamak için onlara nasıl gözdağı verdikleri ve onları nasıl kandırdıklarına dair bir *otoriteymiş* gibi konuşuyordu."

"Eh, bazı polisler böyle yollara başvuruyor olabilir ama benim böyle bir şey yapmadığım bir gerçek."

"Tabii ki öyle. Kadın bir de zekâ düzeyi düşük veya kendine güveni olmayan bazı kişilerin, polislerle *ters düşmek* yerine onlarla *hem fikir* olmayı tercih ettiklerini söyledi. Böylece jürinin dikkatini Junie'ye çevirmesini sağladı."

"Ama Junie itirafını tamamen *kendi* iradesiyle verdi..."

"Biliyorum, biliyorum ama Junie'nin *Bamhi'nin* bebek kız *kardeşi* gibi göründüğünü sen de biliyorsun. Dr. Paige'in jüriyi etkilemesi bu sayede daha kolay oldu. Senin Junie'yi sorguladığın iki saatlik kaydı göstermeden Paige'in ifadesini nasıl boşa çıkaracağımı merak ediyordum doğrusu."

Salatamın plastik kabının kapağını kapatıp çöp tenekesine atarken, "Eh, bunu yapabilirdin," dedim.

"İki *saat* Lindsay. Junie'nin her şeyi reddettiği iki saat. Bak şimdi... Ayağa kalkıp, 'Dr. Paige, Junie Moon'la hiç tanıştınız mı?' dedim. O, 'Hayır,' dedi. Bunun üzerine ben, 'Polisteki sorgulamasının kaydını gördünüz mü?' diye sordum. O, 'Evet,' dedi. Ben de, 'Polis sana gözdağı vermiş mi, ona yalan söyleyip, kandırmış mı?' diye sorduğumda, 'Hayır, hayır, öyle olduğu pek söylenemez,' diye cevap verdi."

Yuki çayından bir yudum alıp Dr. Paige'in sorgulamasını tekrar sahnelemeye devam etti.

"Sonra bir hata yaptım."

"Nasıl bir hata?"

Yuki yüzünü buruşturarak, "Öfkelendim Lindsay," derken, saçlarını o güzelim, kalp şeklindeki yüzünden geriye attı.

" 'Peki, polis tam olarak ne yaptı?' dedim. Cevabını bilme-

diğim bir soru sormamam gerektiğini biliyorum ama, kahretsin! O kahrolası sorgulamayı düzinelerce kez izledim. Conklin ve sen hiçbir şey yapmadınız!

"Ve Kızıl Köpek ateş saçan gözlerle bana bakarken psikiyatır, 'Bana göre Bayan Moon sadece kendine güveni olmayan biri de-ğildir, *fahişe* olmaktan dolayı suçluluk da hissetmektedir. İtirafı *suçluluğunu hafifletmenin bir yoludur,*' dedi.

"Jüriden bunu yutmasını beklediğine inanamıyordum, o nedenle, 'Demek fahişe olmasından dolayı suçluluk hissettiğini ve *adam öldürdüğünü* bu yüzden itiraf ettiğini söylüyorsunuz, öyle mi?' dedim.

"Paige, 'Aynen öyle diyorum,' diye karşılık verdi, ben de, 'Başka sorum yok doktor,' dedim. Ve Bendinger ona tanık sandalyesinden inmesini söylerken, ben Kızıl Köpek'in sandalyesinin arkasında zaferimi kutluyordum, yüzümü mahkeme salonuna döndüğümde *Tivilly'yi* gördüm," dedi Yuki.

"Twilly zaten her gün mahkemede değil mi?" diye sordum arkadaşşıma.

"Evet, o gün ise hemen arkamda oturuyordu. Ve ben onunla göz göze geldim, çünkü o an başka bir şansım yoktu. Davis'in Junie Moon'u tanık kürsüsüne çağırdığını duydum. Yargıç, "Önce öğle yemeği için bir ara vereceğiz," deyince Kızıl Köpek iskemlesini geriye itti ve benim Twilly denilen o *korkutucu* yaratıkla burun buruna gelmeme neden oldu.

"Twilly alaycı bir ifadeyle gülünce midem kasıldı, soğuk terler dökmeye başladım, o ise, 'Sayı Davis'in,' diye fısıldadı.

"Tanrım... Ve sonra Kızıl Köpek o dondurucu yüz ifadesiyle yine bana baktı. Bu davayı o psikiyatırın ifadesi yüzünden kaybedecek halim yok, değil mi Lindsay? Çünkü söz veriyorum sana, böyle bir şey asla *olmayacak.*"

"Hayır, olmayacak..."

Yuki sıkılmış dişleri arasından, "Tabii, *olmayacak*" derken, yumruğunu masaya indirdi. "Çünkü jüri gerçeği görecek ve sonuçta iki karardan birini verecek.

"Ya Junie Moon'un *suçluluğuna* ya da onun *su götürmez biçimde* suçlu olduğuna karar verecekler."

Stanford Alışveriş merkezi dar bir hatta sıralanmış mağazaları ile bahçelerin içinde inşa edilmiş bir açık hava marketiydi. Burada Neiman ve Nordstorm ile Bloomingdale's gibi büyük mağazaların yanı sıra Armani, Benetton, Louis Vuitton gibi lüks butikler de bulunuyordu.

Hawk ve Pidge, Polo mağazasının dışında, süslü bir biçimde budanmış ağaçlardan oluşan minik bir ormanla çevrili bir bankta oturmuşlardı. Her yere çiçek ve kahve kokusu hâkimdi. Günlerden cumartesiydi ve moda tasarımcılarının elinden çıkma giysileri satın almak isteyen alışveriş meraklıları, küçük yürüyüş yolları üstünde Pidge ve Hawk'un önünden ellerindeki alışveriş torbalarını sallayarak, adeta bir geçit törenindeymişçesine geçiyorlar, Ralph Lauren'in vitrininin önünde durup beğenilerini ifade ediyorlardı.

Pidge'in elinde oyun kâğıdı destesi büyüklüğünde bir kamera vardı ve geçit törenini kaydediyordu. Ne yaptığını soracak biri çıkarsa ona gerçeği, en azından gerçeğin bir bölümünü söyleyecekti. Stanford'da video laboratuvarında çalışıyor ve bir belgesel hazırlıyordu.

Ama söylemeyeceği şey, Hawk'la birlikte şanslı kişiyi aradıklarıydı. Günün en büyük, en şanslı domuzunu arıyorlardı.

Akıllarında iki tür yarışmacı vardı.

Bütün çiftlerin arabalarının arka penceresinin üstünde üniversite çıkartmaları vardı. Bunlar öncelikli adaylardı. Aralarından bir

seçim yapmak zor olacaktı ama şanslı çiftin hangisi olacağı konusunda ortak bir karar aldıklarında, çifti yaşadıkları yere kadar takip edecekler ve evlerine bakacaklardı.

Hangi çifti seçeceklerdi?

Elleri ünlü moda tasarımcılarının logolarının bulunduğu torbalarla dolu, zengin ve şişko çifti mi; yoksa daha yaşlıca ve daha sportif görünen, gösterişli bir tarzda giyinmiş halde ağgözlüler meydanı boyunca sağa sola bakınarak dolaşırken, bir yandan da kahvelerini yudumlamakta olanı mı?

Güvenlik görevlisi yanlarına yaklaşırken, Pidge yaptığı çekimi bir kez daha gözden geçiriyordu. Görevli kırklı yaşlarının sonunda, mavi üniformasının göğüs cebinin üstünde bir rozet taşımakta olan, şapkalı, silahlı ve kasıla kasıla yürüyen bir adamdı. Bugünlerde üniforma giyen herkes kendini komando sanıyordu.

Görevli, "Merhaba çocuklar," dedi, nazik bir biçimde. "Burada fotoğraf çekemezsiniz. Bakın şurada tabela var."

Pidge, "Ah," dedi. Ayağa kalktı. Görevli kendisinden çok daha uzun olan Pidge'in karşısında geriye bir adım atmak zorunda kalmıştı. "Bunlar fotoğraf değil. Okul için belgesel film çekiyordum. Size öğrenci kimliğimi gösterebilirim."

"Öğrenci olmanız bir şeyi değiştirmez," dedi görevli. "Güvenlik sebebiyle, herhangi bir şekilde çekim yapmak yasaklanmıştır. Şimdi o şeyi ortadan kaldırın, yoksa sizi dışarı atarım."

"Seni polis müsveddesi pislik, seni," diye mırıldandı Hawk.

Pidge arkadaşının önüne doğru bir adım atarak, "Özür dileriz efendim," dedi. "Gidiyoruz."

Her şeye rağmen sinir edici bir durumdu bu. Saatler boyu süren bir araştırma yapmışlar ama günün kazananını tespit edememişlerdi.

Pidge, "Mola vermeliyiz," dedi.

İkisi birlikte erkekler tuvaletine girdiler, Pidge pisuvarın önüne gelerek fermuarını indirdi. İşini bitirince Hawk bir kibrit

kutusu çıkardı. Üç, dört kibrit çöpünü birlikte yakarak çöp kutusuna attı.

Otoyolda siren seslerini duyduklarında park alanındaydılar. Pidge'in arabasında oturup Kurbağa Gölü'nün yanına yanaşmış itfaiye araçlarının hortumlarını çıkartmalarını ve alışveriş merkezine sıkmalarını izlediler.

Yüzlerce müşteri hızla dışarıya kaçıyordu.

Hawk, "İyi bir yangın gibisi yok," dedi.

"Günümüzü gün etmemenin garantisi," diye karşılık verdi Pidge.

Dördüncü Bölüm

GÖSTERİŞLİ EV

80

Trafiğin en yoğun olduğu iş çıkış saatinde "Ev"e, Joe'nun dairesine gidiyordum. Telefonumun çaldığını duyunca belimdeki kılıfından çıkarıp kulağıma götürdüm ve Yuki'nin canhıraş bir sesle bağırdığını duydum.

"Lindsay! Adam gizlice beni takip ediyor."

"Kim? Kim takip ediyor seni?"

"O sapık! Jason Twilly."

"Yavaş ol biraz. 'Gizlice takip ediyor!' derken neyi kastediyorsun?"

Townsend'le Yedinci Bölge kavşağında, eskiden evimin olduğu Hill'e gitmek için sağa sapardım ama şimdi direksiyonu hızla sola kırdım. Kendimi akıntıya karşı yüzüyormuşum gibi hissediyordum.

"Basbayağı peşimden geliyor, takip ediyor işte. On dakika önce arabamın yolcu koltuğunda oturuyordu!"

"Zorla arabana mı girmiş?"

"Bilsem... Kapıyı kilitleyip kilitlemediğimi hatırlamıyorum. Elimde yirmi beş kiloluk..."

Hat kesildi. Telefonumun hızlı arama tuşuna bastım, Yuki'nin telefonunun çaldığını duydum ama hat yine kesilince bir kez daha denedim.

"Yirmi beş kiloluk ne?" diye bağırdım, cızırtıya.

"Yirmi beş kiloluk dosya kutusu taşıyordum. Anahtarı tam

kilide sokuyordum ki kolu arabanın *içinden* uzanıp bana kapıyı açtı."

"Şu araba olayından önce ona seni rahat bırakmasını söylemiş miydin?"

"Evet! Söylemez miyim?"

"Tamam, öyleyse arabanın içinde olması yasadışı bir durum," derken şerit değiştiriyor, kiralık bir arabanın önüne geçerken sürücüsünün el hareketine maruz kalıyordum.

"Bir şikâyetle bulunmaya hazır mısın?" diye sordum Yuki'ye. "Adam olayı mahkemeye taşıyacaktır. O yüzden iyice düşün."

Yuki medyada karşılaşacağı sorunlar hakkında düşünürken, parazitin hâkim olduğu bir anlık sessizlik yaşandı.

"Bu adam kesinlikle hasta Linds. Benimle kitabındaki bir karakter gibi konuşuyor. *İçten pazarlıklı*, hatta tehlikeli biri. Bugün *arabama* girdi, yarın kim bilir ne yapacak?"

"Peki," dedim arabamı kenara çekerken. Not defterimi çıkarıp Yuki'nin söylediklerini yazdım.

"Sabah asliye hukuk mahkemesine giderek yasaklama emri çıkartmalısın," dedim. "Ama bir polis raporu tutulduğu için şikâyetin *şu andan* itibaren geçerli sayılır."

"Yarın *sabah mı* Lindsay, Jason Twilly ödümü koparmak istiyor benim ve bunu da *başarıyor!*"

Twilly'nin St. Regis Otel'inin beşinci katındaki odasına vardığımda, yüzünde çarpık bir gülümseme olduğu halde beni kapı ağzında bekliyordu. Saçları darmadağındı, pantolonunun içine sokmadığı gömleğinin düğmeleri iliklenmemiştir. Hafifçe aydınlanmış koridorun sonundaki yangın çıkışının kapısının çarpıldığını duydum. Tahminim, Twilly'nin saat başı ücret alan misafirinin aceleyle otelden ayrılmakta olduğu yönündeydi.

Twilly'ye rozetimi gösterirken o gözlerini bir süre V yakalı bluzumun dekoltesinden, kot pantolonumun söküğünden alamadı, sonra gözleri tekrar yavaşça yüzüme çevrildi. Ben bu arada deri kaplama duvarları, penceresinin önünde San Francisco'nun muhteşem manzarasına hâkim bir oturma grubunun bulunduğu odasını inceliyordum. Gerçekten çok etkileyici bir yerdi.

Twilly, "Gizli bir görevde misiniz, Çavuş?" derken pis pis sırıttı.

Twilly bu tavırlarıyla Yuki'yi korkutmuş olabilirdi ama *beni* öfkelenlendirmişti.

"Sizinle daha önce tanıştığımızı sanmıyorum Bay Twilly. Benim adım Çavuş Lindsay Boxer," dedim elimi ona doğru uzatarak. Twilly tokalaşmak üzere elini uzattığında, kolunu öne doğru çekip sırtına doğru bücktüm ve yüzünü duvara yapıştırdım.

"Bana öteki elini ver," dedim. "*Şimdi.*"

"*Şaka yapıyorsun* herhalde."

"Öteki elini ver!"

Onu kelepçeledim, hızla ve kaba bir biçimde üstünü aradıktan sonra, "Suç oluşturacak biçimde, girilmemesi gereken bir yere girmekten tutuklusunuz. Söyleyeceğiniz herhangi bir şey mahkemede aleyhinize delil olarak kullanılabilir," dedim. Twilly'yi hakları konusunda bilgilendirdikten sonra, "Neler oluyor?" sorusuna cevap verdim:

"Yuki Castellano'nun arabasına yasadışı biçimde girmenizle ilgili. Bayan Castellano bir polis raporu tutturdu ve yarın öğlene kadar aleyhinize bir tutuklama emri çıkarttıracak."

"Vay, vay, vay! Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım. Kolları doluydu ve ben ona yardım etmek için kapıyı tuttum!"

"Bunu avukatına anlatırsın!" diye araya girdim. Bir elimle Twilly'nin kolunu tutarken, diğer elimde telefonla destek çağırısı yapıyordum.

Twilly, *"Bekle bir dakika,"* dedi. "Yuki onu taciz ettiğimi mi iddia ediyor? Tamamen saçmalık bu. Tamam, onu kızdırmak için biraz kışkırttığımı, ona biraz baskı uyguladığımı kabul ediyorum. Ama ben gazeteciyim. Gazeteciler böyle şeyler yaparlar. Bak. Bir hata yaptıysam, özür dilerim. Biraz konuşabilir miyiz, lütfen?"

Twilly'nin kaydına bakmış ve sabıkasız olduğunu görmüştüm. Öfkem buharlaşmaya başlamıştı. Sert bir uyarı bu durumda yeterli olurdu. Ama onu kelepçelemiştim. Cindy'nin medyada heyecan yaratacak olaylardan uzak dur diyerek Yuki'yi uyardığı durumlardan biri bu muydu?

İşler sarpa saracaktı.

Twilly'nin Larry King, Tucker Carlson, *Hollywood'a Giriş* gibi programları kapı kapı dolaşarak bu 'baskını' dillendireceğini şimdiden görebiliyordum. Bu hem Yuki hem de benim için eksi bir puanken, Twilly açısından çok etkileyici bir reklam olacaktı.

"Çavuş?"

Olayı geriye sarmak, bunu en azından bir denemek zorundaydım.

"Olayı mahkemeye taşımaktan kaçınmak mı istiyorsunuz Bay Twilly? O zaman Yuki Castellano'yu *rahat bırakın*. Mahkemede arkasında *oturmayın*, marketlerde *peşine takılmayın*, arabasına veya evine *girmeyin*. Biz de bu olayı bir kenara bırakalım.

"Yuki bir başka şikâyetle daha bulunursa, sizi içeri atarım. Anlaşıldı mı?"

"Kesinlikle," dedi Twilly. "Çok net biçimde hem de."

"İyi."

Kelepçelerini çözdüm, odadan ayrılmak üzereydim.

"Durun!" dedi Twilly. Deniz mavisi renginde, çizgili duvar kağıdıyla kaplı ve üstü saçaklı bir yatağın bulunduğu başka bir odaya gitti. Çarpık bacaklı bir yazı masasının üstünden bir kalem ve not defteri alarak, "Doğru anladığıma emin olmak istiyorum," dedi.

Deftere bir şeyler yazdı, sonra ona söylediklerimi kelimesi kelimesine bana okudu.

"Söyledikleriniz kusursuz şeylerdi Çavuş. Sizce filmde sizi kim oynamalı?"

Adam benimle dalga geçiyordu.

Twilly'nin odasından yüzümün ortasına bok torbası yemişim gibi bir hisle ayrılmış, buna da bizzat kendim neden olmuşum. Cehenneme kadar yolu var... Belki kendi kendimi zora sokmuşum, onu kelepçelemekte hatalıydım ama bu Jason Twilly'nin deli olmadığı anlamına gelmiyordu.

Tehlikeli olmadığı anlamına da...

Joe ile birlikte akşam yemeğini Le SoleiPdan sipariş etmiş ve saat onda yatağa girmiştik. Saat tam 3.04'te gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Tavana yansıyan sayılar, aklımı kurcalayan ve beni delirten düşünceler birbirine karışırken, zamanın izini sürmekteydi.

Beni uykumdan uyandıran, pis pis sırıtan Twilly'nin görüntüsü olmuştu ama, ardından o görüntü erimiş, yerini Claire'in masasının üstünde gördüğüm yanmış ve çarpılmış cesetler almıştı. Ve şu anda *yatağında* uyanık halde uzanmış, bir başka dehşet gösterisinin planlarını yapmakta olan isimsiz bir delikanlı tarafından yetim bırakılmış genç bir kızın hissizleşmiş gözleri gelmişti aklıma.

Biz onu bulana dek daha kaç kişi ölecekti?

Yoksa bu sapıkça oyunda o mu bizi alt edecekti?

Evimi, eşyalarımı, güvenlik duygumu yakıp yıkan yangını düşündüm. Ve Joe'yu... Onu ne denli çok sevdiğimi... Birlikte bir hayat kurmak için ondan San Francisco'ya taşınmasını istemiştik, şimdiye dek gayet güzel de idare ediyorduk. Büyük bir İtalyan düğünü ile evlenme teklifini kabul edip, neden bir aile kurmamıştım?

Birkaç ay içinde otuz dokuz yaşında olacaktım.

Daha ne bekliyordum?

Joe'nun nefes alıp vermesini dinlerken, gördüğüm kâbus yü-

zünden hızlanan kalp atışlarım yavaşlamıştı ve yavaşça uykuya dalıyordum. Joe'ya sırtımı döndüm, yastığı kollarımın arasına almıştım ki onun bana doğru dönmesiyle şiltenin oynadığını hissettirdi. Beni kollarıyla sarmaladı, dizlerini benimkilerin arkasına çekti.

"Kötü bir rüya mı gördün?" diye sordu bana.

"Hi, hı," dedim. "Rüya aklımdan çıktı ama uyandığımda birçok ölü insan düşündüm."

"Genel anlamda ölü insanlar mı, yoksa gerçekten ölmüş insanlar mı?"

"Gerçek ölüler," dedim.

"İçini dökmek ister misin?"

"İsterdim ama geldikleri çukura sessizce geri döndüler. Özür dilerim Joe, seni uyandırmak istememiştim."

"Sorun değil. Sen uyumaya çalış."

Ortada bir *meşdan okumanın* var olduğunu anlamam bir saniye sürmüştü.

Joe saçımı ensemden alıp beni öptü. Yumuşak öpücüğünün bütün bedenime yayılan şok etkisiyle bir an nefessiz kaldım.

Bunu bu gece hissetmeyi beklemiyordum.

Yana dönerek Joe'nun yüzüne baktığımda, saatin yumuşak mavi ışığının altındaki gülümsemesinin parıltısını gördüm. Ellerimi yüzüne koyup onu sertçe öperken, kendimde bulamadığım o cevabı arıyordum. Kollarını uzatıp beni sarmak istedi ama ben ittim.

"Hayır," dedim. "Bana bırak."

Bana işkence eden tüm düşünceleri bir kenara bıraktım. Joe'nun şortunu hızla aşağıya çektim, parmaklarımı parmaklarına doladım ve ellerini yastığa bastırdım. Üstüne çıkıp aşağıya doğru kayarken Joe inledi, ardından daha yumuşak hareket etmeye başladım ve ikimiz de kendimizden geçene dek onu öptüm. Sonra üstüne çıktım, ikimizin de bir saniye daha bekleyemeyeceği bir anda onunla tek beden haline geldim. Zevkin çağlayan dalgaları

tarafından serbest kalana dek, o inkâr edilemez ters akıntıya kap-
tırdım kendimi.

Joe'nun göğsüne çöktüğümde dizlerim vücudunun her iki
yanında, yanaklarım küt küt atan kalbinin üstündeydi. Sırtımı
okşarken onu sevdiğimi söyledim. Birlikte uykuya dalmadan önce,
hâlâ içimdeyken alnımı öptüğünü ve battaniyeyi omzuma çektiği-
ni hatırlıyorum.

Oh, Tanrım.

Joe ile birlikte olmak öylesine güzeldi ki.

Junie Moon mübaşirin önünde yemin ederken, Yuki onu inceliyordu.

Sanıkların ifade vermek üzere tanık kürsüsüne çağrılmaları pek rastlanan bir şey değildi. İfade vermezlerse bu durum aleyhlerine kullanılamazdı, ifade verdiklerinde de savunmaya yardımcı dokunduğu pek nadir görülürdü. Yani müvekkilinizi kürsüye çıkarmak oldukça riskli bir şeydi. Ne kadar iyi prova edilmiş olursa olsun müvekkilinizin yalana dolana sapıp sapmayacağını, bocalayıp bocalamayacağını, yanlış zamanda gülüp gülmeyeceğini veya jürinin onun aleyhinde bir önyargıya kapılmasına neden olacak farklı bir davranışta bulunup bulunmayacağını daha önceden bilmenizin olanağı yoktu.

Ancak Davis, Junie Moon'u tanık kürsüsüne çıkarmıştı. San Francisco halkı ve mahkemeyi takip eden ülke çapında herkes, kızın ne diyeceğini merak ediyordu. Junie askılı, beyaz bir bluz giymişti, düz mavi eteği baldırlarının üstünde kabarıyordu. Hapishanedeyken bir hayli kilo vermişti. Yemin etmek üzere sağ elini havaya kaldırdığında, Yuki kolunun ön tarafında parlak bir bere gördü.

Heyecanlanan izleyiciler kendi aralarında mırıldanıyorlardı. Yuki, Davis'in müvekkilini ifade vermesi için kürsüye çıkarmakla neden o ana dek elde ettiği tüm kazanından riske ettiğini anladı. Junie'nin fahişe veya cadı gibi bir görüntüsü yoktu.

Junie tam bir *kurban* gibi görünüyordu.

Junie doğruyu söyleyeceğine dair yemin ederek tanık kürsüsüne çıktı ve Davis kendisine doğru yaklaşırken güven telkin eder biçimde, elleri kucağında gülümsedi.

Davis, "Nasılsın?" diye sordu.

"Yani hapishanede mi?"

"Evet. Her şey yolunda mı?"

"Evet efendim, iyiyim."

Davis başını sallayarak, "Güzel. Junie, kaç yaşındasın?" dedi.

"Önümüzdeki ay yirmi üç olacağım."

"Peki erkeklerle yatmaya ne zaman başladın?" diye sordu Davis.

Junie, "On dört yaşındayken," diye cevap verdi, yumuşak bir sesle.

"Peki nasıl oldu bu?"

"Üvey babam beni zorladı."

"Yani üvey babanın seni erkeklere sattığını mı söylüyorsun? O senin muhabbet tellalın mıydı?"

"Evet, böyle söylenebilir. On iki yaşındayken zaman zaman benimle oluyordu. Daha sonra arkadaşlarını da getirmeye başladı, onlar da benimle oluyorlardı."

"Üvey babanı tecavüz veya ırza geçmek gibi bir suçtan dolayı ihbar ettin mi?"

"Hayır efendim. Kiramızı böyle ödediğimizi söylüyordu."

"Üvey baban bugün burada mı?"

"Hayır, üç yıl önce öldü."

"Peki annen? O nerede?"

"Uyuşturucu satmaktan hapis yatıyor."

Davis, "Anlıyorum," dedi. "Peki Junie, sen yeterince akıllı bir kızsın. Gerçekten bir fahişe olmak zorunda mıydın? Bir restoran veya mağazada, belki bir büroda iş bulamaz mıydın?"

Junie boğazını temizleyip alçak bir sesle, "Seks yapmak bil-

diğim tek şey ve gerçekten de umursamıyorum. Her gün, kısa bir anlığına da olsa, birini kendime yakın hissediyorum."

"Yabancılarla seks yapmak kendini yakın hissetmeni mi sağlıyor?"

Junie gülümseyerek, "Bunun gerçek olmadığını biliyorum ama kısa bir süreliğine de olsa kendimi iyi hissetmemi sağlıyor," dedi.

Davis kırılğan genç kadının trajik hikâyesinin jüri üstünde yeterli etkiyi yapması için bir an durakladı. Sonra, "Junie, jüriye Michael Champion'la hiç seks yapıp yapmadığını söyler misin lütfen?" dedi.

"Hayır, yapmadım. Asla yapmadım!"

"Peki, öyleyse neden polise yaptığını söyledin?"

"Sanırım onları memnun etmek istiyordum, ben de duymak istediklerini söyledim. Ben... Ben böyle bir insanım."

"Teşekkür ederim Junie. Tanık sizindir," dedi Davis.

Yuki'nin aklında bir şey vardı. Süssüz, yalın, reddedilemez bir şey.

Junie savunmasını yapmak üzere yerini aldığı anda öylesine kırılğan, öylesine çaresiz görünüyordu ki Yuki için en iyisi, "Sorum yok," demek ve kadını kürsüden indirmek olacaktı. Sonra onu paramparça edecekti.

Nicky Gaines, Yuki'ye, Kızıl Köpek'ten gelen bir notu ilettili. Yargıç Bendinger bileğindeki lastik bandı sabırsızca çekiştirirken Yuki notu okuyordu. Yargıç sonra, "Bayan Castellano tanığı sorguya çekecek misiniz?" dedi.

Parisi oldukça kısa bir not yazmıştı. İki sözcükten ibaretti. "*Onu parçala.* "

Yuki hayır dercesine başını iki yana salladı, Parisi'ye iletmek üzere Gaines'e, "Pas geçmeliyiz," diye fısıldadı.

Parisi kaşlarını çatarak, "Benim yapmamı mı istiyorsun?" diye sordu.

Bu reddedilemezdi işte. Kızıl Köpek diyeceğini demişti. Yuki ayağı kalktı, hakların bildirildiğine dair onay formunun fotokopisini alarak tanık kürsüsüne doğru yürüdü.

Yuki herhangi bir giriş konuşması yapmadan, "Bayan Moon," dedi. "Bu haklarınızın bildirildiğine dair onay formudur. Bu formu hatırlıyor musunuz?"

"Evet, galiba."

"Okuma yazmanız *var*, değil mi?"

"Evet."

"Peki öyleyse.... Nisan ayının on dokuzunda, emniyet müdürlüğünde Çavuş Boxer ve Dedektif Richard Conklin tarafından sorgulandığınızda bu form size sunulmuştu.

"Formda, 'Sizi sorgulamadan önce haklarınızı anlamanız gerekiyor. Sessiz kalmak hakkına sahipsiniz. Söyleyeceğiniz herhangi bir şey mahkemede aleyhinize delil olarak kullanılacaktır,' yazıyor. Burada baş harfler de yazıyor. Size mi ait bunlar?"

Junie belgeye bir göz attıktan sonra, "Evet," dedi.

Yuki bütün formu okumaya başladı. Gerekli gördüğü yerde durarak Junie'ye sorusunu soruyordu: "Burada yazılanları anlamış mıydınız? Bunlar sizin baş harflerinizi mi?" *Bam, bam, bam!* Sorular ardı ardına ateşleniyordu adeta.

Ve her sorudan sonra Junie forma dikkatle bakarak, "Evet," karşılığı veriyordu.

"Haklarınızdan feragat ettiğinizi ifade eden bu belgenin sonunda haklarınızı anladığınız, bir avukat talep etmediğiniz, herhangi bir yolla tehdit edilmediğiniz, baskı görmediğiniz yazıyor. Bunu siz mi imzaladınız?"

"Evet efendim, ben imzaladım."

"Peki, polise Michael Champion'ın evinizde öldüğünü ve sizin de cesedi ortadan kaldırdığınızı söylediniz mi?"

"Evet."

"Polis tarafından oyuna getirildiniz veya korkutuldunuz mu?"

"Hayır."

Yuki savcılık masasına yürüyüp formu bıraktı. Parisi'nin onayladığını belirten, başıyla yaptığı hareketi gördükten sonra tekrar sanığa döndü.

"Neden böyle bir itirafta bulundunuz?"

"Polise yardım etmek istemiştim."

"Benim *aklım karıştı* Bayan Moon. Onlara yardım etmek

istediniz. O nedenle, önce Bay Champion'la hiç *karşılaşmadığınızı* söylediniz. Sonra onun *kollarınızda* öldüğünü... Ardından cese-
dinin parçalarını *çöplüğe* attığınızı söylediniz. Sonra da tüm bu
hikâyeyi polisi memnun etmek için uydurduğunuzu söylediniz,
çünkü siz o tür bir insansınız.

"Bayan Moon. Bizden hangi yalanınıza inanmamızı istiyorsunuz? "

Junie avukatına ürkmüş bir ifadeyle baktı, sonra gözünü Yuki'ye dikti. Anlaşılmaz biçimde kekelerken dudakları titriyor, solgun yüzünden gözyaşları süzülüyordu. Sonunda, "Üzgünüm. Bilmiyorum... Ne diyeceğimi bilmiyorum," diyebildi.

O an mahkeme salonunun içinden, savunma masasının hemen arkasından, "DURUN!" diye seslenen bir kadının sesi duyuldu.

Yuki mahkemedeki herkes gibi başını o tarafa doğru çevirdi. Ses eski valinin karısı, ölen çocuğun annesi Valentina Champion'a aitti. Kadın ayağa kalkmış, destek almak için elini kocasının omzuna dayamıştı.

Yuki vücudundaki kanın çekildiğini hissetti.

Valentina Champion, "Bu zavallı kızcağıza yapılanlara dayanamıyorum," dedi kocasına. Sonra onun yanından geçip koridora çıktı ve iki yüz çift gözün önünde mahkeme salonundan dışarıya çıktı.

Yuki geceyi sahile vurmuş bir balık gibi çırpınarak geçirmişti ve sabah olduğunda hâlâ terliyor, çılgına dönmüş patronu tarafından nasıl *kum torbasına çevrildiğini* düşünüyordu. Sonra da Valentina Champion onu bir kamyonun altına fırlatıvermişti.

Yuki insanların mahkeme esnasında birbirlerine bağlandıklarını, garip biçimde birbirlerine sevgi beslediklerini görmüştü daha önceden. Ancak Bayan Champion'ın sanığı koruması çılgınca bir şeydi! Yuki'nin onun tarafında olduğunun, oğlu için doğru olanı yapmaya çalıştığının farkında değil miydi?

Şimdi izleyiciler ve muhabirler L. Diana Davis'in yerini almasını izlerken, mahkeme salonunda bir uğultu yükselmişti. Davis'in kendini beğenmiş bir görüntüsü vardı. Yuki, rakibinin dün gece zaferini kutlarken sarhoş olmuş olabileceğini düşündü.

Junie Moon muhafızlar eşliğinde salona girdi. Davis ayağa kalktı, müvekkili oturduğunda o da oturdu. Tam o anda mübaşir salona, "Herkes kalsın," diye seslendi.

Yargıç kürsüsüne çıkarken ayakta bekleyenler arasından boğuk bir vızıltı sesi geldi. Jüri salona girdi, çantalarını yere bırakıp iskemlelerine oturdular. Yargıç Bendinger jüriye hitap ederek daha önceki talimatlarını hatırlattı. Sonra Yuki'ye son konuşmasını yapmak için hazır olup olmadığını sorunca, Yuki hazır olduğunu söyledi.

Ama Yuki emin değildi.

Notlarını topladı, Jimmy Choos giysisi içinde uzun boylu görünüyordu. Kürsüye yürüdü, notlarını önüne bırakarak jüri hariç herkesin  n n  kapattı. Parisi'nin halim selim c ssesini, Twilly'nin alaycı gülümsemesini, Davis'in kibrini ve sanığın acı-nası kırılğanlığını görmezden geldi. Arka sıradan başparmağıyla kendisine doğru 'her Şey yolunda gidiyor' işareti yapan Cindy'ye bakmayı bile ihmal etmedi.

Yuki sehpanın  zerine Michael Campion'ın poster boyutundaki bir fotoğrafını koydu, görebilmeleri için jüriye doğru çevirdi. İnsanlar tarafından çok sevilmiŐ ve herkesin duasını almış çocuğun yüzünün jüri tarafından görüldüğüne emin olmak için bir süre duraladı.

Yuki jürinin, bu mahkemenin Michael'ın ölümüne göz yuman fahişenin acıklı hikâyesi ile ilgili değil, Michael Campion'ın ölümü ile ilgili olduğunu anladığına emin olmak istiyordu.

Yuki ellerini kürsünün her iki yanına koyarak, bütün samimiyetiyle konuşmaya başladı.

"Bayanlar ve baylar, Junie Moon bir fahişedir," dedi Yuki. "Onun çalışması demek, her defasında kanunu ihlal ediyor olması demek. Müşterilerinin büyük bir bölümü de rüştünü henüz ispatlamamış okul çocuklarından oluşuyor. Ama sanığı hayatını kazanmak için yaptığı işten dolayı *daha az güvenilir* olarak göremeyiz. Bayan Moon'un kendine göre nedenleri var ve bunlar ona karşı suçlayıcı birer unsur olarak kullanılamaz.

"Bu nedenle, lütfen onu herhangi bir insandan farklı yargılamayın. Hepimiz kanun karşısında eşitiz. Adalet sistemimiz bu şekilde işler.

"Bayan Moon delilleri karartmak ve ikinci derecede cinayetle suçlanmaktadır.

"Açılış konuşmamda size bir cinayeti ispat edebilmek için niyeti, *taammüdü* ispat etmemiz gerektiğini söylemiştim. Bu da söz konusu kişinin eylemini ahlaksızca ve kötü niyetli olarak yorumlamamızla ilgilidir.

"Ahlaksızca ve kötü niyetli olmak neye benzer, peki?

"Bayan Moon polise Michael Campion'ın yardım isteğini duymazlıktan geldiğini, ölmesine izin verdiğini ve sonra bu suçun üstünü, genç adamın cesedini parçalarına ayırıp ortadan kaldırmak suretiyle örttüğünü söylemiştir.

"İçinizde bir insanın cesedini parçalayabilecek olan var mı?" diye sordu Yuki. "Bir insanı parçalarına ayırmanın nasıl bir şey

olduğunu tasavvur edebiliyor musunuz? Ben bir tavuğu keserken bile zorlanıyorum. Sadece birkaç saat önce hayatta olan, nefes alan, konuşan ve yatağınızı paylaşan bir insanı parçalarına ayırmak nasıl bir şeydir?

"Nasıl bir vicdan, bir karakter, bir insan, bir *kalp* böyle bir şeyin altından kalkabilir?

"Böylesine bir eylem ahlaksızca ve kötü niyetli olarak *tanımlanamaz mı*?

"Sanık bu itirafı, itirafının kayıt edilmediğini düşündüğü bir anda yapmıştı. Ama Junie Moon yanıliyordu. Bayanlar, baylar, ister kaydedilsin, ister edilmesin, *itiraf, itiraf*tır. Bu kadar basit. Junie Moon suçu kabul etmiştir ve biz de bu itirafa bağlı kalıyoruz.

"Savcılığın suçu *makul, mantıklı* bir şüpheyeye yer bırakmaksızın ispat etmek gibi bir yükümlülüğü vardır. Yani aklınızda her soruya bir cevap bulamamanız normaldir, çok insani bir durumdur. İşte bu yüzden sizin göreviniz, sanığın makul, mantıklı bir şüpheyeye yer bırakmaksızın suçlu bulmaktır ama bu, *hiçbir* şüpheyeye yer bırakmaksızın anlamına gelmemektedir."

Yuki, "Michael Campion'ın cesedinin nerede olduğunu bilmiyoruz. Bildiğimiz tek şey, onu en son gören kişinin bu iskemlede oturmakta olduğudur," derken sesi boğazında düğümleniyordu.

"Junie Moon tekrar tekrar itiraf etmiştir.

"Ve bayanlar, baylar, yapmanız gereken şey onu suçlu bulmak, Michael Campion ve ailesi için adaletin yerine gelmesini sağlamaktır."

L. Diana Davis'in ismindeki 'L'nin ne olduğunu o güne dek kimse keşfedememişti. Bazıları Lorelei veya Letitia gibi egzotik bir isim olduğunu söylerken, bazıları Davis'in isminin önüne gizemli bir hava vermek için böyle bir harf koydurduğunu iddia ediyordu.

Yuki ise 'L'nin ölümcül¹ kelimesinin baş harfi olduğunu düşünüyordu.

Davis kapanış konuşması için Chanel bir tayyör tercih etmişti. Siyah dantelli pembe tayyör, tiz sesli Davis'le hiçbir benzerliği olmasa da, akıllara Jackie Kennedy'yi getiriyordu.

"Bayanlar, baylar. Açılış konuşmamda sizden ne istediğimi hatırlayın," derken rica etmekten çok, talep eder gibi bir tavrı vardı. *"Biftek nerede? İşte bu olayın can alıcı noktası bu. Ceset nerede? DNA nerede? İtiraf nerede? Suçun ispatı nerede?*

"Savcılık bizi polisin göz altına aldığı ve bu esnada itirafta bulunan kişinin bu ifadesini kaydetmemesinin normal bir şey olduğuna ikna etmek istiyor. Delil olarak kan veya cesedin bulunmadığını, bunun da normal olduğunu söylüyor.

"Kusura bakmayın arkadaşlar ama burada yanlış giden bir şey var," dedi Davis, ellerini jürinin oturduğu bölmenin parmaklığına koyarak.

"Hem de çok yanlış giden bir şey.

1 Lethal: Ölümcül (ç.n.)

"Seçkin bir psikiyatr olan Dr. Paige kürsüye gelmiş ve Junie Moon'un kendine güvensiz bir insan olduğu ve bu durumun, polisi hoşnut edecek bir şeyler söylemesine varacak kadar ileri safhada olduğuna dair fikir belirtmiştir. Dr. Paige, Bayan Moon'un fahişe olmaktan dolayı suçluluk duyduğu ve bu nedenle, suçluluğunu biraz olsun hafifletmek adına itirafta bulunduğunu düşündüğünü de söylemiştir.

"Bayanlar, baylar, müsaade ederseniz size sahte itiraflarla ilgili minik, pis bir sır vermek istiyorum. Ne zaman büyük bir suç işlense sahte itiraflar gündeme gelir. Lindbergh'lerin bebeğini kaçırdığını itiraf eden yüzlerce kişi çıkmıştır. Düzinelerce insan polise Siyah Yıldızçiçeği'ni öldürdüğünü söylemiştir. John Mark Karr'ın, ölümünden on yıl sonra JonBenet Ramsey cinayetini itiraf etmesinin uluslararası bir karmaşaya yol açtığını hatırlarsınız belki.

"Ama cinayeti o işlememişti.

"İnsanlar, DNA delilleriyle *açık ve seçik* olarak ortaya koyulmasının ardından suçlarını itiraf ederler. İnsanlar sizin, benim anlamakta zorluk çektiğimiz nedenlerden dolayı itirafta bulunabilirler ama gerçek bir itirafı sahtesinden ayırmak başarılı bir dedektifin görevidir.

"Junie Moon'un itirafı *sahtedir*.

"Bu davada delil yokluğu çok dikkate değer bir olgudur. Sözde kurbanın ismi Joe Blow olsaydı, değil dava açmak, muhtemelen bir suçlama bile olmayacaktı. Ama Michael Campion politik bir *ünlüdür*, Bayan Moon ise *sosyal tabakanın en altında yer almaktadır*.

"Öyleyse gösteri zamanı!

Davis, "Ama baylar ve bayanlar, burası gösteri alanı değildir. Burası adaletin tecil edeceği bir *mahkemedir*" dedi üstüne basarak. "Bu yüzden, sizden delillerin durumunu göz önüne almanız kadar, akliseliminizi de kullanmanızı istiyoruz. Bunu yaparsanız, Junie Moon'un kendisine yöneltilen ithamlardan dolayı sadece ve sadece *suçsuz olduğuna* kanaat getirirsiniz."

Susie's Kafe'ye geldiğimde saat yediyi biraz geçiyordu. Bardaki patronlar oldukça keyifli görünüyorlardı. Orkestranın çalmakta olduğu o garip şarkının ne olduğunu bilmiyordum ama güneş ve Karayip Denizi ile ilgili sözleri vardı.

O an içimden Jamaika'ya taşınıp Joe'yla birlikte bir dalgıç mağazası açmak geldi. Egzotik içkiler içer, plajda mangal yapar ve balık yerdik.

Lorraine tavuk kemikleriyle dolu bir tabağı kaldırırken, masamızın bulunduğu barın arka kısmına geçtim. Lorraine bir şişe Corona birası siparişimi aldıktan sonra mönüyü masaya bıraktı. Claire 'iki kişilik yer kaplamak' diye nitelendirdiği bir biçimde oturmuş, bölmemizin bir tarafını işgal ederken, Cindy ve Yuki onun karşısına geçmişlerdi. Yuki bir böcek gibi ezilmişçesine duvara yapışmış görünüyordu.

Savaşı yitirmiş gibi bir hali vardı.

Bir iskemle çekip, "Ne kaçırdım?" diye sordum.

Cindy, "Yuki *harika* bir kapanış konuşması yaptı," deyince Yuki araya girdi.

"Ama Davis konuşmamı *sildi attı*"

"Sen *delirmişsin*. Son söz yine senindi Yuki," dedi Cindy. "Onu duvara *mıhladın*."

Yalvarmama gerek kalmamıştı. Yuki yemek siparişini verir vermez o kusursuz L. Diana Davis taklidini yaparak, "*Et neredede? Et neredede?*" diye çığlık çığlığa bağırmaya başladı.

Yuki bir an soluklamak için duralayınca Cindy, "İddiayı delillerinle çürüt Yuki. Bunu gerçekten *istiyormuşsun* gibi yap," dedi.

Yuki biraz isterik bir kahkaha atarak gözündeki yaşları bir mendille sildi, iyi gününde bir kadeh içmekte bile zorlandığı içkisini, margaritasını bir dikişte bitirdi. Ve geçirdi.

"Kararı beklemekten nefret ediyorum."

Hepimiz güldük. Cindy, Yuki, "Pes," diyene dek onunla dalga geçti. Sonra parlayan gözler ve tipik el hareketleriyle Yuki'nin taklidini yaptı.

Yuki tekrar söze girdi. "Dedim ki, 'Bir suç işlenmiş midir? Bayanlar, baylar, sanığın burada bulunmasının bir nedeni var. Kendisi büyük jüri tarafından sorguya çekildi ve bunun nedeni sadece ölen kişiyle göreceli olarak sosyal bir ilişki içine girmiş olması değildi. Polis onu rasgele seçmedi.

" 'Junie Moon polisi arayıp sahte bir itirafta bulunmadı.

" 'Polis, Michael Champion'ı hayattayken gören son insana ulaşmasını sağlayacak *bilgiyi* kendisi ele geçirdi. Söz konusu kişi Junie Moon'du ve kendisi de bunu *kabul etti*."

Claire, "Çok iyi demişsin şekerim," diye mırıldandı.

Yuki gülümseyip devam etti. " 'Michael Champion'ın cesedi elimizde değil ama kendisi Bayan Moon'u görmeye gittikten sonra aradan geçen aylar boyunca evi aramadı, kredi kartını, cep telefonunu hiç kullanmadı, akrabalarına veya arkadaşlarına iyi olduğuna dair bir haber ulaştırmadı.

" 'Michael böyle bir şey yapacak bir insan değildi. Öyleyse Michael Champion nerede? Junie Moon bize anlattı. Michael öldü, cesedi parçalara ayrıldı ve bir çöplüğe atıldı. Bunu Junie Moon yaptı.

" 'Nokta.'"

Cindy gülümseyerek, "Gördünüz mü?" dedi. "Davis'i kesinlikle duvara mıhladı."

O akşam kafeden çıktıktan sonra Claire'le birlikte iki kişilik pijama partisi yapmaya karar vermiştik ve ben şimdi onun yatağında oturuyordum. Edmund, San Francisco Senfoni Orkestrası ile birlikte turdaydı. Claire, "Yalnız başıma kalıp da kendi kendime doğum yapmayı *hiç ama hiç* istemiyorum sevgili arkadaşım," demişti.

Başımı kaldırıp devasa köpük şiltesinin üstünde uzanmış, yüz on kiloluk arkadaşşıma baktım.

"Daha fazla irileşemem artık," dedi. "Bu mümkün değil. İki erkek çocuğa hamileyken bile bu kadar kilo almamıştım, nasıl oldu da bu minik kız beni gezegeni yutan bir balona çevirebildi?"

Güldüm. Claire'in yirmi yıl önce ilk bebeğine hamileyken, Ruby Rose'a hamile kaldığı döneme kıyasla sadece bir iki beden daha küçük olduğunu düşünüyordum ama bunu ona söylemedim.

"Sana bir şey getireyim mi?" diye sordum.

"Dondurucu katından herhangi bir şey olabilir," dedi Claire.

"Anlaşıldı," diyerek ona gülümsedim. Sonra elimde bir büyük kutu Chunky Monkey¹ ve iki kaşıkla geri gelerek tekrar yatağa oturdum. "Seni bu hale getiren dondurmanın adının Chunky² Monkey olması çok zalimce," dedim.

1 Chunky Monkey: *Ben and Jerry* dondurmalarının bir çeşidi, (ç.n.)

2 Chunky: Bodur, tıknaz anlamına gelir.

Claire kıkırdayarak kapağı sıyırdı. İkimiz dondurmayı sırayla; kaşıklarken bana, "Joe'yla aranız nasıl?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Beraber yaşamaktan söz ediyorum, aptal. Onunla ciddi olarak beraber olmayı düşünüyor musun? Evlenmek gibi yani?"

"Konuya bodoslama girme tarzından çok hoşlanıyorum doğrusu."

"Boş ver. Sen de çok kibar biri sayılmazsın."

Kaşığımın ucunu ona doğru salladıktan sonra anlatmaya başladım. Claire'in anlattıklarımın çoğundan haberi vardı: Başarısız evliliğimi, göYev sırasında vurulup ölen Chris'le olan aşk maceramı biliyordu. Ona iki ufak çocuğu olan kız kardeşim Cat'in boşandığını, bu arada büyük bir işi yürüttüğünü ve eski kocasıyla acı bir ilişkiyi sürdürmekte olduğundan da söz ettim.

"Sonra sana bakıyorum Kelebek," dedim. "Güzelim, dört odalı bir evde yaşıyorsun... Sevgili bir kocan, harika iki çocuğun var ve şimdi de bir çocuk daha yapacak sevgi ve cesarete sahipsin."

Claire, "Peki tüm bunların içinde sen neredesin tatlım?" dedi. "Onu evlenecek kadar sevmediğine dair kararı Joe'nun vermesini mi bekliyorsun? O mükemmel adamı başkalarına mı kaptıracaksın?"

Kendimi arkaya, yastıklara atıp gözlerimi tavana diktim. Joe'yu, Rich'i ve onunla günde on yedi saat birlikte çalışmaktan ne kadar memnun olduğumu düşündüm. Çalışmaktan başka bir şey yapmaya zaman bulamadığımı, çok uzun bir süredir Tai Chi yapmadığımı, gitar çalmadığımı, hatta akşam koşularında Joe'yu değil Martha'yı tercih ettiğimi geçirdim aklımdan.

Evlenip bir çocuk sahibi olmam, evden her ayrılışımda arkamda benim için endişelenecek birilerinin kalması durumunda her şeyin ne denli farklı olacağına gitti aklım. Kahretsin, peki ya vurulursam?

Ve sonra diğer seçenekleri tarttım.

Gerçekten yalnız olmayı mı istemiştim?

Tüm bu düşünceler Claire'in sayesinde üşüşmüştü aklıma ama en iyi arkadaşım tetikleyici olmuştu aslında.

Boş dondurma kabının kapağını kapatıp kaşığını Limoges sos kabına dayarken, "Bir şekilde üstesinden geleceksin şekerim," dedi. "Üstünde düşüncek ve sonra bir anda kararını vereceksin. Kendin için neyin doğru olduğunu *bileceksin*."

Öyle mi olacaktı gerçekten?

Benim en ufak bir fikrim bile yokken, Claire nasıl bu kadar emin olabiliyordu?

Adliye binasından sadece birkaç sokak ötede olan Le Fleur du Jour, sabahları polislerin takıldığı en gözde mekânlardan biriydi. Sabah 6.30'da taze pişmiş ekmeğin kokusu burunları titretir ve çiçek pazarına kadar ulaşırdı. Joe, Conklin ve ben terasta, pasajdaki çiçek tezgâhlarını gören küçük masalardan birine oturmuştuk. Joe ve Conklin'le daha önce aynı anda beraber olmadığım, açıklamaktan nefret ettiğim bir biçimde huzursuzluk duyuyordum.

Joe Conklin'e kundakçılık-cinayet olayları ile ilgili düşüncelerinden söz ediyor, bizimle aynı fikirde olduğunu belirterek tek kişinin kurbanlara istediğini yaptıramayacağını anlatıyordu.

Joe, "Bu çocuklar gösteriş meraklısı, zeki tipler," dedi. "Quidquid latine dictum sit, altum videtur."

Kaşımı çatıp, "Bu da ne anlama geliyor?" diye sordum. "Benim dışımda herkes Latince mi biliyor yoksa?"

Joe'nun yüzünde bir gülümseme belirdi. "Anlamı; 'Latince söylenen her şey, kulağa derin gelir.'"

Conklin başını salladı. Bu sabah kahverengi gözleri dikkat kesilmişti. Bu gözlerin daha önceleri bir zanlıyı sorguya çekerken şimdi olduğu gibi nasıl dikkatle baktığını görmüştüm. Joe'yu anlamaya çalışıyor, polis teşkilatında iyi bir kariyer yapmış erkek arkadaşımın olaylarla ilgili bir teorisinin olabileceği umudunu taşıyordu.

. Belki de daha iyisi, Joe'nun bir gerzek olduğunun ortaya çıkmasını bekliyordu.

Hiç şüphe yok ki Joe da Rich'i tartıyordu.

Conklin, "Akıllı oldukları kesin," dedi, "Belki bizden bile biraz daha zekiler."

Garson önüne çilekli gözlemeyi koyarken Joe arkasına yaslanıp, "Leopold ile Loeb'i bilir misiniz?" diye sordu. Garson sonra masanın etrafından dolaşıp Conklin ve bana yumurta servisi yaptı.

"isimlerini duymuştum," dedi Conklin.

Joe, "1924 yılında," dedi, "Aynı zamanda ayrıcalıklı ve sosyopat da olan zeki ve gösteriş meraklısı iki çocuk, entelektüel bir antrenman olsun diye birini öldürmeye karar verirler. Amaçları bu cinayetten paçayı sıyrıp sıyırmayacaklarını görmektir."

Joe dikkatimizi çekmişti.

"Leopold'un zekâ derecesi 200 civarındaydı," dedi Joe. "Loeb'inki de en az 160. Rasgele bir okul çocuğunu seçip onu öldürdüler. Ama o denli zeki olmalarına rağmen, yine de aptalca hatalar yaptılar."

"Yani bizim çocukların da benzer bir dürtüyle hareket ettiklerini mi söylüyorsun? Bu işten paçayı sıyrıp sıyıramayacaklarını görmeye mi çalışıyorlar?"

"Buna benzer bir duygu içinde hareket ediyorlardır."

Conklin, "Suç Kanalı'nın bu jenerasyonun kötü çocukları için eğitici bir işlevi var," dedi. "Sigara izmaritlerinin ve kurşun kovanlarının önemini anlatıyorlar... Bizim çocuklar da oldukça dikkatli davranıyor. Bulduğumuz ipuçları, onların özellikle bulmamızı istediği şeyler."

O anda dinlemeyi kesip vücut dillerini incelemeye başladım. Joe biraz sert bir üslupla hep Conklin'e yöneliyor, Conklin uyumlu bir görüntü vermeden onun fikirlerine katılıyordu. Bütün dikkatimi ikisine vermiştim, başım Wimbledon'da tenis maçı izler gibi bir ona, bir ona çevriliyordu.

Mavi gözler, kahverengi gözler. Sevgilim, ortağım.

Yumurtalarımı tabağın yanına doğru ittim.

Ve belki de hayatımda ilk kez, söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

Yuki savcılık masasında Nicky Gaines'le Len Parisi arasındaki yerinde oturmuş, mahkemenin toplanmasını bekliyordu. Günlerden cumaydı. Jüri üyeleri üç gün boyunca toplantı yapmış, sonunda karara vardıklarına dair haber dün gece geç saatlerde gelmişti. Yuki jüri üyelerinin sorumluluk ve gerginlikten uzak bir hafta sonu geçirmek adına kararı aceleyle getirip getirmediğini merak ediyordu. Bu karar savcılığın lehine mi, aleyhine mi olacaktı?

Kendini kafeinle fazlasıyla uyarılmış gibi hissediyordu, çünkü aşırı kahve içmişti. Bu sabahtan beri fincanları ardı ardına yuvarlamış, bir gece öncesinden beri iki saatten fazla uyuyamamıştı.

Yanındakine doğru, "Sen iyi misin?" diye sordu. Ağzından nefes alıp veren Nicky, VapoRub kokusu yayıyordu.

"İyiyim," dedi. "Ya sen?"

"Süper."

Yuki'nin sağında oturmakta olan Kızıl Köpek, resmi bir evrakın üstüne bir not düşmekteydi. Bıkkın, umursamaz haliyle soğukkanlılık abidesiydi. Ama rol yapıyordu. Parisi gerçekte patlamaya hazır bir volkan gibiydi. Koridorun karşısında ise zinde, makyaj yapmış ve saçlarını yaptırmış haliyle L. Diana Davis vardı. Kolunu bir anne şefkatiyle müvekkilinin narin omzuna dolamıştı.

Ve sonra, saat tam dokuzda, yeşil üniforması içinde yapılı bir adam olan mübaşir, "Herkes ayağa," diye seslendi. Yuki aya-

ğa kalktı, sonra yargıcın yerini almasıyla birlikte oturdu. Nicky elindeki mendile öksürdü. Parisi kapağını kapatıp kalemını göğüs cebine yerleştirdi. Yuki ellerini önünde birleştirmişti, jüri odasının kapısı açılıp üyeler mahkeme salonuna girerken başını sağa çevirdi.

On iki erkek ve kadın bugün kiliseye gider gibi temiz giyinmiş, saçlarını taramıştı. Erkekler ceket ve kravatlıyken, kadınlar mücevher takmışlardı.

Jürinin sözcülüğünü Yuki'nin yaşlarında olan, yani otuzlu yaşların başındaki sosyoloji öğretmeni ve iki çocuk annesi Maria Martinez adında bir kadın yapıyordu. Yuki, Martinez gibi bir kadının bir çocuğun ölmesine izin verip sonra da olayı cesedi bir çöplüğe atarak örtemeye çalışan bir fahişenin lehine karar vereceğini hiç sanmıyordu.

Martinez çantasını yere, iskemlesinin hemen yanına bıraktı.

Yargıç Bendinger bilgisayarını açıp mahkeme yazmanına Yuki'nin işitemediği bir espri yaparken, Yuki boynunda ve kollarında bir karıncalanma hissetmişti. Sonra yargıç iskemlesini salona bakacak şekilde çevirip, "Sessizlik lütfen," dedi.

Salon sessizleşince yargıç, jüriye bir karara varıp varmadıklarını sordu.

Martinez, "Vardık Sayın Yargıç," dedi.

Kararın yazılı olduğu kâğıt Martinez'den yargıca, ondan tekrar Martinez'e ulaştı. Nicky Gaines yine öksürdü. Parisi, Yuki'nin arkasından uzanıp Gaines'in ensesine bir fiske attı ve kaşlarını çatarak onu azarladı.

Bendinger, "Jüri sözcüsü, lütfen kararı okur musunuz?" dedi. Kömür grisi elbisesi içinde ufak tefek görünen Martinez ayağa kalkarak boğazını temizledi.

"Sanık Junie Moon'u delilleri karartmak iddiasından *suçsuz* bulduk..."

Bir anda salonda patlayan gürültü Bendinger'in güçlü tokmak darbeleriyle kesildi.

Yargıç jüriye teşekkür edip dağılmalarını söylerken bile Gaines, "Ne dedi, ne dedi?" diye soruyordu Yuki'ye.

Yuki kendisini tam anlamıyla hasta hissediyordu. *Kaybolmuştu* adeta. Kaybolmuş ve herkesi, polisi, Bölge Savcılığı'nı, Champion'ları, hatta Michaeli bile hayal kırıklığına uğratmıştı. İşi ve ölü çocuk için adaleti sağlama ihtirası iflas etmişti.

Yuki, "Bu bana göre bir iş değil," dedi kendi kendine. Aniden ayağa kalktı.

Parisi veya Gaines'e hiçbir şey söylemeden arkasına dönerek, "Çok üzgünüm," dedi Champion'lara.

Başını öne eğerek kalabalık koridora daldı ve mahkeme salonundan ayrıldı.

Yuki, Twilly denilen *piçin* oturduğu yerden kalkarak kendisini mahkeme salonu ve koridor boyunca takip ettiğini görmüştü. Koridordaki insan kalabalığını yarmak için çaba göstermiş, kadınlar tuvaletine açılan kapıyı itip boş bir bölme bulmuş ve kendini içeriye kilitlemişti. Uzun dakikalar boyunca başı elleri arasında oturmuş, sonra lavaboya giderek yüzünü yıkamış ve güneş gözlüğünü takmıştı.

Tekrar koridora çıkınca yangın çıkışına yönelmiş, kalbi göğsünde hâlâ delice atarken merdivenlerden aşağıya hızla inmişti. O esnada akli hâlâ karardaydı, jürinin Junie Moon'u suçsuz bulmasının şokunu üstünden atamamıştı. Savcılık, Junie Moon'un hapisten elini kolunu sallayarak çıkacağını öğrendiğinde çılgına dönecekti. Karardan dolayı *onu* suçlayacaklardı ve bunu yapmakta haklıydılar.

Bu onun davasıydı ve kaybetmişti.

Yuki başını eğmiş halde lobiye çıkan kapıyı açtı, gri kübik binadan en az onun kadar gri sabaha çıktı. Len Parisi mahkeme basamaklarının en tepesinde, mikrofonlarını ve kameralarını ileri uzatmış, sorular yağdırmakta olan gazetecilerden oluşan kümenin ortasında kızıl saçlı bir sekoya gibi duruyordu.

Yuki, Anderson Cooper ve Rita Cosby, Diane Dimond ve Beth Karas gibi ünlü televizyon muhabirlerini gördü. Parisi geçmişinde kalbiyle ilgili sorunlar yaşamış, gelecekte de yaşaması

muhtemel bir kamu görevlisi olarak basına politik açıdan doğru bir takım açıklamalar yaparken kameralar çalışıyordu.

On beş metre ileride, üç basamak aşağıda durmakta olan Maria Martinez ve birkaç jüri üyesinin de çevresi muhabirlerle sarılmıştı.

Yuki, Martinez'in, "Kabul edilebilir şüphe ile ilgili çok büyük zorluk çektik," dediğini duydu. Ve sonra L. Diana Davis'in, yanında hâlâ kol kanat gerdiği Junie Moon olduğu halde büyük, çelik ve cam çifte kapıdan dışarıya çıkmasıyla kameralar oraya döndü.

Yuki kalan basamakları inip caddeye çıktı. Kaldırımında Connor Champion ve karısını gördü. Champion'ların şoförü Lincoln sedan bir arabanın kapısını tutuyordu. Yuki yanlarından geçerken Jason Twilly dışarıda Champion'ın yanında durmuş, iki adam derin bir sohbeta dalmıştı.

Yuki, Bryant'tan karşıya geçti. Gözleri otoparka kilitlemiş haldeyken, yaya kalabalığı içinde görünmez olmaktan dolayı memnundu, özellikle Twilly'nin kendisinden daha büyük bir baskıyla meşgul olmasına seviniyordu. Anahtarlar elinde, Acura'sının park alanının arka tarafında bir yerde olduğunu gördü.

O esnada birinin kendisine seslendiğini duydu. Kaşları çatılmış halde yüzünü o tarafa döndüğünde, koyu renk ceketinin etekleri akbabanın kanatlarını andıran biçimde savrulmakta olan Jason Twilly'nin kendisine doğru geldiğini gördü.

"Yuki! Dur bir dakika!"

Jason Twilly yine takip ediyordu onu!

Yuki anahtarını kilide soktu, kilit açılırken çıkan tok sesi duydu.

"Yuki, bekle."

Bir eli el çantasının kayışına, diğeri evrak çantasının tutamacına sıkı sıkıya yapışmış halde arkasına döndü.

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok Jason. *Göt başımdan.*"

Twilly kaşlarını çattı, yüz ifadesi kontrolden çıkmış birininki gibi tehlikeli görünüyordu.

Twilly, "Dinle *beni* küçük hanım," dedi. "Davayı *kaybettiği-ne* şükret, çünkü Michael Champion'ı Junie Moon öldürmedi. Ama ben kimin *öldürdüğünü* biliyorum."

Nef Ne diyordu bu adam?

"Bana *bak* Yuki. Bak *banal* Belki *ben* öldürmüşümdür."

Yuki direksiyonun başına geçti ve kapıyı Twilly'nin yüzüne hızla kapattı. Twilly eğilip camı tıklattı, sonra çaresizce, "*Seninle işimiz henüz bitmedi Yuki. Sakın uzaklaşma!*" diye bağırdı.

Yuki arabayı vitese takıp gaz pedalına asıldı, tiz bir ses çıkaran lastiklerin eşliğinde otoparktan ayrıldı. Arabada cep telefonundan Lindsay'i aradı, tiz sesi trafik gürültüsünü bastırırken, "Jason Twilly biraz önce bana Michael Champion'ı kimin öldürdüğünü *bildiğini* söyledi ama bunu *onun* yaptığını düşünmemi istiyor. Yani Michael'ı öldürdüğünü sanmamı... Lindsay! Belki de o *yaptı*" dedi.

Yuki caddenin etrafında dönerken, Twilly'nin kiralık Mercedes'i dikiz aynasına yansımıştı. Yuki kırmızı ışığa yakalanmadan hızla ilerleyip aniden dar bir sokağa saptı, artık takip edilmediğine emin olduğu an arabayı adliyenin dışındaki itfaiye alanına park etti.

Kimliğini güvenliğe gösterip metal detektörlerden geçtikten sonra üçüncü kattaki ekip odasına çıktı. Lindsay'i kendisini kapıda beklerken gördüğünde nefes nefese kalmıştı.

Lindsay, "Merak etme," dedi. "Seni koruyacağım."

Adliyeden ayrıldıktan iki saat sonra Yuki çantasını toparlayıp arabasına bindi, niyeti şehir dışına çıkmaktı. Point Reyes'e gitmek üzere Golden Gate Köprüsü'nden geçerken, Twilly'nin kulaklarında yankılanan sesinden kurtulmaya çalışıyordu.

Twilly gerçekten de Michael Campion'ı öldürmüş olabilir miydi? Öldürdüyse, bunu *neden* yapmıştı?

Ve bunu neden *Yuki*'ye söylemişti?

Yuki radyoda bir klasik müzik kanalı buldu, sesi iyice açarak müziğin arabayı ve zihnini doldurmasını sağladı. Çok güzel bir öğleden sonrasıydı. Kıyıya çarpan dalgalarda yürümek ve kendisine kolay pes eden biri olmadığını hatırlatmak için Rose Cottage'a gidiyordu.

Bu davada da kolay pes etmeyecekti.

1 numaralı otoyola çıktığında, çevrenin başka hiçbir şeyle kıyaslanamayacak güzelliğine kaptırdı kendini. Radyoyu kapattı, altında kalan devasa kayalara vuran dalgaların yıldırım düşmesini andıran sesini duyabilmek için bütün pencereleri açtı. Nemli okyanus havası saçlarını savurup gözünden alıyor, yanaklarına kan taşıyordu. Yuki dışarıya, ufka, *Japonya*'ya uzanan masmavi denize baktı ve temiz havayı içine çekip vererek yaşadığı gerilimi üzerinden atmaya çalıştı.

Olema'nın küçük kasabasına geldiğinde 1 numaralı otoyoldan çıktı, kavşaktaki küçük mağazaları geçti ve ezbere bildiği

arka yollara saptı. Bir ara saatine baktı. Henüz öğleden sonra iki buçuktu, güneşin kendini göstereceği uzun saatler vardı daha.

'ROSE COTTAGE 400 METRE' tabelası yol kenarındaki bitki örtüsü yüzünden neredeyse gizlenmiş gibiydi, ama Yuki tabelayı gördü ve tepeyi tırmanan ağaçlıklı dar vadinin içinden geçip asfaltlanmamış bir yolda tepeyi tırmandı. Bozuk yol hemen ilerde, yöneticinin yaşadığı evin önünde kavisli bir araba yoluna dönüşmüştü.

Yönetici Paula Vaughan isminde uzun boylu, sarışın bir kadındı ve Yuki'ye hoş geldin diyerek, Rose Cottage'a kadar eşlik etti. Vaughan Yuki'nin kredi kartını makineye yerleştirirken hoşbeş ettiler. Ve yönetici bağlantıyı gerçekleştirdikten sonra, "Haberleri izliyordum. Senin kazanamamış olman çok yazık," dedi.

Yuki başını kaldırıp, "Paket servis yapan restoranın sipariş mönüsü vardı değil mi? Farm House paket servis siparişi kabul ediyor mu?" diye sordu.

Birkaç dakika sonra Rose Cottage'm ön kapısını açıyordu. İçeriye girip çantalarını iki yatak odasından daha büyükçe olanına bıraktı ve verandaya çıkan sürme kapıları açtı. Ayı Vadisi gezinti patikası evin hemen sağ tarafından uzanıyor, ağaçlıklı bir bölgenin içinden geçip yüz yirmi metre yukarıya doğru tırmanarak en tepede harikulade bir okyanus manzarasına açılıyordu.

Bu yolu Lindsay ile birlikte tırmanmıştı.

Yuki kot pantolonunu ve yürüyüş ayakkabılarını giydi, sonra evrak çantasının kilidini açıp içinden yeni Smith Wesson .357 tabancasını çıkardı ve rüzgârlığının ceplerinden birine koydu. Diğer cebine de cep telefonunu yerleştirdi. Ancak doğadaki gezintisine başlamaya fırsat bulamadan kapının ısrarla çalındığını duydu.

Ve kalbi delicesine atmaya başladı yine.

Jason Twilly lacivert bir süveter ve spor bir pantolon giymiş, sağ omzuna deri bir çanta asmıştı. *Town&Country* dergisinin sayfalarından fırlamışçasına yakışıklı ve kibar görünüyordu, yüzündeki çarpık gülümsemenin tehdit edici havası kaybolmuştu.

"Burada ne işin var Jason?"

Yuki, kapıyı onu görmeye ve duymaya yetecek kadar birkaç santim aralamıştı. Eli de cebindeki silahın üstündeydi. Ufak silahın neler yapabileceğinin bilincinde, yaydığı gücü hissediyordu.

"Yapma Yuki, senden bu kadar hoşlanmasam gerçekten çok üzülürdüm. Hayatımın büyük bölümünü kadınları başımdan savuşturmakla geçirdim, oysa sen kapıları sürekli yüzüme kapayıp duruyorsun."

"Beni nasıl buldun?"

Jason, "Evinden çıkmanı bekledim ve seni takip ettim. Çok da zor olmadı. Bak, bu sabah kaba davrandığım için özür dilerim," diyerek içini çekti. "İşin doğrusu, başım oldukça büyük bir belada. Bu kitap için oldukça büyük bir avans almıştım ve parayı yedim."

"Ah, öyle mi?"

"Evet. Spor bahislerinde kaybettim. Bu da benim ufaktan zayıf bir yönüm." Twilly gülümsemesine delikanlılara özgü bir tutam cazibe ekledi. "Dürüst olmak gerekirse, ufaktan öte bir zayıflık benimkisi... Son zamanlarda da gittikçe baskın olmaya

başladı. Bunu, beni anlayabileceğini düşünerek anlatıyorum. Tam anlamıyla belalı birtakım adamlar paralarını geri istiyorlar ve kitabımın başarısız olup olmaması umurlarında değil."

"Bu benim sorunum değil Jason."

"Dur, bekle. Biraz dinle tamam mı? Avansı geri veremiyorum ve *borca* girdim. İhtiyacım olan tek şey senin duyguların, sezgilerin, gerçek sözcüklerin... Michael Campion'ın hikâyesinin tatmin edici sonunu işte bunlar sayesinde bulabileceğim."

"Sen ciddi misin? Yediğin onca naneden sonra... Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok Jason."

"Yuki, bu kişisel bir şey değil. *Bu iş*. Sana dokunmayacağım, tamam mı? Değerli zamanından bir saatini bana ayır, sen de kârlı çık. Sen, mahkûmiyet kararı taş kalpli bir fahişe tarafından çalınmış, kendini mesleğine adanmış bir savcısın. Yuki, bu kararlar başarıyı resmen çaldılar!"

"Peki ya sana röportaj vermek istemiyorsam?"

"O zaman tahmini bir şeyler yazmak zorunda kalırım ve sonuç gerçekten rezalet olur. Lütfen, beni daha fazla yalvartma, olur mu?"

Yuki cebinden silahı çıkardı. "Bu bir .357," dedi silahı Jason'a göstererek.

Twilly, "Görüyorum," derken, gülümsemesi sırtmaya, sırtması da kahkahaya dönüştü. "Paha biçilmez bir şey bu."

"Bunu komik bulduğuna memnun oldum."

"Yuki, ben bir muhabirim, korkunç bir gangster değil... Dur, bu çok iyi aslında. Silahını da yanında getir. Yanımda kendini güvende hissetmeni ben de istiyorum. Birlikte bir yürüyüşe çıkmamızda sakınca var mı?"

Yuki, "Bu taraftan," dedi.

Dışarıya adımını atarak kapıyı arkasından kapattı.

Yuki, Twilly ile birlikte ormanın içinden geçen yolda yukarıya doğru tırmanırken cebindeki silaha sıkı sıkıya yapışmıştı. Genelde konuşan Twilly idi, ona jürinin aldığı kararı, savunma avukatı ve kararlar ile ilgili olarak fikirlerini sordu. Yuki bir an karşısında birkaç hafta önce cazibesine kapıldığı o çekici adamı buldu, sonra onun *gerçekten* nasıl biri olduğunu hatırladı.

Yuki, "Bence karar şaka gibi," dedi. "Mahkeme süreci şimdi başlasaydı daha farklı ne yapabilirdim, bilmiyorum."

Twilly, "Sonuç senin suçun değil Yuki. Junie masum," dedi, samimi bir tavırla.

"Gerçekten mi? Peki onun masum olduğunu sen nerden biliyorsun?"

Kelham Plajı ile Pasifik Okyanusu'nun mükemmel manzarasının ayaklar altına serildiği bir kaya çıkıntısına vardılar. Twilly kayanın üstüne otururken, Yuki de ondan birkaç metre uzakta bir yere çömeldi. Twilly çantasından su dolu iki şişe çıkardı, şişelerden birinin kapağını açarak Yuki'ye uzattı.

"Sözde suç mahalli olarak ifade edilen yerde hiçbir kanıt izine rastlanmamış olması sence garip değil mi?" diye sordu Yuki'ye.

"Garip ama görülmemiş bir şey değil," dedi Yuki, şişeden büyük bir yudum alarak.

"Polisin 'ele geçirdiği' şu bilgi... İsmi vermeyen birindendi, değil mi?"

"Sen bunu nerden biliyorsun?"

"Ben Michael hakkında *bir kitap* yazıyordum Yuki. Hep onun peşindeydim. O gece Junie'nin evine kadar onu *ben* takip ettim. Michael Junie'nin evine girdiğinde kendimi çok iyi hissettim. Michael Champion bir fahişeye zaman geçiriyordu! Kitabım için mükemmel bir malzemeydi bu. Orada bekledim ve sonra onu evden kanlı canlı dışarıya çıkarken gördüm.

"Tabii bir daha ortalarda hiç görünmeyeceğini, kayıplara karışacağını bilmiyordum."

"Eeee?" dedi Yuki.

Buraya Twilly'nin Michaeli kimin öldürdüğünü söylemesini veya bu suçu kendisinin işlediğine dair itirafını duymaya gelmiş ama birden başının içinde plastik bir köpük varmış gibi hissetmeye başlamıştı.

Neler oluyordu?

Gözünün önünde çeşitli şekiller gelip geçiyor, Twilly'nin sesi kafasının içinde yankılanırken bir yükseliyor, bir alçalıyordu. Bu da *neydi* böyle? Twilly *neler diyordu*?

"İyi misin?" diye sordu Twilly. "Pek iyi görünmüyorsun da."

Yuki, "İyiyim," dedi. Korkunç bir biçimde başı dönüyor, midesi bulanıyordu. Üstünde oturduğu kayaya iki eliyle sıkı sıkıya tutundu.

Bir silahı vardı!

Saat kaç olmuştu?

Zamanı kollaması gerekmiyor muydu?

Twilly pis pis sırtarak bakarken, Yuki'ninkinin hemen önünde çok büyük görünüyordu. Büyük bir burnu vardı, dişleri Cadılar Bayramı'ndaki içi oyulmuş kabaktan fenerlerinki gibiydi. Sözcükleri o kadar elastikti ki Yuki anlattıklarının taşıdığı anlamdan çok, sesinden büyülenmişti.

Silahına sarıl, dedi, kendi kendine. *Silahına sarıl*.

"Ne dedin?"

Twilly sabırla, "Michael ortadan kaybolduğunda," dedi, "Polisler *hiçbir* ilerleme kaydedemediler. Bir tek ipucu, tek bir zanlı bile *bulamadılar*. Aylarca bekledim."

"Hi, hı."

"Campion hikâyesi artık eskimeye başlamıştı, ben de yapmak zorunda olduğum şeyi yaptım. Hani şu iyi vatandaş olayı... İsmi mi vermeden polisi aradım ve onlara bir zanlı verdim. Tamamen yasal bir olay. Michael'ı Junie Moon denilen fahişenin evinde görmüştüm. "

"Sen... Ne?"

"Ya, o *bendim* işte. Ve Junie Moon da dualarıma karşılık verircesine *itirafta bulundu*. Tanrım, bazen hep böyle bir şeyi yapsa diye geçirmişimdir içimden. Ama sen onu mahkûm ettiremedin, değil mi Yuki? Ve şimdi de kitabım için boktan bir son var elimde. Michael'ın katili her kimse, *serbest*. Başım para yüzünden o hay-

dutlarla belada ve bu durumdan kurtulabilmemin tek yolu evime kitabım için müthiş bir son bularak geri dönmek.

"Ve sen işte burada devreye giriyorsun küçük hanım," dedi Twilly. "Olayın dramatikliği ve şiirselliğini takdir edeceğini sanıyorum."

Twilly'nin arkasında, gökyüzünde şimşekler çakıyor, Yuki'nin ne olduğunu çıkaramadığı parlak renkler ve şekiller oluşuyordu. Kulaklarında vızıldamaya benzer bir ses vardı, ya nabızı delicesine atıyor ya da sık çalılıklarda hayvanlar koşuşturuyordu. *Neler oluyordu?*

"Bana... Neler... Oluyor?"

"Zihinsel bir çöküş yaşıyorsun Yuki, çünkü çökmüş haldesin."

"Ben mi?"

"Evet *sen*. Sen... Fena biçimde... Çökmüş haldesin."

Yuki, "Hayır," dedi. Ayağa kalkmaya çalıştı ama ayakları onu taşıyamıyordu. Twilly'ye baktı, gözleri büyük ve birer kara delik gibi karanlıktı.

Silahlı nerdeydi?

"Sen *ruhsal açıdan* çökmüş durumdasın Yuki. Bu sabah park alanındaiken bana bunları söylemiştin. Hayatında hiç sevgi olmadığını söyledin bana. Annenin öldüğünü çünkü onu kurtaramadığını söyledin. Bu davayı eline yüzüne bulaştırmaktan kurulumayacağını da söyledin..."

Twilly, Yuki'nin aklını karıştırıyordu.

"Çılgıncaaaaa," dedi Yuki.

"Öyle tabii, çünkü *sen* çılgının tekisin! Televizyona çıktın Yuki. Binlerce insan senin mahkeme salonundan *kaçtığını* gördü," dedi Twilly. Ağzından çıkan her kelime net ve güçlü ama bir o kadar da anlamsızdı.

"Ben hikâyeyi böyle anlatacağım. Sen park alanından kaçarken peşine takıldığımı, utancından kendini öldürmek istediğini

söylediğini anlatacağım. Hani şu Japonlar gibi harakiri yapmaktan söz ettiğini söyleyeceğim."

"Hayır."

"Evet, küçük hanım. Sen bana bunları anlattın. Ve ben senin için öylesine çok endişelendim ki, arabamla seni takip ettim."

"Sen..."

"Evet *beeen*. Ve sen hayatına son vermek üzere aldığın silahı gösterdin ve kitabıma çoktan hak ettiği bu heyecanlı sonu bahsettin!"

Silah! Silah! Yuki'nin kolu adeta *lastikten yapılmıştı*. Elini kayanın üstünden kaldıramıyordu. Karanlıkta şimşekler çaktı.

"Hayır, böyle olmadı mı..."

Yuki oturduğu yerden kaymaya çalıştı, ama Twilly onu koldan yakalayıp sertçe çekti.

"Savcı davayı kaybetti," dedi. "Ve başarısızlıklarla dolu o hayatına son verdi. Bu, *para için yapılan bir atış*, anladın mı? Bam... Şakağa temiz bir kurşun isabet eder ve senin dramatik, *trajik*, sinemasal sonun sayesinde benim banka hesabım yine mangırla dolar.

"Ayrıca, Yuki, bu kişisel bir şey... Senden gerçekten nefret ediyorum."

Yuki bir şekilde Twilly'nin yüzünde oluşan parlak ışık huzmeleri karşısında gözlerini kırptırarak, "Saat kaç?" diye sordu.

Çılgına dönmüştüm.

O ana dek Yuki'nin kol saatindeki vericiden gelen ses oldukça yüksek ve netti ama şimdi onu kaybetmiştik! Kapsama alanının dışına çıkmıştık. Conklin'in koluna yapışıp üç farklı yöne birer yılan gibi kıvrılan yolların önündeki açıklıkta onu durdurdum.

"İletişimi kaybettim!"

Conklin ormanda askeri düzende ilerlemekte olan SWAT timine hitaben, *"DurunV"* dedi, mikrofona.

Ve sonra cızırtı kayboldu. Yuki'nin sesini duyamıyordum ama Twilly'nin sesi tiz ve oldukça netti.

Twilly, "Anlıyor musun, ben bunu daha önce düşünüyordum aslında," diyordu, "Sana kanatlarını açtırıp bu uçurumdan aşağı uçmanı sağlarım düşünüyordum. Ama şimdi kendini *vurman* daha iyi olur fikrindeyim Yuki."

Yuki'nin çığlığı çok tizdi. Sözcük içermiyordu.

Twilly onu ölümle tehdit ediyordu! Yuki silahını neden kullanmıyordu?

"Yukarıya, çıkıntıya!" diye bağırdım Conklin'e.

Tepenin zirvesinden en az yüz seksen metre uzaktaydık. Yüz seksen metre! Twilly'nin bizi duyup duymamasının önemi yoktu artık. *Koşmaya* başladım.

Kaba- dikenler giysime yapışıyor, dallar yüzüme çarpıyordu. Bir ağaç köküne takılıp sendeledim, ağacın gövdesine tutunup

düşmekten kurtuldum. Koşarken ciğerlerim yanıyordu. Ağaçların gövdeleri arasında onları görebiliyordum, arka planda kalan gökyüzünde silüetleri belli oluyordu. Ama Twilly, Yuki'ye öylesine yakındı ki risksiz bir atış yapamazdım.

"Twilly! Hemen uzaklaş ondan!" diye bağırdım."

Bir anda ateşlenen silahın sesi duyuldu.

AMANTANRIM! OLAMAZ, YUKİ!

Kuşlar ağaçlardan havalandılar, silah sesi tepeden yankılanırken gelişigüzel dağıldılar. Sekiz kişilik grubumuz ormandan uçurumun kenarına çıkan açıklığa vardı. İşte Yuki'yi dizlerinin üstüne çökmüş, alnı toprağa yapışmış halde orada buldum.

Silah hâlâ elindeydi.

Yere çömelip omuzlarını sarstım.

"Yuki! Yuki! Konuş benimle! *Lütfen.*"

Twilly ellerini havaya kaldırmıştı. "Tanrı'ya şükür ki zamanında geldiniz Çavuş. Onu durdurmaya çalışıyordum ama arkadaşınız kendini öldürmekte çok kararlıydı," dedi.

Yuki'yi kollarımın arasına aldım. Barut kokusu havadaydı ama ne kan ne de yara izi vardı. Yuki ıskalamıştı.

"Yuki. Buradayım tatlım, *buradayım*."

Yuki inledi. Hem görüntüsü hem sesi uyuşmuş gibiydi. Nefesi içki kokmuyordu. İlaç mı verilmişti yoksa?

"Nesi var?" diye bağırdım Twilly'ye. "Ona ne yaptın?"

Twilly, "Hiçbir şey," dedi. "Onu bulduğumda böyleydi."

"Tutuklusun pislik herif," dedi Conklin. "Ellerini arkaya getir."

"Sormamda bir sakınca yoksa, ne sebeple tutukluyorsunuz beni?"

"Başlangıç olarak, cinayete teşebbüse ne dersin?"

"*Şaka yapıyor* olmalısınız. Ona dokunmadım bile."

"Yuki'de mikrofon vardı ahbap. Niyetin onu uçurumdan aşağı itmekti. Söylediğin her şeyi kaydettik."

Conklin kelepçeleri Twilly'yi acıyla bağtıracak kadar sıktı. Ben askeri helikopteri çağırdıktan sonra, gelmesini beklerken oturup Yuki'ye sarıldım.

"Lindsay?" dedi Yuki. "Saatimde... Her şey... Kaydedildi, değil mi?"

Arkadaşıma sarılıp, "Merak etme, her şeyi duyduk tatlım," dedim. Hayatta olduğuna şükrediyordum.

Arkadaşıma sarılmış haldeyken, aklımın bir köşesinde olan bitenleri yeniden düşünüyordum. Yuki'nin hayatına kastetmekten dolayı Twilly'yi gözaltına almıştık ama aslında onun peşine düşmemiz, bu sabah Yuki'ye ima ettiği şey *nedeniyle* olmuştu: Twilly Michael Campion'ı öldürdüğünü ima etmişti....

Son on dakikada Yuki'ye söylediği şeyler ise buna ters düşüyordu.

Conklin yanımıza gelip, "Yani bu bir tuzak mıydı? Kitabına bir son yaratmak için Yuki'yi tuzağa mı düşürüyordu?" diye sordu.

"Sapığın söyledikleri buydu."

Ve dediğini de neredeyse gerçekleştirecekti. Ama şimdi *onun* sonu gelmişti. Tutuklanacak, mahkemeye çıkarılacak ve ümit ettiğimiz üzere mahkûm olacaktı...

Yuki konuşmaya çalıştı ama boğazından kulak tırmalayıcı bir ses çıktı.

Yuki nefes almaya çabalıyordu.

"Sana ne verdi Yuki? Ne tür bir ilaç olduğunu biliyor musun?"

"Su," dedi Yuki.

"Doktorlar sana birazdan su verecek tatlım."

Helikopterin geldiğini müjdeleyen ses tepemizde yankılanırken Yuki'nin başı kucağımdaydı.

Gözlerimi korumak için bakışlarımı yere yöneltmiştim ki tepeye çıkan yolun üstünde bir parıltı gördüm. Helikopterin gü-rültüsü içinde bağırdım.

"Twilly *suya* ilaç mı karıştırdı? Bunu mu demek istiyorsun Yuki? İlacı *suyuna mı* attı?"

Yuki başını salladı. Kısa bir süre sonra Conklin delilleri, iki plastik su şişesini bir torbaya koyarken, Yuki bir sedyeyle helikopterin içine taşınıyordu.

Beşinci Bölüm

YAKICI TUTKU

100

Hawk ve Pidge arabayı hepsi de çarpıcı körfez manzarasına sahip, milyonlarca dolar değerinde evlerin bulunduğu Pasifik Tepeleri'ndeki, Viktorya tarzı en büyük maliknenin köşesinde park ederek dışarı ıktılar.

Hedefledikleri ev oldukça heybetli ama bir o kadar da davetkr görünüyordu. Tipik bir Amerikan maliknesiydi, muhteşem bir zenginliği yansıtırken diğer yandan pek erişilmez gibiydi.

İki delikanlı kurşun geçirmez camlara, ufak kubbelere ve etrafı çevreleyerek malikneyi garajın öte tarafındaki hizmetkârların yaşadığı bölümden ve bahçenin diğer tarafında kalan komşulardan ayıran yaşlı ağaçlara baktılar. Emlakının internet sitesine girerek maliknenin planlarını incelemişler ve her katının her bir köşesini ezberlemişlerdi. Hazırlıklıydılar, beklentileri yüksekti ama yine de tedbiri elden bırakmıyorlardı.

Bu onların en son ve en görkemli cinayeti olacaktı. Bu akşam hatırlarda yer edinecekler, kartvizitlerini bırakarak gözden kaybolacak ve hayatlarına geri döneceklerdi. *Ama bu akşam asla unutulmayacaktı.* Haftalar boyu manşetlerde kalacak, filmlere konu olacaklardı. Aslında insanların bu suçu, o güne dek işlenmiş suçların içinde en büyüğü olarak kabul edeceklerini ve sonraki yüzyıl boyunca üzerinde konuşmaya devam edeceklerine emindiler.

Pidge, "İyi görünüyor muyum?" diye sordu.

Hawk Pidge'in yakasını düzeltti, arkadaşının kıyafetini ayak-kabılarına kadar dikkatle inceledi.

"Müthişsin dostum. Kesinlikle *müthiş*."

"Sen de ahbap," dedi Pidge.

Charlton Heston ve Stephen Boyd'un *Ben-Hur* filminde yaptıkları gibi Romalılara özgü biçimde el sıkıştılar.

Hawk, "Ubi fumus," dedi.

"Ibi ignis," diye karşılık verdi Pidge.

Ateş olmayan yerden duman çıkmaz.

Pidge, Cointreau şişesinin altın folyosunu sıkıca büktü ve iki delikanlı ön verandaya çıkan uzun, taş yürüyüş yolunda yan yana ilerlemeye başladılar. Ön kapının üstündeki cam panele bir kart iliştirilmişti. 'Basın mensuplarına: Lütfen bizi rahat bırakın.'

Hawk kapı zilini çaldı.

Ding-dong.

Oturma odasının küçük pencere camından gri saçlı adamı görebiliyordu. Ünlü adam evin içinde yürürken onun silüetini takip etti, bütün odaların ışığını yakarak ön kapıya gelmesini izledi.

Ve sonra kapı açıldı.

"Arayan çocuklar siz misiniz?" diye sordu Connor Campion.

Pidge, "Evet efendim," dedi.

"İsimleriniz nedir?"

"Şimdilik bana neden Pidge diye hitap etmiyorsunuz? Bu da arkadaşım Hawk. Çok dikkatli olmak zorundayız. Bildiklerimiz sonumuzu getirebilir."

"Bize güvenmek zorundasınız," dedi Hawk. "Biz Michael'ın arkadaşıydık ve bazı şeyler biliyoruz. Telefonda dediğim gibi... Artık daha fazla sessiz kalamayız."

Connor Campion iki delikanlıyı baştan aşağıya şöyle bir süzdü ve tamamen yalan uydurduklarına, çok ufak bir olasılıkla da bilmesi gereken bir şey söyleyeceklerine karar verdi. Tabii bunun karşılığında para da talep edeceklerdi.

Kapıyı ardına kadar açarak delikanlıları içeriye aldı.

Altmış beş yaşındaki adam, iki delikanlıyı bekleme odasından ve oturma odasından geçirip özel kütüphanesine aldı. Odadaki bazı ışıkları açtı: Masasının üstündeki, valilik konağındayken kullanıldığı Tiffany lambası, yerden tavana uzanan hukuk kitaplarıyla dolu rafları aydınlatan tavan ışığı...

Hawk, "Eşiniz evde mi?" diye sordu.

"Çok stresli bir gün geçirdi," dedi Connor Campion. "Gelmenizi bekleyemedi. Size içecek bir şeyler ikram edeyim mi?"

Pidge, "Aslında size bunu getirmiştik," dedi Cointreau şişesini uzatırken. Connor delikanlılara teşekkür edip folyoyu sıyırdı ve etikete baktı.

"Dilerseniz bunu sizin için açarım, belki başka bir şey içmek istersiniz. Ben viski alacağım."

"Böyle iyiyiz efendim," dedi Pidge.

Campion şişeyi Michael'ın resminin bulunduğu gösterişli biçimde oyulmuş şömine rafının üstüne koydu, sonra içki dolabı olarak kullandığı camekânın bükülmüş cam kapağını açtı. İçinden bir Chivas şişesi ve kadeh çıkardı. Arkasına döndüğünde Hawk'un elindeki silahı gördü.

Bakışları tabancaya kilitlenen Campion'ın kasları seğirdi, sonra Pidge'in yüzündeki yapmacık gülümsemeyi fark etti.

"Siz deli misiniz? Beni soyuyor musunuz?"

Pidge'in arkasında duran Hawk'un gözleri parlıyor, arka

cebinden bir balık olta ipi makarası çıkarırken beklenti içinde gülümsüyordu. Champion'ın aklına şüpheler üşüşürken, dehşetin kollarıyla sarıldı. Sırtını delikanlılara dönerken duygusuz bir ifadeyle, "Sanırım bunu içemeyeceğim," dedi. Chivas'ı gösterişli bir hareketle tekrar içki dolabına koyarken eliyle rafı yokladı.

"Sizi bağlamamız ve soygun görüntüsü vermemiz gerek efendim. Bu sizin iyiliğiniz için," dedi Pidge.

Hawk, "Ve Bayan Champion'ı buraya getirmelisiniz," diye ekledi, kararlı bir sesle. "Söylemek zorunda olduğumuz şeyleri o da duymak isteyecektir."

Champion olduğu yerde hızla döndü ve SIG tabancasını Hawk'ın göğsüne doğrultarak tetiği çekti. *Bam...*

Pembe gömleğinin üstündeki kanı gören Hawk bir an afalladı.

"Hey," dedi Hawk.

Bu serseriler onun gibi bir adamın evin her köşesine bir silah yerleştirmiş olabileceğini hiç düşünmemişler miydi? Champion, Hawk'a tekrar ateş etti ve delikanlı dizlerinin üstüne çöktü. Hawk gözlerini yaşlı adama dikip kendi silahını ateşleyince kurşun, şöminenin üstündeki camı paramparça etti. Hawk sonra yüzüstü halının üstüne kapaklandı.

Pidge ateşlenen tabancalardan çıkan ses yüzünden donmuş kalmıştı. Şimdi, *"Seni pislik! Seni kaçık moruk! Ne yaptığına bir bak!"* diye bağııyordu.

Pidge odanın arka tarafına doğru çekildi, kütüphanenin kapı ağzına geldiğinde hızla ön kapıya doğru koşmaya başladı. Champion, Hawk'un yanına geldi, elindeki silahı attığı bir tekmeyle düşürdü, bu sırada dengesini yitirip yere kapaklanırken çenesini masasının kenarına çarptı. Masanın bacağına tutunarak ayağa kalktı, sonra sendeleyerek bekleme odasına geçti ve hizmetkârların bölümü ile bağlantı kurmasını sağlayan dahili cihazın düğmesine bastı.

"Glen!" diye bağırdı. "Polisi ara. Birini vurdum!"

Campion ön kapiya vardığında Pidge çoktan gitmişti. Hizmetkâr elinde tüfeği, koşarak bahçeden eve geldi. Valentina da gözleri büyümüş halde ön kapının girişinde duruyor, neler olup bittiğini soruyordu.

Komşu evlerin ışıkları birer birer yanmaya başlamıştı, yandaki evin köpeği havlıyordu.

Ancak Pidge'den hiç iz yoktu.

Campion silahına sarılıp, *"Oğlumu sen öldürdün orospu çocuğu, değil mi? Oğlumu sen öldürdün'."* diye bağırdı karanlığa.

Jacobi'den haber aldıktan on beş dakika sonra Champion'ların malikânesine vardım. Devriye arabaları sokağın girişini kapatmıştı, sağlık görevlileri sedyeye birini yatırmış, ambulansa bindirmek üzere taş basamaklardan indiriyorlardı.

Sedyenin yanına giderek kurbanı fırsat bulabildiğim kadarıyla inceledim. Oksijen maskesi yüzünün yarısını kaplamış, örtü çenesine kadar çekilmişti. Gencin delikanlılık çağında veya yirmili yaşların başlarında olduğuna kanaat getirdim. Biçimli, kirli san saçları ve yaklaşık bir metre seksen santim boyuyla, beyaz bir erkekti.

En önemlisi, bâlâ yaşıyor olmasıydı.

Sağlık görevlilerinden birine, "Yaşayacak mı?" diye sordum.

Kadın omuzlarını silkip, "İki kurşun yemiş, Çavuş. Çok da kan kaybetmiş," dedi.

Evin içinde Jacobi ve Conklin, el ele tutuşmuş halde bir kanepede yan yana oturmakta olan eski vali ve karısı Valentina Champion'ı sorguya çekiyorlardı. Conklin dönüp bana baktı: Bana bir şey anlatmak istiyordu. Durumu idrak etmek beş dakikamı aldı.

Jacobi bana olanlar hakkında bilgi vererek Champion'ın vurduğu çocuğun üstünden kimlik çıkmadığını söyledi. Sonra eski valiye dönerek, "İkinci çocuğu tanıyacağınızı söylüyorsunuz, değil

mi efendim? Ressamlarımıza bu konuda yardımcı olursunuz sanırım," dedi.

Campion başını salladı. "Kesinlikle. O çocuğun yüzünü asla unutmam."

Campion çok büyük bir acı çekiyor gibi görünüyordu. Sadece dakikalar önce birini vurmuştu, kanepenin yanına bir iskemle çekip oturmamı istediğinde bana bundan söz edeceğini sanmıştım. Ama yanıldım.

Campion, "Michael arkadaşları gibi olmak isterdi. Onlar gibi gezmek, eğlenmek isterdi. Ben de gözümü üstünden hiç ayırmazdım, anlatabildim mi? Onu gece gizlice dışarıya çıkarken yakaladığımda azarladım ve daha önce sağladığım bazı ayrıcalıklardan men ettim. O da bu yüzden benden nefret etti."

Valentina Campion kesin bir dille, "Hayır, *etmedi*" diye araya girdi. "Sen benim yapmaya cesaret edemediğim şeyi yaptın Connor."

Valinin bu sözlerle nereye varmak istediğini merak ederek, "Evet efendim?" dedim.

Campion'ın yüzü asıldı. Bitkin düşmüştü.

"Michael sorumsuzca davranıyordu," diye devam etti, "Ve ben hep güvende olmasını sağlamaya çalışıyordum. Geleceği düşünüyordum, tıpta bir yeniliğin gerçekleşmesini, tedavi konusunda büyük bir atılıma benzer *bir şeyin* olmasını umuyordum.

"Ona açıkça, 'Bir yetişkin gibi davranmaya karar verdiğinde bana haber ver,' dedim. *Öfkelenmişim, korkmuştum.*" Campion'ın sesi çatallaşmıştı. "Yani o ortadan kaybolmadan önce ben onu zaten kaybetmişim."

Karısı onu yatıştırmaya çalışsa da Connor Campion sakinleşmiyordu. "Ona bir zorba gibi davrandım," dedi. "Mikey ile hayatının son ayında hiç konuşmadık. Oysa yaşayacak tek bir ayı kaldığını bilseydim... Michael bana, 'Hayatın *kalitesi*, baba... Önemli olan budur,' demişti."

Campion kan çanağına dönmüş gözlerini bana dikti.

"Siz şefkatli bir insana benziyorsunuz Çavuş. Bunları anlaya-bilesiniz diye anlatıyorum. O serserileri evime Michael hakkında bir şeyler bildiklerini söyledikleri için aldım. Bunun ne olduğunu bilmek *zorundaydım*.

"Şimdi, onların oğlumu öldüklerini düşünüyorum, sizce de öyle değil mi? Bu akşam da bizi soyacaklardı. Ama neden? *Neden?*"

"Bilmiyorum efendim."

Campion'a *herhangi bir şey* öğrenir öğrenmez haber vereceğimi söyledim. Ona başka bir şekilde yardımım dokunamazdı. Ama şimdi, kapıdan içeri girdiğimde Conklin'in bana neden öyle baktığını anlamıştım. Aklım ona takılmıştı.

Ortağıma sessiz bir sinyal verdim, ikimiz birlikte dışarıya çıktık.

Conklin'le birlikte yüzümüzü Champion'ın malikânesine dönmüş halde arabama yaslanmış, milyonlarca küçük pencereden dışarıya hafifçe sızan parlak ışıklara bakıyorduk. Champion ve karısının, Hawk ve Pidge'in bu akşam kendileri için nasıl bir ölüm planladıklarından haberleri yoktu ama biz biliyorduk ve son anda engellenen bu olayı düşünmek dehşete kapılmama neden oluyordu.

Connor Champion silahını ateşlememiş olsa, Hawk ve Pidge, onu ve karısını canlı canlı kızartacaktı.

Rich cebinden bir sigara paketi çıkarıp bana tuttu. Bu kez ikramını geri çevirmedim.

"İçki şişesinin folyosunda parmak izi olabilir," dedi.

Başımı salladım, şanslıysak o çocukların sabıkası olur, parmak izi kayıtları bulunur diye düşünüyor ama buna pek de güvenmiyordum.

Conklin, "Hawk. Pidge. Çılgınca isimler," dedi.

"Hawk'a iyice bakma şansım oldu," dedi. "Molly Chu'nun kendisini yangından kurtaran sözde meleğin tanımına uyuyor."

Conklin akşam karanlığına uzun bir sigara dumanı salarak, "Valinin Pidge tanımı da Patty Malone'nun kolyesini rehineci dükkanına bırakan çocuğunkine uyuyor," dedi.

"Ve tabii, olta ipi de var. Peki... Şimdi ne düşünüyoruz?" dedim Conklin'e. "Hawk ve Pidge'in Michael Champion'ı *da* öl-

durduğunu mü? Çünkü zengin çiftleri bağlayan, bir kitabın içine Latince birkaç sözcük yazıp evlerini ateşe veren iki delikanlının bir çocuğu öldürmesi ile ilgili bağlantıyı kuramıyorum."

Conklin, "Hayır, ben de kuramıyorum," dedi. "Peki bu kuşlar neden Champion'ın evini hedef olarak seçtiler sence?"

"Çünkü Champion'lar sürekli gündemde. Büyük bir ev, büyük bir yangın, büyük manşet, büyük başarı..."

Conklin gülümseyerek, "Ama çuvalladılar," dedi.

"Evet," derken ben de gülümsedim.

ikimiz de çıkmaz sokaklara daldıktan sonra; A'dan B'ye, B'den C'ye varmamızı sağlayan ipuçlarını ele geçirmiş ve bunun benzersiz keyfini duyumsamaya başlamıştık. Hawk ve Pidge'in kundakçılık cinayetlerini işleyen sadistler olduklarına emindim ama bunu ispatlayamadığımız gibi Hawk ve Pidge'in kim olduğunu da bilmiyorduk.

Sigaranın izmaritini yere atıp, "O Hawk denilen piç yaşasa iyi olur," dedim Conklin'e.

"En azından *konusacak* kadar yaşasa," diye karşılık verdi ortağım.

Hawk'i ameliyat eden doktor Dave Hammond, akşamını hastasının yaralarını dikmekle geçirmiş, kendini mükemmelliğe adanmış ufak yapılı, kızıl saçlı bir adamdı. Conklin ve ben söz konusu sekiz saati St. Francis Hastanesi'nin küçük, ruhsuz bekleme salonunda geçirmiş, Hammond'dan gelecek raporu beklemiştik.

Doktor salona sabah 6.15'te girdiğinde ayağa fırlayıp, "Bilinci yerinde mi?" diye sordum.

Hammond, "Şu anda hastanın durumu kritik. Hastaneye geldiğinde çok kan kaybetmişti. Kurşunlardan biri akciğerini delip atardamarına zarar vermiş. İkinci kurşun da ciğerini mahvetmiş," dedi.

"Peki onunla ne zaman konuşabiliriz?" diye sordu Conklin.

"Dedektif, biraz önce ne dediğimi anlamadınız mı? Çocuğun akciğerlerini şişirmek, kan nakli yapmak ve *ciğerinin* bir bölümünü çıkarmak zorunda kaldık. Doktorlar bunu önemli bir ameliyat diye tanımlar."

Conklin sevimli bir tavırla gülümseyerek, "Peki, sizi gayet iyi anladım. Şu anda uyanık halde mi?" dedi.

Hammond bezmiş halde içini çekerek, "Biraz önce gözlerini açtı," dedi. "İçeriye girip çıkmanız için size bir dakika veriyorum."

Zaten bizim de o bir dakikaya ihtiyacımız vardı, bu o piçin ağzından iki kelimeyi, adını ve soyadını almak için yeterli bir sü-

reydi. Üstünde İSTİRAHAT yazan kapıyı iterek açtım ve Hawk'un yatağına yaklaştım. Önümde şok edici bir görüntü vardı.

Hawk'un bedeni şiddetle sarsılmasını önlemek ve cerrahın kısa bir süre önce gerçekleştirdiği ameliyatı yapmasına engel olmaması için kayışlarla dört yerden zapt edilmişti. Başına bile kayış bağlanmıştı. Torbadan damarlarına serum veriliyor, bir göğüs tüpü ciğerlerindeki sızıntıyı dışarıya atıyor, bir sonda yatağın altındaki metal kaba dışkısını taşıyor ve burnuna tutturulmuş bir tüp sayesinde oksijen soluyordu.

Kötü görünüyordu ama hayattaydı.

Şimdi onu konuşturmam gerekiyordu.

Eline dokunup, "Selam. İsmim Lindsay," dedim.

Hawk'un gözleri titreyerek hafifçe açıldı.

"Ben... Neredeyim?" diye sordu.

Ona vurulduğunu, şu anda hastanede yattığını ve iyileşmekte olduğunu söyledim.

"Neden... Hareket edemiyorum?"

Ona kayışlardan söz ederek neden böyle bağlandığını açıkladım ve yardımını istedim. "Ailene haber vermem gerek ama ismini bilmiyorum."

Hawk yüzümü inceledi, sonra bakışları yakamdaki rozete, ceketimin altında şişkinlik yapan silahıma kaydı. Ardından, duymakta zorlandığım bir şeyler mırıldandı.

"Buradaki işim sona erdi," dedi Hawk.

Çocuğun elini iki elimle sıkarak, "*Hayır,*" diye bağırdım. "*Ölmeyeceksin. Çok iyi bir doktorun var. Hepimiz sana yardım etmek istiyoruz ama ismini bilmem gerek. Lütfen Hawk, bana ismini söyle.*"

Hawk'un dudakları oynadı, bir şeyler söylemek üzereydi ki bedenine elektrik şoku verilmişçesine sırtı yay şeklini aldı ve kayışları gerildi. Aynı anda odayı hızlı, tiz bir alarm sesi kapladı. O an *çığlık atmak* geldi içimden.

Gözleri geriye devrilirken Hawk'un elini tuttum, boğazın-

dan sodanın bardağa doldurulurken çıkardığı sese benzer bir ses çıktı. Monitördeki hayati göstergeler, Hawk'un kalp atış hızının 170'den 60'a düştüğünü ve nabzının tekrar düşmesiyle daha da alt seviyeye indiğini gösteriyordu.

Conklin, "Neler oluyor?" diye sordu bana.

Hammond, "*Bedeni iflas ediyor,*" diye bağırdı. Hızlı hızlı öten alarm sesi, şimdi monitördeki yeşil çizgiler düzleşirken uzun, tek bir cıyıklamaya dönüşmüştü.

Hammond, "*Kahrolası malzeme arabası nerede!*" diye bağırdı.

Tıp görevlileri odaya doluşurken Conklin ve ben yataktan uzaklaştırıldık. Bir hemşire perdeyi kapatarak yataktaki olan hastayı görmemizi engelledi. Hawk'un kalbini tekrar ritme kavuşturmak için çılgıncasına çaba gösteren doktorların sesini duydum.

"*Haydi, haydi,*" diyordu Dr. Hammond. Sonra, "İşe yaramadı... Ölüm zamanı sabah 6.34," dediğini duydum.

"Kahretsın," dedim. "Kahretsın."

105

O sabah saat 7.45'te ceketimi çıkarıp iskemlemin arkasına astım, kahvemi alıp masama, Conklin'in karşısına oturdum.

"O canavar ölmeyi özellikle istedi," dedim ortağıma.

Conklin, "Öldü ama bu çıkmaz yola girdiğimiz anlamına gelmiyor," diye mırıldandı.

"Öyle mi?"

"Kesinlikle."

Çekmecemi açıp ambalaj kâğıdına sarılı, henüz bir haftalık bile olmamış iki ufak keki aldım, birini Rich'e doğru attım. Rich keki havada yakaladı.

"Oooo. Pasta, kek yapan kadınlara bayılırım."

Güldüm ve, "Bunun için şükret bayım. Bir daha ne zaman yemek yüzü görürüz, Tanrı bilir," dedim.

Telefonla aranmayı bekliyorduk. Hawk'un, Champion'ların malikânesinden sedyyle taşınırken çekilmiş pek de net olmayan bir fotoğrafı *Cbronicle'm* sabah baskısında yayımlanmıştı. Bu fotoğrafa bakarak birinin onu teşhis etmesi olacak iş gibi görünmüyordu ama tamamen olasılık dışı da değildi. Sekizi birkaç dakika geçe masadaki telefonum çaldı. Ahizeyi kaldırdığımda Charlie Clapper'ın sesini duydum.

"Lindsay," dedi, "O şişenin ve sarıldığı folyonun üstünde bir düzine parmak izi var."

"Bana iyi bir şeyler söyle."

"Çok isterdim," dedi Clapper, "Ama elimizdeki tek şey izlerin Hawk'm parmak izleriyle eşleştiği, ancak onun da sabıka kaydı yok."

"Tam bir şok desene. Yani anladığım kadarıyla Hawk hâlâ kimliği meçhul biri... Pidge de..."

"Üzgünüm evlat. Diğer izler de sadece Connor Champion'a ait."

İçimi çekerek, "Yine de teşekkürler Charlie," dedim ve ikinci hatta bekleyen birine cevap vermek üzere yanıp sönmekte olan düğmeye bastım.

Chuck Hanni'nin sesi heyecanlı geliyordu.

Hanni, "Seni bulduğuma sevindim," dedi. "Bir yangın çıktı."

Konuşmayı Conklin de duysun diye hoparlör düğmesine bastım.

"Birkaç saat önce Santa Rosa'da çıktı," dedi Chuck. "İki kurban var. Şimdi oraya varmak üzere yoldayım."

"Ev kundaklanmış mı? Bunun bizim davamızla ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Şerif kurbanlardan birinin kucağında bir kitapla bulunduğunu söyledi."

Onun da aynı şeyi düşündüğü bilinciyle gözlerimi Conklin'e diktim: Pidge denilen o piç hiç zaman kaybetmemişti.

"Orada buluşuruz," dedim Hanni'ye.

Adresi bir kenara not edip telefonu kapattım.

Uzun köknarlarla çevrili ev, Tudor stilinde yapılmıştı ve Santa Rosa'daki golf sahasının hemen yanı başındaki milyon dolarlık evlerin bulunduğu bölgedeydi. Arabamızı saatlerdir olay mahallinde bulunan şerif ve itfaiyenin araçlarının toplandığı yerde park ettik. Adli tıp görevlileri ve kundakçılık müfettişleri başlarını eğip çevreye çekilen bantların altından geçerek eve girip çıkarlarken, itfaiyeciler toplanıyordu.

Pidge'in tekrar cinayet işlemiş olmasından dolayı deliye dönmüştüm. Pidge kundakçılığını bir kez daha Rich, Chuck ve benim resmi yetki alanımız dışında bir yerde sergilemişti.

Chuck bize seslenince eve doğru yürüdük.

Elindeki eski yanık izini ovalarken, "Yangın garajdan çıkmış," dedi.

Hanni garaj kapısını açınca Conklin'le birlikte içeri girdik. Burası üç arabalık bir garajdı, duvara bahçe aletleri ve çeşitli edevat dayanmıştı, zeminin ortasında alevler yüzünden kavrulmuş, dışı siyah, mavi ve toz grisi renklere dönüşmüş, eski model bir minibüs duruyordu. Hanni bizi Şerif Paul Arcario, adli tıp görevlisi Dr. Cecilia Roach ve Chuck'ın arkadaşı olduğunu söyleyen kundakçılık müfettişi Matt Hartnett'la tanıştırdı.

Hartnett, "Ev sahibi Bay Alan Beam," dedi. "Adam hâlâ aracın içinde. Ve ikinci bir kurban daha var, bir kız. Minibüsün hemen yanında, yerde yatar halde bulduk. Korunması için ceset

torbasına kondu. Anlattıklarım dışında her şey gördüğünüz gibiydi."

Hanni, Conklin ve ben aracın şoför koltuğunda yanıp kül olmuş kurbanı daha iyi görebilelim diye fenerini iskelet haline gelmiş minibüse doğru tuttu. Koltuk geriye doğru yatmıştı. Ağır bir zincir kurbanın bacaklarına dolanmıştı; kucağında, çıkıntı yapmış tomar halindeki pembe bağırsağının hemen üstüne küçük bir kitap duruyordu.

Dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim.

Yanık et ve benzin kokusu dayanılacak gibi değildi. Çığlıkları, yakarışları, kibritin tutuşurken çıkardığı o yumuşak sesi ve her şeyi yutan alevlerin gümbürtüsünü duyuyor gibiydim. Rich iyi olup olmadığımı sorunca, ona iyi olduğumu söyledim. Ama burada, sabahın erken saatlerinde dehşetin ve korkunç acının zirve yaptığını düşünüyordum.

Bu, cehennemi dehşetten hiç de eksik olmayan bir acı, dehşetti.

Dr. Roach ceset torbasının fermuarını çekerek kapattı ve yardımcılarından, kız kurbanı minibüse taşımalarını istedi. Roach kırklı yaşlarda, minyon yapılı bir kadındı, kaim gri saçlarını at kuyruğu yapmış, gözlüğünü boncuklu bir zincirle boynuna asmıştı.

Dr. Roach, "Kızın üstünde kimlik yoktu," dedi bana. "Yalnızca genç bir kız olduğunu söyleyebilirim."

"Beam'in karısı değil miymiş?"

Cep telefonunu kapatan şerif, "Beam'in eski karısı Oakland'da yaşıyor," dedi. "Kadın birazdan burada olacak."

Hanni bize yardımcı olacak bir şeyler bulabilmek umuduyla yangın mahallinde gezinmeye başladı.

"Yangın yolcu bölmesinde başlamış," dedi. "Şoförün hemen arkasındaki koltuğa kâğıt ve tahta yığılmış." Hanni kurbanın kucağına atılmış ağır zincirleri kast ederek, "Ve bu da çekme zinciri," dedi.

Şoför tarafında zeminde duran metal demiri işaret ederek bunun direksiyon kilidi olduğunu söyledi. Demir zincire dolanmış ve direksiyon kolununun çevresine kilitlenmişti. Hanni önce zincirin ve kilidin kilitlendiği, sonra gazete kâğıdı ve tahtanın benzinle tutuşturulduğu tahmininde bulundu.

"Sonra, muhtemelen kurbanların üstüne benzin döküldü ve teneke koltukların arkasına sıkıştırıldı..."

Hartnett çantasını açarken, "Kusura bakmayın ama, olay yerini incelemeye başlamalıyım," dedi. "Yoksa şeften fırça yiyiyorum."

Kundakçılık müfettişine, "Bir saniye izin verir misin?" dedim. Hanni'den bir kalem alarak minibüsün içine uzandım. Hanni omzumun üstünden feneri tuttu, ben de kalemi Alan Beam'in kucagında durmakta olan kitabı açmak için kullandım.

Pidge bize ne tür bir mesaj bırakmıştı?

Her zamanki fal kurabiyesi saçmalıklarından mı?

Yoksa şimdi öfkeli miydi? Hata yapıp bize anlam taşıyan bir şey mi bırakacaktı? Kitabın kapağına baktım ama gördüğüm tek şey Yeni Ahit kelimeleriydi. Hepsi bu. Latince yazılmış herhangi bir şey yoktu, bir isim bile... Tam minibüsün içinden kendimi geriye çekmiştim ki, "Lindsay, şuna bir bak," dedi Rich.

Tekrar bakmak üzere içeri uzandım ve bu kez sayfalardan dışarı çıkmış ve yangından kararmış kurdele ayracı gördüm. Yine kalemi kullanarak İncil'i ayracın durduğu bölümden açtım.

Ayetin birkaç satırının altı mürekkeple çizilmişti.

Yanağım neredeyse kurbanın kavrulmuş ve çıplak kalmış kemiğine değerken, ayette yazılanları yüksek sesle okudum.

"Sizi su ve pişmanlıkla vaftiz ediyorum. Ama benden sonra, benden daha güçlüsü, benden daha yetkini gelecek. Ye o sizi Kut-sal Ruh ve ateşle vaftiz edecek. "

Conklin, "Ateşle arınma... Kutsal kitabın önde gelen temalarından biridir," dedi.

Tam o anda arkamızdaki garaj kapısı açıldı. O tarafa döndüğümde kırklı yaşlarda, arkasından gelen güneş ışığı sayesinde iş kıyafeti giydiği belli olan şık bir kadının içeri girdiğini gördüm. Kadının yüzü öfke ve korkuyla gerilmişti.

"Ben Alicia Beam. Buranın sorumlusu kim?"

Şerif, kadına, "Ben Paul Arcario," dedi elini uzatarak. "Kısa bir süre önce görüşmüştük. Neden dışarıya çıkıp konuşmuyoruz?"

Bayan Beam şerifi bir kenara iterek minibüse doğru yöneldi. Conklin kadını durdurmak üzere hamle yapsa da geç kalmıştı. Kadının bir süre bakakaldı, sonra geri çekilerek, *"Oh, Tanrım! Alan! Ne oldu sana?"* diye çığlık attı.

Ardından başını çevirip gözlerini bana dikti.

"Valerie nerde? *Kızım nerede?"*

Bayan Beam'e kendimi tanıtip garajdan ayrılması gerektiğini ve kendisiyle birlikte geleceğimi söyledim. Elimi sırtına dayar dayamaz uysallaştı ve birlikte garajdan dışarıya çıkıp evin ön tarafına yürüdük.

"Kızım hafta sonunu babasıyla birlikte geçirirdi," dedi.

Ön kapıyı açtı, kapı eşiğinden geçer geçmez hızla koşmaya, odalara dalıp kızının adını haykırmaya başladı.

"Valerie! Val? *Neredesin!*"

Kadının arkasından gittim. Durunca, "Belki Val akşamı bir arkadaşında geçirmiştir," dedi bana.

Yüzündeki saf umut ifadesi kalbimi yerinden oynattı. Ceset torbasındaki onun kızı mıydı? Bunu bilmiyordum. Eğer öyleyse, bunu ona söylemek benim görevim değildi. Şu anda Alan Beam hakkında olabildiğince çok şey öğrenmek zorundaydım.

"Gelin birkaç dakikalığına konuşalım," dedim.

Mutfaktaki çam ağacından yapılmış çiftlik masasının çevresindeki iskemlelere oturduk. Alicia Beam, Alan'la olan yirmi yıllık evliliklerin bir yıl önce bittiğini söyledi.

Alicia, "Alan yıllardır ruhsal çöküntü yaşıyordu," dedi bana. "Tüm hayatı paradan ibaretmiş gibi hissettiğini, ailesini ve Tanrı'yı ihmal ettiğini söylemişti. Sonra dindar, tövbekar biri oldu, bana yeterince zamanı olmadığını..."

Alicia Beam sözlerinin gerisini getiremedi. Onun bakışlarını izlediğimde tezgâhın üstündeki bir zarfın yanında durmakta olan, katlanmamış, mavi bir kâğıda baktığını gördüm.

"Belki Val'in yazdığı bir nottur."

Alicia ayağa kalkıp tezgâha yürüdü, mektubu alıp okumaya başladı.

"Sevgili Val, benim biricik kızım. Lütfen beni affet. Daha fazla dayanamayacağım..."

Alicia başını kaldırıp, "Bunu *Alan* yazmış," dedi.

Arkama döndüğümde Hanni'yi gördüm. Kapıdan başını uzatıp dışarı gelmemi söyledi.

"Lindsay," dedi. "Komşulardan biri Alan Beam'den tele-sekreterine bırakılmış bir mesaj bulmuş. Adam üzgün olduğunu söyleyip veda etmiş."

Her şey açıklığa kavuşmaya başlamış, kitapta Latince sözcükler, etrafta balık olta ipi ve evli çiftler olmamasının nedeni anlaşılmıştı.

Bu Pidge'in işi değildi.

Pidge'in bu ölümlerle hiçbir ilgisi yoktu. Onu kıştıracağıma, nerede bulabileceğime dair bir ipucu yakalama ümidim ölmüş, minibüsteki adam kadar cansızlaşmıştı.

"Alan Beam intihar etti," dedim.

Hanni başını salladı. "Bu olaya kesinlikle emin olana dek intihar vakası gözüyle bakacağız. Beam daha önce de intihar girişiminde bulunmuş. Kadının dediğine göre adam kansermiş ve hastalığının son aşamasındaymış."

"Ve bu yüzden kendini direksiyona zincirleyip, *ateşe mi vermiş?*"

"Sanırım bu kez fikrinin değişmesi olasılığına karşın önlem almak istemiş. Ama mazereti ne olursa olsun," dedi Hanni, "Olay şimdi gözüme, kızı onu kurtarmaya çalışmış ama hiç şans bulamamış gibi görünüyor.

"Zehirli gaz ve aşırı ısınmış hava kızı da bayıltmış."

O akşam eve dönene dek Joe'ya anlatacak çok şey birikmişti ve yaşananları ona anlatmaya zaman bulacak kadar uyanık kalmayı umut ediyordum. Joe, Martha ile koşmaya gittiğinde giydiği şort ve tişörtle mutfaktaydı. Elinde bir şarap kadehi vardı, sarmısak ve kekiğin nefis kokusuna bakılırsa akşam yemeği de pişirmişti.

Ama yüzündeki ifade, ona sarılmadan kendimi frenlememe neden oldu.

"Joe, bütün gece hastanedeydim..."

"Jacobi söyledi. Bu sabah banyo halısının üstünde ıslak ayak izleri bulmamış olsam, eve gelip gelmediğini bilemeyecektim."

"Sen o sırada uyuyordun Joe, benim de sadece birkaç dakika zamanım vardı. Ayrıca bu bir ev kuralı mı? Eve geldiğimi illa haber vermek zorunda mıyım?" dedim.

"Sen buna haber vermek diyorsun, bense düşünceli davranmak diyorum. *Benim* ve *senin* hakkında endişelenebileceğimi düşünmekten söz ediyorum."

Onu aramamıştım. Neden bir haber vermemiştim ona?

"Şarap içiyorum," dedi Joe.

Joe'yla çok nadir tartıştık ve o an içimde hatalı olduğuma dair çok rahatsız edici bir his vardı.

"Özür dilerim," dedim. "Çok haklısın Joe. Nerede olduğumu

sana bildirmeliydim." Ona doğru yürüyüp kolumu beline dola-
dım, ama benden uzaklaştı.

"Cilve yapmak yok hanımefendi. Çok öfkeliyim."

Bana bir kadeh şarap uzattı. Kadehi alıp, "Joe özür dilediğimi
söyledim, gerçekten üzgünüm!" dedim.

"Ne var biliyor musun?" dedi. Bu sırada Martha sızlanarak
ağır adımlarla odadan dışarıya çıktı. "Washington'da yaşarken
seni daha sık görüyordum."

"Joe, bu doğru değil."

"Bu yüzden sana açıkça soruyorum Lindsay. Tek bir soru ve
gerçeği bilmek istiyorum."

İçimden *Hayır, bana seninle evlenmeyi gerçekten isteyip iste-
mediğimi sorma lütfen. Buna hazır değilim* diye geçirdim. Joe'nun
koyu mavi gözlerinin içine baktığımda fırtınalar koptuğunu gör-
düm.

"Sen ve Conklin hakkında... Aranızda neler geçiyor?"

Afalladım.

"Yani onunla benim... Joe, *bunu* aklından geçirmiş olamaz-
sın!"

"Bak. İkinizle birlikte bir saat geçirdim. Aranızda özel bir şey-
ler varmış gibiydi ve sakın bana ortak olduğunuzdan söz etme.

"Seninle de birlikte çalışmıştım Lindsay," diye devam etti Joe.
"Biz de ortaklık. Ve şimdi bu durumdayız."

Ağzımı açtım ama hiçbir şey söylemeden kapattım. Kendimi
öylesine suçlu hissediyordum ki gücenmiş numarası bile yapama-
dım. Joe söylediği her şeyde haklıydı. Rich'le birbirimize karşı özel
duygular besliyor olmamız, onu ihmal ediyor olmam, o eskiden
çok daha uzaklarda yaşarken birbirimize daha çok ilgili gösteriyor
olmamız dahil, her şeyde...

Joe, San Francisco'ya taşınmak konusunda söz verdiğinde
artık benim olmuştu, tamamen benim... Ve ben bunu istismar
etmiştim. Hatalıydım. Ve bunu itiraf etmem gerekiyordu. Ama

gözyaşı dökmekten konuşamaz haldeydim. Polisler arasındaki evlilikleri bitiren şey de buydu çoğunlukla.

Görev... Göreve olan takıntı ve bağlılık.

Bizim durumumuz da bundan ibaretti, değil mi?

Utançtan hasta olmuş gibi hissediyordum. Joe'nun kötü hissetmesine neden olmayı, onu incitmeyi asla istemezdim. Kadehimi tezgâhın üstüne dayayıp Joe'nun kadehini elinden aldım ve onu da tezgâha koydum.

"Aramızda hiçbir şey yok Joe. Sadece iş."

Joe gözlerimin içine baktı, sanki aklımı okuyordu. Beni o kadar iyi tanırdı.

"Sosu birkaç dakika hafif ateşte ısıtılır mı Linds? Ben duş alacağım."

Ayak parmaklarım üstünde yükselip kollarımı Joe'nun boynuna doladım, gelecekteki kocam olarak gördüğüm adama sıkıca sarıldım ve yanaklarımı yanağına bastırdım. Bana sarılmasını istiyordum. Ve sonunda sarıldı. Kollarını belime sararak beni kendine çekti.

Ona, "Seni çok seviyorum. Bunu sana göstermek için daha çok gayret göstereceğim Joe. Yemin ederim bunu yapacağım," dedim.

110

Masama geldiğimde Rich çoktan bilgisayarın başına geçmişti bile. Beşinci vitese takmış gibi görünüyor, işaret parmağı klavye üstünde hızla dolanıyordu. Telefonumun yanına bıraktığı hazır kek için ona teşekkür ettim.

Ben iskemlemi çekip otururken Rich başını kaldırmadan, "Sıra bendeydi," dedi. Sonra, "Dr. Roach aradı," diye devam etti. "Alan Beam'im midesinde elli beş birim benzin varmış."

"Ne demek bu? Seksen gram falan mı? Tanrım... Doktor adamın benzin *içtiğini* mi söylüyor yani?"

"Öyle. Muhtemelen tenekeden doğruca mideye indirdi. Beam bu kez intihan garantilemek için işi gerçekten sıkı tutmuş. Doktor yangından olmasa bile içtiği benzinden kesin öldürdü diyor. Olayı intihar olarak nitelendiriyor. Ama şuna bir baksana Lindsay."

"Ne buldun?" dedim.

"Buraya gelip bir baksana."

İki masanın çevresinden dolaşıp Conklin'in omzunun üstünden şöyle bir baktım. Ekranda Suç Ağı adında bir internet sitesi vardı. Conklin enter tuşuna basınca bir tanıtım filmi oynamaya başladı. Bir örümcek sayfanın üst kısmından yere düştü, kan kırmızısı başlığın çevresine ağ ördükten sonra sıçrayarak sayfanın köşesine geri döndü. Başlığı okudum.

Sadece Bu Hafta, Ölümle Sonuçlanan Beş Tabancayla Vurulma Vakası

Polis ve Bölge Savcılığı ne zaman mutabakata varacaklar?

Başlığın altındaki metin San Francisco adalet sistemi hakkında mide bulandırıcı ithamlarla doluydu ve hepsi de doğrudu. İnsan gücü, para ve zaman yetersizliği yüzünden cinayet sayıları artarken, suçluların yakalanıp mahkum edilme oranları düşmüştü.

Rich bilgisayarın imlecini sitedeki sayfaları listeleyen kolonun üstüne getirdi.

'Halen Çözülememiş Cinayetler' adındaki bir bağlantıya tıklayarak, "Şu... Bak burada," dedi.

Ekranda küçük fotoğraflar belirdi.

İçlerinden biri Malone'ların aile fotoğrafıydı. Bir diğeri de Meacham'ların... Rich, Malone'ların küçük fotoğrafı üstüne tıklayarak, "Şunu bir dinle," dedi.

Ve sonra sayfayı bana okudu:

Patricia ve Bertram Malone cinayetleri, Sandy ve Steven Meacham'ı öldüren katiller tarafından mı işlendi?

Bizce öyle.

Ve aynı imzayla işlenmiş aynı derecede tiksindirici başka cinayetler de var. Palo Alto'da Jablonsky'ler ve Monterey'de George ve Nancy Chu da dehşet verici ev yangınlarında öldürüldüler.

San Francisco Emniyet Müdürlüğü neden bu cinayetleri çözemiyor?

Konuyla ilgili herhangi bir bilgiye sahipseniz, bize CrimeWeb.com adresinden ulaşın. Diem dulcem habes.

Tanrım, bu Latince'ydi!

"Basına Latince sözcüklerle ilgili hiçbir şey söylememiştik," dedim. "Bu ne anlama geliyor?"

"Diem dulcem habes, 'İyi günler,' demek."

"Peki, tamam," dedim. "Bundan daha iyi bir şey çıkarmayı umalım."

Bölge Savcılığı'nın bürosunu arayıp Yuki'yi istedim ama Nick Gaines'le konuşabildim. Ona internet sitesinin sahibinin adını öğrenmek üzere internet sağlayıcısına ulaşacak arama emrine ihtiyaç duyduğumuzu söyledim.

Gaines, "İşi hızlandırmaya çalışırım," dedi. "Çavuş, arama emri ile ilgili muhtemel bir suç dayanağınız var mı?"

"Bununla ilgili çalışıyoruz," dedikten sonra telefonu kapattım. Rich 'Bizimle İrtibata Geçin' başlıklı yere tıklarken, "Şimdi ne olacak?" diye sordum.

Rich iki parmağını kullanarak şunları yazdı: "Malone ve Meacham yangınları hakkında sizinle konuşmam gerek. Lütfen benimle irtibata geçin." Conklin'in e-posta adresi onun San Francisco Polisi'nden olduğunu gösteriyordu. İnternet sitesinin sahibi Pidge ise, onu ürkütmüş olacaktık.

Diğer yandan... Aslında diğer yandan diye bir şey yoktu.

Ancak endişelenmeme gerek kalmamıştı. E-postasını gönderdikten sadece birkaç dakika sonra Rich'e cevap geldi.

Gelen cevapta, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye yazıyordu.

Postanın altında Line Weber imzası ve bir telefon numarası vardı.

Weber'le o gün öğleden sonra saat dörtte bir araya gelmek üzere sözleşildi. Conklin'le birlikte Jacobi'yi kısaca bilgilendirip ekibimizi belirledik ve saat ikide Noe Valley'de, Damned Spot adındaki kitapçıda işe koyulduk. Dedektif Chi ve McNeil Yirmi Dördüncü Cadde'de park etmiş bir minibüsün içindeydi, bana mikrofona bağlanmıştı. Dedektif Lemke ve Samuels sivil olarak görev yapacak, kitapçı dükkânının önünde ve arkasında başıboş tipler gibi dolanacaklardı.

Conklin'le devriye arabası içinde beklerken avuç içlerim terlemeye başlamıştı. Giydiğim kurşun geçirmez yelek beni ısıtıyordu ama aslında terlememe neden olan şey aklımdan geçenlerdi.

Bu gerçekten olabilir miydi? Line Weber, Pidge miydi?

Saat üç buçuk olduğunda Conklin'le birlikte arabadan çıkıp kitapçının köşesine yürüdük.

Damned Spot polisiye ve ikinci el karton kapaklı kitaplarla dolu, karanlık, eski moda bir kitapçı dükkânıydı. Kahve içilecek yerleri olan, hoparlörlerinden caz müziği yayılan, klimalı, modern kitapçılarla en ufak bir benzerlik taşımıyordu.

Kasiyer diken saçlı, siyah giysili, birçok yerini deldirip küpe ve halka takmış, yirmili yaşlarda, çift cinsiyetli bir tipti. Linc Weber'i sorduğumda bana kadınsı, tatlı bir sesle Linc'in yukarıda çalıştığını söyledi.

Dar koridorda adeta sürünerek ilerler ve psikolojik anlamda

pek de normal görünmeyen müşterilerin yanından geçerken, kitap yığınları arasına yuva yapmış farelerin tıkırtılarını duyuyordum neredeyse. Dükkânın arka tarafındaki düz, ahşap basamakların tırabzanları arasına gerilmiş zincirin üstündeki levhada GİRİLMEZ yazıyordu.

Conklin zinciri çözdü ve birlikte basamakları tırmanmaya başladık. Basamaklar bizi bir tavan arası odasına çıkardı. Tavan katedral tarzı inşa edilmişti ama alçaktı, en yüksek noktasından yere olan mesafe iki buçuk metreydi, yan duvarlarda konik kısımların yüksekliği bir metreyi ancak buluyordu. Odanın arka tarafında dergi, gazete ve kitap yığınlarıyla çevrili, iki geniş ekranlı bilgisayarın bulunduğu bir masa vardı.

Ve masanın gerisinde siyahi, tüy gibi zayıf, belki on beş yaşlarında, siyah çerçeveli gözlük takmış bir çocuk duruyordu. Görünürde dövmesi yoktu, başını kaldırıp gülümsediğinde gördüğüm diş tellerini saymazsanız, mücevher de takmıyordu.

Bütün umutlarım suya düştü.

Bu Pidge değildi. Valinin tanımına göre Pidge kısa ama yapılı, uzun kahverengi saçlı, beyaz bir çocuktü.

Çocuk, "Ben Linç," dedi. "CrimeWeb'e hoş geldiniz."

Line Weber bizimle tanışmaktan 'onur' duyduğunu söyledi. İskemle olarak küp şeklinde, yumuşak iki plastiği gösterdi ve masasının arkasındaki soğutucudan çıkardığı şişe suyundan ikram etti.

Küplerin üstüne oturup su ikramını geri çevirdik.

Conklin sıradan bir şeyden söz edermişçesine, "İnternet sitesindeki yorumunu okuduk," dedi. "Malone ve Meacham yangınlarını kimin çıkardığına dair düşünceni merak ediyorduk."

Çocuk, "Neden anlatmaya en başından başlamıyorum?" dedi.

Normalde bu iyi bir fikirdi ama bugün sinirlerim öylesine kopma noktasına gelmişti ki sadece iki sorunun cevaplanmasını ve cevapların da olabildiğince kısa ve öz olmasını istiyordum: *İnternet sitende neden Latince sözcükler kullandın? Pidge adında birini tanıyor musun?*

Ama Weber daha önce polisler tarafından hiç ziyaret edilmediğini ve onunla bürosunda bir araya gelmenin, amacını ve internet sitesini beklentilerinin ötesinde meşrulaştırdığını söyledi. On beş dakika boyunca bize babasının Damned Spot'un sahibi olduğunu, kendisinin de okumayı söktüğünden beri polisiye romanların tutkunu olduğunu söyledi. Okuldan mezun olduktan sonra bir suç ve gerçek suç romanı yayımlamak istediğinden söz etti.

Sonunda hayat hikâyesinin arasına girip, "Linç, sitende La-

tince, 'İyi günler' demişsin. Neden böyle bir şey yaptın?" diye sordum.

"Ah, Latince... Bu fikri *şundan* aldım."

Linç masasındaki yığını karıştırmaya başladı. Sonunda içinden zarif puntoyla 7. *Cennet* kelimelerinin yazılı olduğu, yirmi birer yirmi sekiz santim boyutlarında, karton kaplı bir kitap çıkardı, bana uzattı. Kitabın sayfalarını karıştırırken nefesimi tuttum. Her ne kadar büyük, kalın bir çizgi romanı andırsa da kitap aslında resimli ve yazılı bir romandı.

Weber, "Kitap önce internet güncesi olarak yayımlanmış," dedi. "Sonra babam ilk baskısını yaptı."

Tekrar, "Ya Latince?" diye sorarken olası gelişmelerden dolayı boğazımın daraldığını hissediyordum.

"Hepsi içinde," dedi Weber. "Bu kitaptaki karakterler Latince özlü sözler kullanıyor. Bakın, sitemde beni danışman olarak kullandığınızı belirtmemde bir sakınca var mı? Bunun benim için ne anlam ifade ettiğini anlatamam size."

Elimde tuttuğum kitabın baş sayfasına bakıyordum. Başlığın altında çizerin ve yazarın isimleri vardı.

Hans Vetter ve Brett Atkinson.

Her ismin altında da birer simge bulunuyordu.

Hans Vetter'inki güvercin¹, Brett Atkinson'inki şahindi.

1 Güvercin: Pigeon; Şahin: Hawk (ç.n.)

O akşam saat beşte, Conklin'le birlikte ekip odamızdaki masamızın başındaydık. Conklin İnternet'e girmiş Atkinson ve Vetter'i araştırırken, ben de kitabın sayfaları arasında kaybolmuştum.

Gözümü alamıyordum.

Çizimler sade, siyah ve beyaz renkteydi. Tasvir edilen tiplerin iri gözleri vardı ve akla Japonların manga¹ stili, şiddet dolu pornografik romanlarındaki tipleri getiriyordu. Diyaloglar araya Latince deyişlerin serpiştirildiği, tedirgin edici argoydu. Ve hikâye *çılğınca* ama bir şekilde ilgi uyandıran bir hikâyeydi.

"Pidge" bu kitapta hem akıllı, hem gücü temsil ederken, "Hawk" hayalperest olandı. Her iki tip de erdemli intikamcılar olarak tasvir edilmişlerdi, görevleri Amerika'yı çok zengin kişilerin tiksindirici fantezi dünyası olarak niteledikleri dünyadan kurtarmaktı. Buna 7. *Cennet* adı vererek Amerikan 'pisboğazlığı' nitelemesi yapmışlar ve oburluk, sefa ve ziyanın sonu gelmez döngüsü olarak tanımlamışlardı. Pidge ve Hawk'm bu durum karşısında getirdiği çözüm zenginleri ve zenginlere özenen açgözlüleri öldürmek, onlara tüketme ve yok etmenin *gerçek* anlamda ne olduğunu göstermek, yani alevler tarafından yok edilmelerini sağlamaktı.

1 Manga: Japonlara özgü çizgi roman, çizgi film ve animasyon türü. (ç.n.)

Pidge ve Hawk hep siyah giyiniyordu: Tişörtleri, kot pantolonları, çizmeleri, önde ve arkada kuş isimlerinin, logolarının bulunduğu deri montları siyahtı. Parmak uçlarından kıvılcım çıkıyordu ve ilkeleri "Aut vincere aut mori," idi.

Ya başar ya da öl.

Gerçek Hawk bunların her ikisini de yapmıştı.

Tahminime göre kurbanlarının hiçbirinin takma isimlerini açık edecek kadar uzun yaşayacağına asla ihtimal vermemişlerdi.

Katillerin güdüler ve kullandıkları yöntem, açıkça kitaptan alıntıydı ama hepsi hayal ürünüymüş gibi maskelenmişti. Ve bu da beni öfkeden deliye döndürüyordu. Sekiz *gerçek insan* bu haddini bilmez saçmalık yüzünden ölmüştü ve gerçek hayattaki Hawk ve Pidge'in, bu insanların katilleri olduklarını ispat edecek hiç delimiz yoktu.

Kitabı arka kapağına kadar karıştırdım, hakkında yazılmış coşkulu eleştirileri taradım. "İşin en iğrenç kısmı ne biliyor musun? Bu kitabın Parlak Hat tarafından seçilmiş olması," dedim Rich'e.

Hâlâ klavyede bir şeyler yazmakta olan Rich, "Hmmm," diye mırıldandı.

"Parlak Hat bağımsız bir film stüdyosudur," dedim. "En iyilerinden biri... Bu sıkıcı şeyi bir *film* yapacaklar."

Rich, "Brett Atkinson Stanford Üniversitesi'nde İngiliz Edebiyatı birinci sınıf öğrencisi. Hans Vetter de Stanford'a gidiyor. Bilgisayar bölümünde. Bu yaratıklar Stanford'a birkaç kilometre uzaklıkta, Mountain View'dan sadece iki sokak ötede bir evde yaşıyorlarmış," dedi.

Bilgisayar ekranını döndürerek, "Brett Atkinson'ın okul yıllığındaki fotoğrafına bir baksana," dedi.

Brett Atkinson, yani Connor Champion'ın vurduğu Hawk, ölmeden kısa bir süre önce hastanede gördüğümüz çocuk, yakışıklı ve sarı saçlıydı, soylu hatlara sahipti.

"Ve şimdi de," dedi Rich, "Pidge'la tanış."

Bilgisayar bilimlerinde okuyan çizer Hane Vetter, öğreniminin dışında kalan zamanlarda seri katil olarak faaliyetliydi.

Boğuk bir sesle, "İzin belgesini alacağız," dedim. Boğazımı temizleyerek, "Bunun için kime yalvaramam gerekiyorsa yalvaracağım, umurumda değil," diye ekledim.

Rich o ana dek görmediğim kadar ciddileşmişti.

"Kesinlikle. Artık hataya yer yok," dedi.

"Aut vincere aut mori," dedim.

Rich gülümsedi, masadan bana doğru uzanarak hafifçe yumruğuma vurdu. Jacobi'yi aradım, o da Şef Tracchio'ya haber verdi. Şef izin belgesi için yargıcı aradığında, söylenenlere göre yargıç, "Bir çizgi romana dayanarak benden izin belgesi mi almak istiyorsun?" diye bir karşılık vermişti.

O akşam zar zor uyuyabildim ve sabah Rich'le birlikte yanıma 7. *Cennet* kitabı, Malone'ların, Meacham'ların, Jablonsky'lerin suç mahalli fotoğrafları ve Chu'ların morg fotoğraflarını alarak yargıcın odasına gittik. Connor Champion'ın, evine silah ve balık olta ipiyle gelen çocukların isimlerinin Hawk ve Pidge olduğunu söylediklerine dair ifadesini de yanımda getirdim ve yargıca, çocukların altında gerçek isimlerinin yazılı olduğu yıllık fotoğraflarını gösterdim.

Sabah on sularında izin belgesini imzalatmış ve ihtiyaç duyduğumuz insan gücüne kavuşmuştuk.

En iyi üniversitelerden biri sayılan Stanford Üniversitesi, San Francisco'nun elli beş kilometre güneyinde, 280 numaralı otoyolun hemen çıkışında, Palo Alto'nun yakınlarında yer alıyordu.

Pidge olarak bilinen Hans Vetter günlerini kiremit çatılı, girişinde yuvarlak bir tümsek bulunan, beş katlı, 'L' şeklinde bir bina olan Gates Bilgisayar Bilimleri Binası'ndaki video laboratuvarında geçirmişti. Laboratuvar ve araştırma büroları üç ana sınıfın çevresine dağılmış ve bina kendi başına bir adada izole olmuş halde, servis yollarıyla üniversitenin diğer binalarından ayrılmıştı.

Conklin ve ben, kampus güvenliği ile birlikte eşgüdümlü çalışan polis müdürleriyle beraber Gates Binası'nın kat planlarını iyice incelemiştik. Binanın her yanı pencereyle kaplı olduğu için, emniyet mensupları pencerelerin yanında oturan herhangi biri tarafından rahatça görülebilirdi.

Araçlarımızı gözden uzakta, bir servis yolunun kavis yaptığı yerde park ederek binaya yayan geldik. Conklin ve ben resmi polis ceketlerimizin altına kurşun geçirmez yelek giymiş, silahlarımızı çekmiştik ama emirleri polis müdürlerinden alacaktık.

Harekete geçmemiz için işaret verildiğinde damarlarıma adrenalin hücum etti. Diğerleri binanın yan girişlerinde dururken, biz on iki kişilik ekip olarak ön merdivenlerden çıkarak yüksek tavanlı lobiye, oradan da merdiven boşlukları ve sahanlıklarına girdik.

Biz katları kontrol altına alırken, polis müdürleri ikişerli ekipler halinde açık alanları boşaltıyor, sınıfları kilitliyordu.

Aklımdan bir sürü şey geçiyordu o an.

Çok fazla gürültü yaptığımız ve dolayısıyla binada olduğumuzun anlaşıldığı konusunda endişeleniyordum. Vetter metal dedektörlerden bir silah geçirmeyi başarmışsa, biz onu etkisiz hale getirmeden sınıf arkadaşlarını rehin alabilirdi. Conklin'le birlikte en üst kattaki merdiven sahanlığına vardık, bu esnada polis müdürleri video laboratuvarının girişinin her iki yanında pozisyon almışlardı. Conklin kapının yan tarafından içeriye bir göz atıp kolu çevirdi ve kapıyı ardına kadar açtı.

Conklin ve otomatik silahlı polis müdürlerinin desteğiyle kapı ağzından içeriye adımımı atıp, *"HAREKET ETMEYİN! Herkes olduğu yerde kalsın, kimseye bir zarar gelmeyecek!"* diye bağırdım.

Kız öğrencilerden biri çılgık atınca odada büyük bir karmaşa yaşanmaya başladı. Çocuklar iskemlelerinden fırlayıp çalışma köşelerinin altına saklandılar. Kamera ve bilgisayarlar yere düşüp parçalandı.

Etrafımda sürekli değişen görüntüler belirmeye başladı, dehşet dolu çılgınlıklar duvarlarda yankılanıyordu. Durum kötüleşmekten öte, kontrolden çıkmıştı. Sürekli odayı tarıyor; tıknaz, uzun kahverengi saçlı, kare çeneli, bir katilin gözlerine sahip çocuğu arıyordum ama onu göremedim.

Hans Vetter neredeydi?

Nerede?

Laboratuvar amiri odanın önünde büyülenmişçesine kalakalmış, yaşadığı şok öfkeye dönüşürken, beti benzi atmış yüzü morarmaya başlamıştı. Otuzlu yaşlarda kel bir adamdı, yeşil bir hırka ve pantolon paçalarının altına yatak odası terliklerine benzer bir şeyler giymişti. Ellerini, bizleri sınıftan dışarıya itmek istercesine öne uzatmıştı. İsminin Dr. Neal Weinstein olduğunu söyleyerek, ısrarla, *"Neler oluyor? Nedir bunlar?"* diye soruyordu.

Ortam böylesine dehşet verici olmasa, bulundukları mekânı yerle bir etmek için gelmiş, damarlarına adrenalin hücum etmiş memurlara karşı silah olarak sadece çırpıtığı elleri ve doktorluk payesi olan Weinstein'i izlemek neredeyse komikti.

İzin belgesi ve silahımı önde tutarak, "Hans Vetter'i tutuklamak üzere izin belgem var," dedim.

Weinstein, *"Hans burada değil!"* diye bağırdı.

Alt dudağında bir halka bulunan, siyah örgülü, beyaz bir kız öğrenci devrilmiş bir masanın arkasından başını çıkararak, "Hans'la bu sabah konuştum," dedi. "Bana uzaklara gideceğini söyledi."

"Onu bu sabah mı gördün?" diye sordum.

"Cep telefonundan aradım."

"Nereye gittiğini söyledi mi?"

Kız başını iki yana salladı. "Bana bunu arabasını ödünç almak istediğim için anlattı."

Weinstein ve öğrencilerle konuşmak için diğerlerini arkamda bıraktım ama Conklin'le binadan ayrılırken, akımdaki zeminin kaydığını hissediyordum.

*Hawk'un dün akşamki ölümü, Pidge'i gizlenmeye zorlamıştı.
Şu an dünyanın herhangi bir yerinde olabilirdi.*

Gates Binası'nın karşısındaki park alanında birkaç çocuk bir araya gelip grup oluşturmuşken, diğerleri şaşırılmış halde, aylakça geziniyordu. Bu beklenmedik heyecan karşısında kahkahalarını tutmayanlar da vardı. Başımızın üstünde televizyon kanallarının helikopterleri dolaşüyor, olayı dünyaya büyük bir talihsizlik olarak duyuruyorlardı.

Bir kulağımı kapatıp Jacobi'yi aradım ve ona durumu özetledim. İş yüzümüze gözümüze bulaştırmış olmaktan ve Vetter'in hâlâ dışarıda bir yerde serbest dolaşıyor olmasından dolayı ne denli korktuğumu bilmesini istemedim. Sakin bir sesle konuşmaya çalışsam da Jacobi'yi kandırmak diye bir şey söz konusu değildi.

Söylediklerimi dinlerken kulağımın dibinde derin bir nefes aldığını duydum.

Sonra, "Şimdi ne diyorsun Boxer, Pidge kafesten uçtu mu yani?" dedi.

Ekip arabamızı bakımlı bahçenin kenarında durdururken, şerifin adamları ve SWAT ekibi yanımızda sıralandılar. Önümüzde, Stanford kampusundan sadece birkaç kilometre uzaklıkta, üç katlı, koloni tarzı bir ev duruyordu. Evin detayları, ait olduğu dönemin tarzına göre oldukça gerçekçi, çevresi de birinci sınıftı. Posta kutusunun üstünde VETTER yazıyordu.

Ve Hans Vetter'ın arabası evin park yolu üstünde duruyordu.

Çevremizde telsizler cızırdıyordu, kanallar açık bırakılmıştı. Evin çevresi sarılmış, SWAT pozisyon almıştı. Conklin'le birlikte arabadan indik. "Burası bana her şeyiyle Hawk ve Pidge'in yakıp yıktığı evleri hatırlatıyor," dedim.

Arabanın kapısını bir kalkan olarak kullanan Conklin megafonla Hans Vetter'a seslendi. *"Vetter. Kaçacak bir yerin yok oğlum. Ellerini başının üstüne koyup dışarı çık. Bu işe sakın bir biçimde son verelim."*

ikinci katın pencerelerinde bir hareketlilik gördüm. Bu odaya geçene Vetter'dı. İçeride birine bağılıyor gibi görünüyor ama biz dediklerini anlamıyorduk.

Conklin ekip arabasının tavanı üstünden, "Kiminle konuşuyor?" diye sordu.

"Annesi olmalı. Kadın içeride galiba."

Evin içinde televizyon açıktı ve sesi oldukça yüksekti. Sunu-

cunun sesini duyabiliyordum. Adam o an *içinde bulunduğumuz* ortamı tarif ediyor, "İki saat önce Stanford Üniversitesi'nde başlayan taktiksel manevra şimdi mekân değiştirmiş ve varlıklı insanların yaşadığı Mountain View bölgesinin Mill Lane adındaki sokağına taşınmış durumda," diyordu.

Rich'in, *"Vetter? Beni duyabiliyor musun?"* diyen sesi megafondan patladı.

Her yanımlı ter basıyordu. 7. *Cennef'm* son sayfalarında polislerle çatışma resmedilmişti. O görüntüler aklıma geldi: Yerde yatan kanlı cesetler, Pidge ve Hawk'un kaçıışı... *Kaçarlarken, rehin aldıkları insanları kalkan olarak kullanmışlardı.*

Conklin'le birlikte Pete Bailey isminde, gri saçlı, asker emeklisi, SWAT ekibinin yüzbaşısıyla durumu değerlendirip bir plan yaptık. Sonra Conklin ve ben hızla Vetter'in evine yönelip ön kapının her iki yanında pozisyon aldık ve kapıyı açtığı anda Vetter'i yakalamak üzere hazırlandık. SWAT ekibi de yolunda gitmeyen herhangi bir şey olması durumunda çocuğa müdahale etmek üzere hazır bekliyordu.

Eve yaklaşırken burnuma duman kokusu geldi.

"Yangın mı çıktı?" diye sordum Rich'e. "Kokuyu sen de duyuyor musun?"

"Evet. O beyinsiz *piç* kendi evini mi yakıyor?"

Vetter'in evinden gelen televizyon sesini hâlâ duyabiliyordum. Haber sunucusu başımızın üstünde gezinen helikopterden bilgi alıyor, aşağıda olup bitenleri seyircilere iletiyordu. Vetter'in televizyon haberlerini izliyor olması mantıklıydı. Rich ve ben kameranın görüş alanı içinde kalmışsak, Vetter bizim nerede durduğumuzu biliyor olmalıydı.

Yüzbaşı Bailey telsizden seslenerek, *"Çavuş, biz içeri giriyoruz,"* dedi. Ancak adamlarına emri veremedi, ön kapının arkasından bağırarak bir kadının sesi duyuldu.

"Ateş etmeyin. Dışarıya çıkıyorum."

"Bekleyin," diye bağırdım Bailey'e. "Rehine dışarıya çıkıyor."

Kapı kolu çevrildi.

Kapı açıldı ve gri bir duman döne döne sıkıcı, bulutlu güne savruldu. İyi yağlanmış bir motorun sesi duyuldu ve ben donuk gri duman kümesi altında bir tekerlekli iskemlenin ön kısmının tümseğini, hemen ardından da kapı ağzındaki iskemleyi gördüm.

İskemledeki kadın narin, çelimsiz, muhtemelen felçliydi. Başının üstünden omuzlarında bir yelpaze gibi açılmış, kemikli dizlerine kadar gelen, sarı renkte, uzun bir şal atmıştı. Yüzü zayıf ve solgun görünüyor, parmaklarındaki elmaslar parlıyordu.

Korku dolu mavi gözlerini bana çevirerek, *"Ateş etmeyin!"* dedi. *"Lütfen oğluma ateş etmeyin!"*

Bayan Vetter başını çevirip, "Haris, sana söylenenleri yap!" diye bağırana, yani sihri bozana dek buz mavisi gözlerine bakakalmıştım. Başını çevirdiğinde sarı şal düştü. O an tekerlekli iskemlede *iki kişinin* oturduğunu fark edince kalbim yerinden oynayacakmış gibi hissettim.

Bayan Vetter oğlunun kucağında oturuyordu.

"*Hans, sana söylenenleri yap,* " diye taklit etti Vetter.

İskemle bahçeye doğru ilerlemeye başladı. Şimdi oldukça net görebiliyordum. Vetter'in iri sağ eli iskemlenin kontrol paneli üstündeydi. Sol koluyla annesinin vücudunu sarmış ve çift namlulu, on iki kalibrelik tüfeği annesinin çenesinin alt tarafına dayamıştı.

Glock tabancamı indirdim ve sesime hiç de bana öyle gelmeyen, soğukkanlı bir ifade kazandırmaya çalışarak, "Hans, ben San Francisco Emniyeti'nden Çavuş Boxer. Kimsenin zarar görmesini istemiyoruz. Tüfeği bir kenara at, tamam mı? Bu durumdan sorunsuz bir şekilde kurtulmanın bir yolu var ve ben bu yolu kullanmak istiyorum. Tüfeği bırakırsan ateş etmeyeceğim," dedim.

Vetter gülerek, "Ya, ne demezsin," dedi. "Şimdi ikiniz de beni dinleyin," diye ekledi, çenesiyle beni ve sonra Conklin'i işaret ederek. "Annem ve diğer polisler arasında durun ve silahlarınızı atın, yoksa insanlar ölecek."

Korkmuyordum, dehşete düşmüştüm.

Silahımı yavaşça yere bıraktım, Conklin de aynı şeyi yaptı.

Bahçenin kenarında iskemlenin önüne geçerek bayan Vetter ve sefil oğluna SWAT ekibinden korunmaları için kalkan olduk. Cildim karıncalanıyor, bir yandan üşürken diğer yandan ter basıyordu. Çevremizdeki duman tabakası kalınlaşıırken, bu dehşet verici skecin ortasında kalakalmıştık.

Oturma odası bir anda parıldarken, alevler sessiz bir *patlamayla* evin ön tarafındaki pencerelerden dışarıya taşıtı. Patlayan camlar ön bahçeye düşüyor, başımıza kıvılcım yağıyordu. Conklin, Vetter görsün diye elini ileri uzattı.

"Vetter, dediğini yaptık. *Şimdi, kahrolası silahını bırak oğlum.* Ben sana göz kulak olacağım. Güvenliğiniz için hep yanınızda olacağız. Sen sadece silahı bırak," diye bağırdı.

Birden alevlerin yeniden parlamasıyla bir kükreme ve olay yerine gelen itfaiye arabalarının acı sirenleri duyuldu. Vetter, gözündeki o meydan okurcasına vahşi parıltı beni yanıltmadıysa, vazgeçmeyecekti.

Ama Pidge kendine bir çıkış yolu bırakmamıştı.

Kahrolası ne yapacaktı?

Vetter yüksek sesli bir kahkaha patlattı.

Bir an için görebildiğim tek şey dünyanın en güzel, sağlıklı dişlerine sahip çocuğun açık ağzı oldu. "Francis Ford Coppola'nın bu sahneyi yönettiğini bir düşünsene," dedi Conklin'e.

Belli belirsiz bir tıkırtı ve hemen ardından gök gürültüsünü andıran bir patlama sesi duydum.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Bir an Bayan Vetter'in gözlerinin içine bakarken, hemen ardından kadının başı infilak etmiş, kafatasının tepesi bir çiçek gibi açılmıştı. Hava Conklin'i, beni ve Vetter'i kırmızı bir parlaklıkla kaplayan, kanlı bir sis tabakasıyla koyulaştı.

"Hayır!" diye bağırdım.

Ve Vetter yine kahkahalarla güldü; gülümsemesi, yüzü kan maskesiyle kaplanmışken göz kamaştırıcı bir beyazlıktaydı. Silahının namlusunu annesinin cesedini iteklemek için kullandı, iskemleden düşen ceset yerde yuvarlanıp ayaklarımın dibinde durdu. Vetter benimle Conklin arasındaki boşluğu hedef alıp tekrar ateş etti, korkunç bir patlamayla ateşlenen çift mermi, bahçenin kenarından yirmi metre uzaktaki polislerin ve SWAT ekibini başının üstünden geçti.

Biraz önce yaşadığım o dehşetten sıyrılmaya çalışıyordum. Vetter annesini güvenli bir biçimde uzaklaşmak için bir bilet olarak kullanmak yerine, onu havaya uçurmayı tercih etmişti. Ve

SWAT ekibinin bizi vurmadan Vetter'i etkisiz hale getirme şansı yoktu.

Vetter boş kovanları atıp tüfeği yeniden doldurdu. Bir bilek hareketiyle silahına fiske vurdu ve silah kapanırken çat sesi duyuldu. Bu keskin ve yanlış anlaşılması mümkün olmayan bir sestti.

Vetter yine ateş etmek üzere hazırdu.

Bir nebze bile şüphe duymuyordum. Hayatımın son anlarını yaşıyordum. *Hans Vetter bizi öldürecektti.* Onu durdurmak için silahıma zamanında uzanma şansım hiç yoktu.

Hava ağırlaşmış, etrafı duman basmıştı. Alevler coşmuş, ikinci kattan çatıya sıçramıştı. Sıcaklık, terimi ve ölen kadının yüzüme sıçramış kanını kurutuyordu.

Vetter bana ve Conklin'e, *"Kenara çekilin,"* dedi. "Yaşamak istiyorsanız, kenara çekilin."

Parmak uçlarımda kanı yeniden hissetmeye başlarken, kalbim de ümitle dolmuştu. Şimdi anlıyordum. Vetter bir süper kahraman gibi zafer kazanmışçasına SWAT tarafından öldürülmek istiyordu. O *ölmek* istiyordu ama ben yaptıklarını *ödemesini* istiyordum.

Sanki düşüncelerim buna sebep olmuşçasına, Vetter aniden bir çılgılık atarak, sara nöbetine tutulmuşçasına iskemlede ani bir hareketle sarsıldı.

O an telleri gördüm ve başımı kaldırıp Conklin'e baktım.

Vetter'in dikkati SWAT ekibindeyken, Rich kemerinden şok tabancasını çıkarıp ateşlemişti. Tabancanın elektrikli sivri uçları Vetter'in sağ kolu ve baldırlarına saplanmıştı. Conklin iskemleyi yana devirirken elektrik vermeye devam etti, Vetter'in yere düşen tüfeğine bir tekme atarak uzaklaştırdı.

Vetter acıyla sarsılırken, SWAT ekibi bulunduğumuz yere geldi. "Çok akıllısın. Bunu sana daha önce söyleyen oldu mu?" dedim Rich'e.

"Hayır."

"Sen iyi misin?"

Rich, "Henüz değil," diyerek inledi.

Çimene uzanıp Glock tabancamı aldım, sonra namluyu Vetter'in alnına dayadım. Rich şok tabancasını ancak o zaman geri çekti. Hâlâ seğiren Vetter bana doğru sırtıp, "Cennette miyim?" dedi.

Nefes nefese kalmıştım, nabzım kulaklarımda sağır edici bir gürültü çıkarıyor, duman gözlerimi yaşartıyordu.

"Seni *pislik*!" diye bağırdım.

İtfaiye arabaları eve yanaşırken, SWAT ekibi çevremizi sardı. Yüzbaşı Bailey, Conklin'in gözlerindeki öfke dolu ifadeyi görmüştü. Yavaşça, "Minibüste temizlenmek için kullanabileceğin bir şey var," dedi, kasıtlı biçimde.

Bize sırtını dönünce ekibi de aynı şeyi yaptı. Havaya yükselen duman tabakası tepemizdeki helikopterin görüntüsünü kapatırken, Rich, Vetter'in kaburgalarına sıkı bir tekme savurdu.

"*Bu* Malone'lar için," dedi. O sapık sırttmaktan vazgeçip, kırılan dişlerini tükürmeye başlayana dek, Vetter'i tekrar tekrar tekmeledi.

"Bu Meacham, Jablonsky ve Chu'lar için," dedi Rich ve bu kez de dizlerini tekmeledi.

"Bu da, *pislik*, benim için."

Conklin ve ben yüzümüzü nemli kâğıt havlularla sildik ama yangın ve ölümün pis kokusu üstümüze yapışmıştı. Jacobi rüzgâra karşı durmuş, "İkiniz lağımda yürümüş gibi kokuyorsunuz," diyordu.

Ona teşekkür ettim ama aklımdan binlerce şey geçiyordu.

İki sokak ötede coşan alevler Vetter'in evini yerle bir etmişti. O evde, Hans Vetter ve Brett Atkinson'la kundakçılık cinayetleri arasında bir bağ kurulmasını sağlayacak deliller olabilirdi.

Ama şimdi hepsi kül olup gitmişti.

Ölen çocuk Brett Atkinson'ın ailesiyle birlikte yaşadığı evin önünde duruyorduk. Teras balkonları, müthiş manzarası ile çağdaş bir yapı vardı karşımızda. Burası çok ama *çok* zengin insanların yaşadığı bir yerd.

Hawk'in anne ve babası, Atkinson'lar, kapılarını ısrarla çalan devriye polislerine, bizim arayışlarımıza cevap vermemişlerdi ve oğulları hâlâ morgda sahipsiz biçimde yatıyordu. Evlerine uğrayan bazı komşular onların yokluğunu teyit etmişlerdi, günlerdir Atkinson'lardan haber alınmamış ve aile evden ayrılacaklarına dair kimseye bir bilgi vermemişti.

Atkinson'ların arabalarının motoru soğuktu. Posta kutularında birkaç günlük posta birikmişti. Geldiğimizde bahçenin çimlerini biçen adam, Perry ve Moira Atkinson'ı hafta boyunca görmediğini söyledi.

Vetter'in evinden bir şeyler elde etme şansımız tamamen ortadan kalkınca, Atkinson'ların evinde çocukların işlediği korkunç cinayetlerin delili olabilecek bir şeyler bulabilme ümidimi koruyordum hâlâ. Jacobi'nin bir arama emri çıkarması için Tracchio'yu aramasının üstünden otuz beş dakika geçmişti.

Bu arada Cindy beni aramış, kendisi de dahil olmak üzere, birkaç televizyon kanalının minibüsünün sokağın başında kurulan barikatın arkasında park ettiğini bildirmişti. Conklin gözüne düşen, kanlanmış bir tutam saçı geriye iterek, "Eğer bu da 'acil durum' değilse başka nedir, bilmiyorum artık," diyordu Jacobi'ye.

Jacobi, "Sakin ol Conklin, tamam mı? Bu işi yüzümüze gözümüze bulaştırırsak ayvayı yeriz. Beni emekliye ayırırlar, şanslıysanız siz de Brink's Güvenlik'te iş bulursunuz," dedi.

Aradan on beş dakika daha geçti.

Bölge savcılık ofisinden bir stajyer hurda bir Chevy'le gelmeden kısa bir süre önce, ben işi hızlandırmak adına neredeyse çürümüş ceset kokusu duydum diye yalan söylemeye hazırlanıyordum. Stajyer evin önüne doğru koşarken, Conklin elinde levyeyle Atkinson'ların ön penceresinde çalışmaya başlamıştı bile.

Atkinson'ların evinin içi müze gibiydi. Sonu gelmeyen cilalı ahşap döşemeler, iki kat yüksekliğindeki beyaz duvarlara asılı modern, büyük tablolar... Odaların ışığı içeri girdiğimizde kendiliğinden yanıyordu.

Geç saatte bir müzeyi geziyor gibiydik: Kimseler yoktu.

Ve aynı zamanda tüyler ürperticiydi. Ne evcil hayvan, ne gazete, ne dergi, ne evyede yıkanmayı bekleyen tabak, çanak vardı. Buzdolabındaki yiyecekler ve dolaplardaki itina ile sıraya dizilmiş giysiler dışında, burada birilerinin yaşadığına dair en ufak bir iz bile görünmüyordu.

Bu durum, Hawk'un ana yatak odasından oldukça uzakta kalan, evin diğer kanadındaki odasına gidinceye kadar sürdü.

Hawk'un yaşadığı yer büyük ve aydınlıktı, pencereler dağların batısına bakıyordu. Yatak, odadaki az eşyadan bir tanesiydi. Tek kişilikti, üstüne düz, mavi bir örtü örtülmüştü, her iki yanında hoparlörler ve CD çalara bağlanmış bir kulaklık vardı. Odanın uzun köşesine boylu boyunca formika masa yapılmıştı. Masanın üstünde birkaç bilgisayar, monitör ve son model lazer yazıcı duruyordu, bitişik duvara ise kalın, mantar tahtalar dizilmişti.

Pidge'in çoğunu 7. *Cenneften* bildiğim çizimleri tahtalara iliştilmişti. Ama başka, yeni çizimler de vardı ve ikinci bir resimli, yazılı roman için yapılan hazırlıkların bir parçasıymış gibi duruyordu.

"Burasının atölyeleri olduğunu düşünüyorum," dedim Conklin'e. "Her şeyi burada planlamışlar gibi."

Conklin masanın üstüne oturup mantar tahtaları incelemeye başladı. "İki numaralı kitap," dedim Conklin'e. "*Lux et Veritas*. Bunun ne anlama geldiğine dair bir fikrin var mı?"

Rich, "Bu kolay," dedi, yükselip alçalan iskemleyi alçaltırken. "Işık ve gerçek."

"Akılda kalıcı. Sanki daha fazla yangın çıkarmak..."

Rich, "Hawk'un bir günlüğü varmış," diyerek araya girdi. "Fareye dokununca ekranda belirdi."

"Harika!"

Rich, Brett Atkinson'ın günlüğüne bakarken, ben duvardaki çizimleri inceleme işini sürdürmeye devam ettim. İçlerinden biri, çizimler gibi beni de tahtaya mıhladı adeta. Çizimde orta yaşlı bir adam ve kadın, kolları birbirinin beline dolanmış halde resmedilmişti ama yüzleri yassı, ifadesizdi. Resmin bir alt yazısı vardı.

El yazısını hemen tanıdım.

Bu, kundakçılık kurbanlarının evlerinde bırakılan kitapların başlık sayfalarında gördüğümüz yazıyla aynıydı.

Heceleyerek, "Requiescat in leguminibus," dedim. "Yatmaktan söz ediyor ama nerede?"

Rich beni dinlemiyordu.

"Bu harita Atkinson'ın bilgisayarındaydı," dedi. "San Francisco, Palo Alto, Monterey'ye yıldız koymuş. Olacak şey değil. Şuna bak! Yaktıkları evlerin resimleri. *Bunlar birer kanıt, Lindsay. Bunlar kesinlikle birer kanıt!*"

Gerçekten öyleydi.

Conklin internet sayfalarını açıp kurban çiftlerin çocuklarının isimleri ve çıkan yangınların tarihlerinin de bulunduğu araştırmayı tararken, ben de omzunun üstünden baktım. Mantar tahtaya tutturulmuş garip bir çizimi nerede gördüğümü hatırlamak uzun bir zaman aldı ve sonunda Rich'in dikkatini çekmeyi başardım.

"Requiescat in leguminibus," dedim tekrar.

Rich duvara yaklaşıp Atkinson'lar olması muhtemel çiftin resmine baktı ve alt yazıyı okudu.

Rich, "Leguminibus," dedi. "Bakliyat anlamına gelir galiba. Bir tür sebze değil mi? Fasulye ve bezelye türünden hani?"

"Bezelye mi?" diye bağırdım. "Tanrım! Tanrım!"

"Ne?" diye sordu Conklin. "Ne oldu?"

Evin diğer tarafında şerifin adamlarıyla birlikte çalışmakta olan Jacobi'ye seslendim. Arkamda Jacobi, Conklin'le birlikte bodruma inen merdivenleri buldum. Çeşitli sandıkların arasında duran dondurucu, en büyük boydandı.

Kapağını açınca yüzüme soğuk hava hücum etti.

"Requiescat in leguminibus," dedim. "Bezelyelerin içinde yat."

Sonunda bir kadının yüzünü görene dek, donmuş sebzeyle dolu paketleri bir kenara aldım.

Jacobi, "Bu dondurucu iki kişi alacak kadar derin," dedi.

Ben, "Hi, hı," diyerek dondurucuyu boşaltma işini dururdum.

Ortalama yaşından tahmin yürüterek, en güzel elbiselerini giymiş Moira Atkinson olduğu su götürmez, soğuktan donmuş kadına bakıyordum.

Ertesi gün saçlarımı on üç kez ve ardından şans getirsin diye bir kez daha yıkamış, yeni mavi üniformamı giymiş halde otopsi odasına girdim. Claire iki metrelik merdivenin en tepesinde duruyordu, Minolta fotoğraf makinesini Mieke Vetter'in başı kesilmiş çıplak bedenine odaklamıştı. Claire merdivenin tepesinde çok iri görünüyor ve dengesini zor buluyor gibi görünüyordu.

"Bunu yapacak başka kimse yok mu?" diye sordum.

"Bitti zaten," diyerek hantal adımlarla basmaklardan birer birer aşağıya indi.

Masada yatmakta olan kadına işaret ederek, "Sana zaman kazandırabilirim," dedim Claire'e. "Bu kurbanın ölüm nedenini ve şeklini biliyor olabilirim."

"Lindsay, biliyorsun, delil teşkil etmesi bakımından bunu yine de yapmak *zorundayım*."

"Tamam ama bil diye söylüyorum. Buradaki müşterin dün üstüme kan, kemik parçası, kıl sıçrattı. Beyinden hiç söz etmiyorum bile. Üstünden başından beyin parçalarının damlaması nasıl bir histir, hiç fikrin var mı?"

Claire, "Sıcak, yapışkan şeyler, değil mi?" dedi, sırtarak.

"Evet, tam öyle."

Claire işine devam edip neşteriyle Bayan Vetter'in köprücük kemiğinden kasiğine kadar bir Y kesici atarken, "İlk vakalarım-dan biri intihar olayıydı," dedi.

"Bu eski asker her şeyin sonunu, çenesinin altına dayadığı on iki kalibrelik bir tüfekle getirmişti. Ben de yeni mezun olmuş biri olarak adamın evine geldim. Rahat koltuğunda yatmakta olan adama doğru eğilmiş fotoğraf çekiyordum. Bu sırada polisler kaba bir tavırla gülüyorlardı."

"Neden peki?"

"Hiçbir fikrim yoktu. Anlıyor musun, *olay da* buydu zaten sevgili arkadaşım."

Uzun süredir ilk kez gülmeye başladım.

"Ben cesede eğilirken, adamın beyninin dörtte biri tavanda yapıştığı yerden kopuyor ve tam kulağımın arkasına yapışıyor."

Claire göstermek için ensesine hafifçe vurunca, ben de hikâyesini gürültülü bir kahkahayla ödüllendirdim.

"Dediğim gibi, sıcak, yapışkan bir şey... Peki sende işler nasıl?" diye sordu.

"Hangisini soruyorsun? Müşterinin şeytani oğlunu sorgulamamı mı, yoksa belediye başkanıyla yaptığım toplantıyı mı?"

"İkisini de bebeğim. Ben bütün gece burada olacağım, kuş arkadaşların sayesinde başımı kaşıyacak zamanım yok."

"Eh, önce Vetter, kısa sürer," dedim Clair'e. "Kendine hemen bir avukat tuttu. Söyleyecek hiçbir şeyi yokmuş. Ama söyleyecek bir şeyi *olduğunda*, seninle yüz papeline iddiaya girerim ki bütün o insanları işkence edip öldürenin arkadaşı olduğunu, kendisinin ise sadece izlediğini söyleyecektir."

"Bu çok bir şey değiştirmeyecek, değil mi? Katil veya yardımcı, sonunda zehirli iğneyi yiyecek. Ayrıca o zavallı kadını öldürürken sen oradaydın."

"Ben ve otuz kadar polis. Ama kurbanların ailesi adına, onun tüm cinayetlerden dolayı mahkum olmasını istiyorum yine de."

"Peki belediye başkanıyla olan toplantın?"

"Hah! Önce Conklin ve ben itibar gördük, Jacobi neredeyse ağlayacaktı, başkan bizimle gurur duyuyor. 'Vay canına, yerlerde sürünen suç çözümleme oranımız sayenizde biraz iyileşti' dedi."

Aramızdaki muhabbet, cinayetler Monterey, Santa Clara ilçeleri ve diğer başka yerlerde işlendiğinden, Vetter'e ilk darbeyi kimin indireceği açısından yetki alanının... Claire? Tatlım? Ne oldu? Ne var?"

Claire'in yüzü acıyla büzüldü. Elindeki neşter düştü ve paslanmaz çelik masada çan sesine benzer bir ses çıkardı. Karnını tutarak gözlerinde şok ifadesi, yüzüme baktı.

"Suyum geldi Lindsay. Üç hafta daha dayanamayacağım."

Ambulans çağırdıktan sonra arkadaşımı bir iskemleye oturttum. Bir dakika sonra, ambulansa giden revirin kapısı açıldı ve sedye taşıyan güçlü iki adam koşar adımlarla otopsi odasına girdi.

İçlerinden daha iri olanı, "Ne oluyor doktor?" diye sordu.

"Bilin bakalım kim doğuruyor?" dedim.

123

Minik Ruby Rose prematüre doğduğundan hepimiz steril pembe hastane önlüğü, şapkası ve maskesi takmıştık. Claire bir traktör çekmişçesine yorgun görünüyordu ama solgun yüzünde bebeğe sahip olmanın coşkusu vardı. Ve bu coşku bulaşıcı olduğundan hiçbirimiz yerimizde duramıyor, sürekli kıkırdıyorduk.

Cindy, Hans Vetter'in amcasıyla yaptığı röportaj yüzünden böbürleniyor, Jason Twilly tarafından LSD verilen ve ölümün eşliğinden dönmesinin ardından toparlanıp birkaç kilo alan Yuki, Cindy'nin şakalarına gülüyordu. Kızlar bana seksi görüldüğümü ve muhtemelen mutlu olduğumu, kusursuz adamla birlikte yaşadığımı için zaten böyle görünmem *gerektiğini* söylüyorlardı.

"Bizi daha ne kadar bekletecek?" diye sordum yine Claire'e.

"Sabırlı ol dostum. Hazır olduklarında kundaklayıp getirecekler. Bir kurabiye daha alsana."

Fındıklı, çikolata taneli kurabiyeyi ağzıma atmıştım ki Claire'in odasının kapısı açıldı ve içeri Conklin girdi. Üstünde birbirine uyan mavi renklerde önlük, şapka ve maske vardı. O tanıdığım, aynı anda hem müthiş yakışıklı hem de kılıksız görünebilen nadir erkeklerden biriydi. O çarpıcı, kahverengi gözlerinin parıldadığını görebiliyordum.

Rich arkasında tuttuğu bir demet çiçekle odaya dalarak herkese selam verdi. Cindy ve Yuki'yi yanaklarından öptü, omuzlarını sıktı, Claire'i öptükten sonra etkileyici bir tavırla ona kırmızı gülleri verdi.

"Bunlar *kırmızı gül*¹" dedi, o etkileyici gülümsemesinin utan-
gaç bir yorumuyla.

"Tanrım, Richie. Üç düzine uzun saplı gül... Evli olduğumu
biliyorsun, değil mi?"

Kahkahalar dinince, "Teşekkür ederim. Buraya geldiğinde
minik kızım da teşekkür edecek sana, " dedi Claire.

Cindy, Conklin'e daha önce hiç erkek görmemiş gibi bakıyor-
du. "Bir iskemle çeksene," dedi. "Richie, akşam yemeğe Susie'nin
yerine gideceğiz. Sen de gelsene."

"İyi fikir," dedim. "Kadınlar Cinayet Kulübü'nün yeni minik
üyesi için kutlama yapacaktık, sen de şoförlüğünü yapmış olur-
sun."

"Size yardımcı olmak isterdim," dedi Rich, "Ama yetişmem
gereken bir uçak var." Saatine bakarak, "İki saat sonra kalkıyor,"
diye ekledi.

Cindy, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Ben de meraklanmıştım. Bana bir yolculuğa çıkacağından söz
etmemiştii.

Rich, "Denver'a. Hafta sonu için," dedi Cindy'ye.

Bakışlarımı kaçırırken gözüm bir an için Claire'in yüzüne
takıldı. Claire bu bakışı yakaladı. Beklenmedik bir darbe aldığımı
görmüştü.

Cindy çenesini kapatmayı reddeden muhabir tavrıyla, "Kelly
Malone'u mu görmeye gidiyorsun?" diye sordu.

"Hi, hı," diyen Conklin'e eğer bebek coşkusu bulaşmamışsa,
heyecanlı olduğunu söylemek mümkündü.

"Gitsem iyi olacak. Trafiğe yakalanmak istemiyorum. Claire,
bu harika haber için seni bir kez daha kutlarım. Bilgisayar ekra-
nım için Ruby'nin bir resmini isteyeceğim."

Claire, Conklin'in eline hafifçe vurarak çiçekler için bir kez
daha teşekkür etti ve, "Tabii," dedi.

"İyi hafta sonları," dedim.

1 Ruby Rose: Kırmızı Gül (ç.n.)

"Sana da," dedi Rich. "Sizlere de çocuklar."

Ve sonra gitti.

O odadan çıkar çıkmaz Cindy ve Yuki, Rich hakkında konuşmaya başladı. Rich lisede rock yıldızı, Kelly Malone da onun sevgilisi değil miydi? Ve sonra kapı yeniden açıldı. Bir hemşire Claire'in yatağının yanına minik bir araba getirdi ve hepimiz başına üşüşüp içine baktık.

Ruby Rose Washburn dünyalar güzeli bir bebektir.

Esnedi; sonra uzun kirpikli koyu renk gözlerini açarak doğrudan annesine, o ışık saçan, harika dostum Claire'e baktı doğrudan.

Dördümüz ele ele tutuştuk, arabanın etrafında bir daire oluşturup yeni doğan bebek için içimizden dualar okuduk. Sonra Claire bebeğini kucağına alabilmek için elini çekti.

Claire, "Dünyaya hoş geldin minik kız," dedi ona sarılıp her yerini öperken.

Cindy bana dönerek, "Sen ne için dua ettin?" diye sordu.

Kahkahayla gülerken, "*Hiçbir* şey gizli olamaz mı? Sana söylemeden Tanrı'yla da mı konuşamayacağız?" dedim.

Cindy özür dileyerek elini üst üste binmiş şirin ön dişlerine koydu. "Özür dilerim, özür dilerim," dedi gözlerinden yaşlar gelirken.

Elimi Cindy'nin omzuna koyarak, "Ruby Rose'un hep hayırlı dostları olması için dua ettim," dedim.

Yuki, Lindsay'in arabasından inerken, "Hiç acı çekmemek derken neyi kastettiklerini şimdi anladım," dedi.

"Midene iki margarita indirmene engel olamıyoruz tatlım. Tanrı şahidimiz ki bunu kaç kere denedik. Bu kadar içki içmek için daha çok ufaksın. Seninle birlikte içeriye geleyim."

Yuki, "Ben iyiyim, iyiyim," diyerek güldü. "Doğrudan yatağa gidiyorum. Pazartesi görüşürüz, tamam mı?"

Yuki, Lindsay'e iyi akşamlar dileyerek Crest Royal'in lobisine yürüdü, Sam'e selam verdikten sonra yalpalayarak üç basamak çıktı ve posta kutusunun bulunduğu yere geldi. Minik anahtarı üçüncü denemesinde küçük kilide sokmayı başardı ve bantlanmış posta paketini alıp dairesine çıkmak üzere asansöre bindi.

Daire boştu ama annesinin hayaleti mobilyalara sinmiş olduğundan, Yuki onunla konuşarak postaları girişteki rafın üstüne bıraktı. Bu sırada bir zarf parmaklarının arasından kayıp yere düştü. Yuki zarfa baktı. Bu, koyu kahverengi, çok büyük olmayan, üstüne el yazısıyla yazılmış bir zarftı.

Yuki yüksek topuklu ayakkabılarını ayağından savurup, "Anne, bu her neyse bekleyebilir. Kızın bitik halde," dedi.

Ama zarf oldukça merak uyandırıcıydı.

Yuki bir elini rafa dayayıp yere eğildi ve zarfı aldı. Tükenmez kalemle yazılmış, gözüne pek de aşına görünmeyen el yazısına baktı. Ama sol köşedeki iade adresi dikkatini çekti. Burada sadece

bir isim yazıyordu: Junie Moon. Yuki annesinin yeşil koltuğuna sallanarak yürürken zarfı yırtıp açtı.

Junie, Michael Champion'ın ölümüyle ilgili olarak suçsuz bulunmuştu. Neden kendisine yazmak ihtiyacı hissetmiş olsun ki?

Kanepeye oturan Yuki zarfın içindekileri cam sehpanın üstüne boşalttı. Burada bir mektup ve kızın isminin yazılı olduğu ikinci bir zarf vardı.

Yuki mektubu sabırsızca açtı.

Sayın Bayan Castellano,

Siz bu mektubu okurken, ben nereye gittiğimi bilmeksizin yola düşmüş olacağım.

Amerika'yı görmek istiyorum, çünkü daha önce San Francisco'dan hiç ayrılmadım.

Sanırım size neden yazdığımı merak ediyorsunuzdur, o yüzden sadede geleceğim.

İstedığınız kanıt ikinci zarfta duruyor ve Champion davasına bir son vermek adına muhtemelen kullanmak isteyeceksiniz.

Umarım daha fazla bir şey söyleyememe nedenimi anlarsınız.

Hoşça kalın,

Junie Moon

Yuki mektubu bir kez daha okudu.

Aklından bir sürü şey geçiyor, Junie'nin ne dediğini anlamaya çalışıyordu. 'İsteddiğiniz kanıt ikinci zarfta duruyor.'

Yuki beyaz zarfı yırtarak açtı ve boşalttığı zarftan masanın üstüne iki cisim düştü. Bunlardan biri kolundan koparılmış gömlek manşetiydi, üstünde Michael Champion'ın baş harflerinin bulunduğu bir desen vardı. Manşet kuru kanla kaplanmıştı.

İkincisi ise yedi buçuk santim uzunluğunda, kökleri yerinde, bir tutam koyu renk saçtı.

Yuki'nin elleri titriyor ama bir yandan da ayırıyordu, Kızıl Köpek'le yapacağı görüşmeyi düşünmeye başlamıştı. Acele ettirirlerse, sonunda Michael Champion'ın DNA'sı ile eşleşeceği kesin olan saçların DNA testinin laboratuvarında sonuçlandırılmasının ne kadar zaman alacağını merak ediyordu.

Ve Junie Moon'u bulmayı ve onu ele geçirmeyi başarırlarsa ne olacağını da düşünüyordu. Kanun açtıktı: Junie Moon, Champion'ın ölümüyle ilgili olarak tekrar yargılanamazdı. Onu başka *şeylerle* suçlayabilirlerdi; yalan yere yemin etmek, gerçeğin ortaya çıkmasını engellemek, davayı aksatmak gibi şeylerle... Ancak kanıtın Junie'nin eline nasıl geçtiğini belirlemedikleri sürece, Bölge Savcılığı'nın ona dava açması bile zayıf bir olasılıktı.

Yuki şimdi tam anlamıyla kucağına düşmüş olan ürkütücü kanıta baktı. Telefonu alıp Lindsay'yi aradı. Telefonun çalmasını beklerken Jason Twilly'yi düşündü.

Bir memurun hayatına kast etmekle suçlanıyordu ve mahkûm olduğu taktirde, tahliye olasılığı söz konusu olmaksızın ömür boyu hapiste yatacaktı. Belki de paranın satın alabileceği en iyi savunma avukatını tutacak ve davayı kazanacaktı.

Belki serbest kalacaktı.

Yuki, Twilly'yi Los Angeles'ta bir kafede oturmuş, kendisine büyük paralar kazandırması için kitabının ihtiyaç duyduğu o müt-hiş sonu yazarken hayal etti. Kanlı manşet, bir tutam saç, Michael Champion'la uyuşan DNA hakkında haber kamuoyuna sızacaktı ne de olsa.

Peki cinayeti kim işlemişti?

Twilly'nin bunu ispat etmesi gerekmiyordu. Kitabında bir karakter yaratabilirdi. Ve sonra parmağıyla Junie Moon'a işaret edebilirdi.

Telefon açıldı.

Lindsay'in, "Yuki?" dediğini duydu.

"Linds, buraya gelebilir misin? Görmem gereken bir şey var."

Junie Moon pencereden dışarıya bakıyor, mucizevi uçma hissine ve aşağıdaki harika, parlak, turkuvaz suyun güzelliğine şaşıp duruyordu. Ve işte orada, görüntüye sahil kasabası da girmişti. Kasabanın adını bile telaffuz edemiyordu.

Hoparlörlerden pilotun sesi duyuldu. Junie koltuk masasını kapatıp emniyet kemerini sıkılaştırdı. Hâlâ pencereden bakıyor, şimdi plajları, küçük tekneleri ve insanları görüyordu.

Oh, Tanrım, bu gerçek olamayacak kadar güzel...

Junie, Michael Champion'ın artık bir müşteri olmaktan çıktığı o uzun geceyi düşünmeye başladı. Aşklarını ve her şeyin ne denli ümitsiz olduğunu konuşmuşlardı.

Michael ensesine sarkan minik saç örgüsünü şakadan çekiştirmişti.

"Bir fikrim var," demişti. "Birlikte olabilmemizin bir yolu."

Junie, *"Bunun için her şeyi yaparım,"* demişti. *"Her şeyi."*

"Ben de," demişti Michael.

Bu bir sözdü.

Sonraki birkaç hafta boyunca, altı ay sonrasında uygulayacakları bir plan yapmışlardı. Ve bir gece her şey ayarlandıktan sonra Michael, Junie'nin evinden ayrılmış ve ortadan kaybolmuştu. Üç ay sonra, biri polisi arayarak Michael'ı Junie'nin evinde gördüğünü söylemişti. Ve sonra polis gelmiş, aklı karışan Junie bir hikâye uydurmuş, kendini büyük bir belanın içine atmıştı.

O zaman her şey bir felakete dönüşmüştü: Hapishane, yargılanma ve özellikle mektup veya telefonla haberleşememek... Ama Junie, Michael'ın kendisini bekleyeceğini her zaman biliyordu. Ve dava sonucunda suçlu bulunması durumunda Michael ortaya çıkacaktı. Ama Junie dayanmış, Tanrı'nın kendisine verdiği beyni ve avukatı kullanmış, rolünü sonuna kadar başarıyla oynamıştı.

Ve Tanrı'ya şükür, sonunda suçsuz bulunmuştu.

Üç gün önce, Michael'ın kendisine gönderdiği kan ve saç almış, bir zarfa koyarak Yuki Castellano'y'a göndermişti. İşin zor kısmı geride kalmış, rahatlamıştı. San Francisco'dan Vancouver'a gelirken ve uçakla Mexico City'ye giderken otobüste erkek kıyafeti giymişti. Şimdi Costa Rica sahilinde bir kasabaya gitmek üzere başka uçaktaydı.

Bu uzak ve büyüleyici yer onların yeni evi olacaktı ve Junie Moon tüm benliğiyle Michael'ın kalbinin bir gün iyileşeceğini ve bu cennetin sonsuza kadar onların olacağını umuyordu.

Junie uçağın tuvaletine girerek açık ve kolsuz, sevimli elbisesini giydi, düzleştirdiği koyu kahverengi saçlarını kabarttı ve sık güneş gözlüklerini taktı. Uçağın tekerlekleri piste değdiğinde tüm yolculardan bir alkış koptu. Uçak yavaşlarken Junie de alkışlara katıldı.

Kısa bir süre sonra kabin kapısı açıldı ve Junie uçağa yanaştırılan merdivenlerden dikkatle inmeye başladı. Junie küçük terminal binasının camından dışarıya bakmakta olan yüzleri inceledi.

Ve işte oradaydı.

Michael saçlarını kazıtmış, keçi sakal bırakmış ve bütün vücudu güneşten bronzlaşmıştı. Üstünde parlak, çizgili bir gömlek ile şort vardı, gülümseyerek el sallıyor, "Bebeğim, bebeğim buradayım!" diyordu.

Onu kendisinden başkası kimse tanıyamazdı.

Bu onun gerçek hayatıydı.

Ve daha yeni başlıyordu.

S O N